

A NÉVTELEN SZELLEM KÖZ- LEMÉNYEI

Eszter Médium útján

III. KÖTET

KIADJA :
A SZELLEMI BÚVÁROK PESTI EGYLETE
BUDAPEST 1934.

TARTALOMJEGYZÉK

(**)

BEKÖSZÖNTŐ.....	5
I. RÉSZ. IMÁK	
1. Az Atyához.....	18
3. Máriához.....	19
4. Karácsony.....	20
5. Húsvéti ima.....	21
6. Pünkösdi ima.....	22
7. Mély lelki bánatban.....	23
8. Ima a bűnös emberiségért.....	23
9. A szenvedő szellemekért.....	24
II. RÉSZ: KISEBB KÖZLEMÉNYEK	
1. Tegyük Isten kezébe sorsunkat.....	25
2. Keressétek az Isten igazságát.....	27
3. Isten törvényének munkája.....	28
4. Az Isten iránti engedelmesség a haladás legbiztosabb útja.....	29
5. Boldogok, akik Istennek élnek.....	32
6. Bízátok magatokat Istenre!.....	34
7. Legyetek hűek az Úrhoz!.....	37
8. A Krisztus szerint való igazságról.....	39
9. A Szentlélek munkája.....	42
10. Ki az igazság szelleme?.....	42
11. Nagycsütörtökre.....	44
12. Krisztus törvénye felbontja a karma törvényét.....	47
13. Szeressétek egymást!.....	51
14. Az igazi testvéri szeretetről.....	53
15. A szeretet mindig szerez társakat az életúton.....	54
16. A szellemek szeretetéről.....	57
17. Legyetek jók!.....	58
18. Legyetek hasznára a világnak!.....	60
19. Az igazaknak minden javukra válik.....	63
20. Az igazságról.....	66

21. Legyetek alázatosak!	69
22. „A lélek kész a jóra, de a test erőtelen.”	71
23. Mindenki tényezője lehet mások boldogságának.....	73
24. Milyen legyen a spiritista magatartása?	75
25. Mindenki beírja nevét a történések könyvébe.....	76
26. A bűnbocsánatra és a kegyelemre mindenkinek szüksége van.	80
27. A vágyakról.....	83
28. A vágyak alakulásáról.....	86
29. A vágyvilágról.....	89
30. A hatnivágyásról.....	93
31. A szokás hatalma.....	94
32. A kétféle tévedésről.....	97
33. Miért kell szenvedni.....	99
34. Hogyan viselkedünk a szenvedő szellemekkel szemben?	100
35. A fejlődés küzdelemmel jár.....	104
36. A médiumitásról.....	107
37. A médiumi közlekedésről.....	108
38. A fluidok megnyilatkozása.....	110
39. A gyülekezet tagjaihoz.....	111
40. Látszat és valóság.....	112
41. Nem a külsők, hanem a bensők határozzák meg boldogságunkat.....	115
42. A külsőségek értéktelensége.....	121
43. Ne ragaszkodjatok formai igazságokhoz.....	125
44. Karma és kegyelem.....	126
45. Minden lélek egyenesülni törekszik.....	129
46. A csüggedőkhöz.....	132
47. Buzdítás.....	131
48. mikor törvényes a fegyver használata?	132
49. A gyilkosságról.....	133
III. RÉSZ: NAGYOBB, RÉSZLETES TANÍTÁSOK.....	134
1. Az alázatosságról.....	134

2. A szentlélek ünnepén.	142
3. Mária Magdolna: a bűnbocsánat bizonyága.	154
4. Jézus és a két lator.....	165
5. Nem végnélküli az úr türelme.....	175
6. A földi élet jelentősége.	179
7. Férfi és nő.....	187
8. A hiúságról.....	202
9. Tulajdonjog és szerencse.	222
IV. RÉSZ: AFORIZMÁK.....	233

BEKÖSZÖNTŐ.(**)

Én vagyok a Névtelen szellem. Isten szent nevében leeresztem a szeretet szálaiból szőtt hálót az élet sötét hullámai közé, hogy ennél fogva a ti szíveteket, lelketeket összekössem, és fogva vigyem, foglyul vigyem a mi Urunk Jézus Krisztusnak lábaihoz. Ismertek engem és mégsem ismertek; kerestetek engem, és mégsem találtatok. Kereslek én is titeket. Keresem - nem a ti mulandó földi életre előhívott éneteket - hanem keresem az örökkévalóságra alkotott szellemeteket, hogy azt felfogjam és felemljem érzésekben arra a magaslatra, ahol tisztán megismerhetitek, megláthatjátok a ti Uratokat, Megváltótokat. Hogy a ti lelkeitekbe beleírjam az ő nevét, a ti lelkeitekben kialakítsam, megrajzoljam az ő alakját, hogy előttetek legyen, hogy amikor titeket a megpróbáltatások megráznak, amikor a lelkeitek el van foglalva az élet nehéz kérdéseivel, mindenkor megtalálhassátok Őt - nem kint a világban, hanem a ti saját lelkeitekben. Amikor Ő, a mi Urunk földi testben leszállt az ember világába, és széjjel járt, jót tett, hirdette az igazságot, meggyógyította a betegeket, és feltámasztotta a halottakat, követte Őt az emberek sokasága; kérdezősködtek, beszélgettek, találgatták, vajon ki lehet ő, a csodatevő mester? Ő pedig megkérdezte az őt követőktől: kinek mondanak az emberek engem? Az őt szerető tanítványa felelt rá, azt mondván: sokan Keresztelő Jánosnak, sokan Illésnek tartanak, sokan pedig azt gondolják, hogy egy vagy a próféták közül, ő pedig tovább kérdezte: Kinek tartotok ti engem? Simon, az őt szerető tanítvány egész szívét kiöntve örömmel tesz vallomást: *„Te vagy Krisztus, az élő Istennek Fia”*. - Boldog vagy Simon, felelt az Úr, mert nem a test és vér, nem a földi ember okoskodása szerint mondod ezt, hanem az én mennyei Atyám adta ezt neked tudtadra. Én pedig azt mondom neked, te vagy Péter, a kőszikla, és én erre a kősziklára építem fel az én anyaszentegyházamat, amelyen nem vesznek hatalmat a pokol kapui. Erre a kősziklára, amelyet nem a test és vér épít; erre az igazságra, amelyet nem az emberi okoskodás alakít ki, hanem arra az igazságra,

amelyet az én menyei Atyám ír bele azoknak a kiválasztottaknak a lelkébe, akiket Ő vezet, akik a lelküket reá bízják.

Az igazságnak az a megismerése, az a tiszta kialakítása a lélekben, amely nem alkudozik, nem kérdez, nem okoskodik, hanem egészen határozottan megismeri és rámutat azokra a dolgokra, amelyeket az Isten az emberek lelke elé adott, egészen bizonyossá teszi ezeket a lelkeket abban az igazságban, amelyet ő akar adni az embernek. Én is erre az igazságra apellálok előtetek, nem arra, amit a ti tudásotokkal, ismereteitekkel szereztek meg, hanem arra az igazságra, amelyet az én menyei Atyám írt a ti szívetekbe. Erre az igazságra apellálok, amelyben hinnetek kell, *nem azért, mert én mondom, nem azért, mert a tekintélyek úgy állítják, hanem azért, mert a ti szívetekben, a ti lelkeitekben megérezitek, hogy mi az igazság.* Akiknek a lelkébe az Isten szent Lelke nem írta bele ezt az igazságismeretet, ezt a finom megérzést, azoknak a hitére úgysem számíthatok, azoknak a lelkébe úgysem írhatom fel az én nevemet, sem az én Uramnak a nevét.

Küldetésben vagyok nálatok, az én Uram, a Jézus Krisztus küldetésében. Ne keressétek, hogy ki vagyok, mi vagyok, ki rejtőzködik a névtelenség alatt; én munkása vagyok az Igazság Szellemének, és azért küldettem, hogy bizonyosságot tegyék a mi Urunkról, a Jézus Krisztusról. Én a ti lelketekben ki akarom Őt alakítani; közelebb akarom hozzátok hozni őt, a Megváltót, és a ti utatokat egyengetni akarom a földről a mennybe; fel akarom hívni a figyelmeteket azokra az úton váró bajokra, amelyek megakadályoznak titeket, hogy egyenesen hozzá juthassatok. Fogadjatok azért előlegezett bizalommal; fogadjátok az én egyszerű beszédemet úgy, mint akármilyen más szellemközleményt. Gondolkozzatok rajta, mérleeljétek, mert hiszen nem hirdetek nagy, különleges bölcselkedéseket; egyszerű szavakkal egyszerű elmélkedéseket, egyszerű útbaigazításokat mondok majd nektek.

Ha majd ennél a világosságnál kémlelitek az utat előre, az eredmények be fogják bizonyítani, *hogy engem az Úr küldött.* Akiknek a lelkében már kialakult ez az igazság, azok érzik és tudják azt minden különleges felhívás nélkül és előlegezik is ezt a bizalmat. De akikben ez még nem alakult ki, akikben még a Szentlélek nem tudta elvégezni azt a munkát, hogy megkülönböztetni tudjanak, azoknak a lelkén is akarok dolgozni, munkálkodni, azoknak a lelkében is akarok egy szűk utat vágni, amelyen, ha haladnak, ők is eljutnak oda, hogy a Szentlélek nekik is megmutatja majd az igazságot. *Nem olyanok az én gondolataim, mint a ti gondolataitok, nem olyan az én akaratom és nem olyanok az én terveim és szándékaim, mint a ti akaratotok, terveitek, szándékaitok*” - azt mondja az Úr. Tehát nem olyanok az Isten gondolatai, nem olyanok az Isten tervei, szándékai, és nem olyan az Isten akarata, mint az ember tervei, az ember akarata. Ugyan miért nem egyezhetik ez a kettő egymással? Azért, mert e kettő közé óriási mennyiségű fájdalom, szenvedés, csalódás, szomorúság, könny- és vértenger ékelődik, amióta a földön emberek laknak. És az emberek ebben a könny- és vértengerben - amely felettük időnként összecsap - szenvedve tapogatódnak vakon keresve, hogy merre van a szabadulás, merre van az, amire ők vágyakoznak, a megnyugvás, a béke; hol találhatják meg azt, hogy milyen csoporthoz, milyen igazsághoz folyamodjanak, hogy ők ebből megmenekülhessenek, kiemelkedhessenek.

Az ember lelke tapogatódzva keresi azokat a kibúvókat, amelyeken keresztül megmenekülhetne az életére súlyosodó teherből, fájdalomtól és szenvedéstől. Minden emberlélek egyformán viseli a terhet, és minden emberlélek egyformán szabadulni szeretne alóla. Ez a teher, ez a szomorúság - ti ezt nagyon jól tudjátok a ti ismereteitek folytán - az Istentől való elszakadás következménye, az Istentől való eltávolodás eredménye. **Az Istentől való eltávolodás folytán lett valósággá a tévedés, és ennek a tévedésnek a következménye az Istennel való szembe-**

helyezkedés, a bűn lett. Tévedni az ember bukott természetében rejlik; de ezt a tévedést bűnné alakítani, bűnné merevíteni: ez már az ellentét, az Istennel való szembehelyezkedés gonoszsága, és minden bűn bűnhődést von maga után, mivelhogy a bűnnek következménye a szenvedés. Istenben van az élet, Istenben van a békesség. Istenben van a boldogság; Isten maga az igazság, minden, ami Istenen kívül van, az ellenkezik az étellel, ellenkezik az élet törvényével, az élet természetével.

És az emberlélek mégis újra meg újra kísérlétezik: hogyan tudna Isten nélkül élni, hogyan tudná az Isten gondolatát, az Isten akaratát kikerülni; hogyan tudná a maga tévelygő természete után kialakított elvek szerint megteremteni a maga boldogságát? Ezek a kísérlétezők aztán újabb meg újabb gyötrelmeket és szenvedéseket zúdítanak az emberiségre. És dacára annak, hogy az ember látja, hogy az Isten gondolata ellenére, az Isten tervei, Isten szándékai ellenére az ő tervei, az ő szándékai meg nem valósíthatók, mégis, mégis csak kísérlétezik és nem hagy fel balga reménykedésével, mert a természetében, a lelkében benne van az Istentől való elszakadás emléke, az ellentét gondolata. És bárha az ember szeretne jó lenni, látja is az igazságot, mégsem tud jó lenni, mégsem tud igaz lenni, mert a lelki természetében ott él az ellentét gondolata és érzése, amely ellentétes cselekvésre ösztönzi őt. Ezt nevezitek ti kísértésnek. „*Nem olyanok az én gondolataim, mint a ti gondolataitok.*” Valóban, akiknek némi világosságuk már van, azoknak meg kell látniuk, hogy az Isten gondolatai, tervei és szándékai nem azonosak az ember gondolataival, terveivel és szándékaival. Isten gondolata minden teremtmény számára a boldogítás, **az ember gondolatai pedig az önmaga boldogítását célozzák; minden tette, minden terve, minden szándéka az önmaga boldogítására tör, és mivelhogy a jóval, az igazzal nem rendelkezik, ennél fogva az igaztalanhoz nyúl e céljának megvalósítása érdekében.** Tökéletlenségében nem látja a jövőt, nem látja a következményt, nem tudja kialakítani, ami majd a fejlemények során ezután jön;

ő megelégszik a jelen formáival, megelégszik azzal a kicsinyes boldogsággal, amit mástól vesz el. Megelégszik a más munkájának az eredményével, amely nem őt illeti meg, hanem a fáradozót. Megelégszik a másik, a fejlettebb, a haladottabb szellem termékeivel, amelyeket kierőszakol, de amelyekért az önző emberi lélek önmagából nem akar adni semmit a világnak, sőt még azoknak sem, akiket szeret. Mert az önző szeretet azt diktálja: Szeressetek *ti* engemet, hordozzatok *ti* engemet, munkálkodjatok *ti* érettem, én azonban minden jónak a termékeit a magam részére használhatom fel anélkül, hogy érték viszonzatszolgálatot, viszont fáradságot adnék.

Ez az, ami az emberi lélek mély bukottságát bizonyítja; ez az, ami lépten-nyomon bizonyítja az Istentől való eltávolodását. Már pedig, ameddig az emberi lélek ezt be nem látja, ameddig ezt, mint igazságot, önmagában le nem szegezi, és el nem ítéli, s ameddig meg nem próbál ezek ellen az érzések és gondolatok ellen küzdeni, mindaddig az ellentét irányítását követve lefelé süllyed. Mindaddig nem tehet egy lépést sem előre; addig hiába akar, hiába feszíti meg minden erejét, a jónak legkisebb eredményét sem tudja megteremteni sem a maga, sem a mások részére. *Ameddig az ember a maga értelmével és a maga erőszakos természetével akarja az önmaga boldogítását és az önmaga által kialakított igazság érvényesülését munkálni, mindaddig az ő gondolatai, terveit és szándékai az Isten gondolataival, terveivel és szándékaival ellentétes irányba haladnak. És ameddig az emberi lélek így érez és így gondolkodik, addig az Isten szent Lelke nem is férhet hozzá, hogy megvilágítsa az ő lelkét. Már pedig, míg az Isten szent Lelke nem világítja meg az ember lelkében az igazságot, addig nem is tudja neki megmutatni azt az utat, amely őt ezekből a téveszmékből kivezeti; addig az ember elhalad az igazság mellett anélkül, hogy megismerné. Szenved, kínlódik, gyötrődik, vérrel és könnyel áztatja az élet útját, amelyen haladnia kell, és mégsem tud kiemelkedni gyötrő állapotából.*

Az ilyen lélek csak megy-megy az úton, és bár keresi, kutatja is az igazságot, de mivel az az igazság lent az út porában fekszik, porral és sárral beszennyezve, s mivel le kellene érte nyúlnia, mivel le kellene róla a port, a sarat tisztítania, nem hajol le érte. És nem emeli fel azt az igazságot, ami a lelkét gazdagíthatná. Ahelyett felszedi a mulandó életben elhullatott apró, színes kavicsokat, felszedi a tört üvegcserepeket, mert csillognak és színesek. És amikor megérkezik a valóság világába, oda, ahol az élet Ura számon kéri az átélt életnek maradandó eredményeit, akkor sajnálkozva tekint a markában szorongatott értéktelen kincsekre, és szomorúan látja, hogy amiért ő fáradott, az értéktelen az igazság világában. Mi volna más ez a csillogó üvegcserep és ezek a színes kődarabok, mint az emberek által olyan nagyra - tartott hiábavalóságok, sőt még maguk azok az eszmék is, amelyek az emberi lelket nem viszik egy lépéssel sem előre?

Mert hiába van a tudomány, hiába van a sokoldalú képzettség, ha mindez csak a mulandó test javait szolgálja, a mulandó test örömeit keresi, és képtelen megoldani azt a nagy kérdést, amely az emberiség elé mered. Az emberiség pedig várja, hogy megoldja azt az emberi lélek; várja, hogy felbontsa és letisztogassa a salakot, és a valóságot, az igazságot megszerezze a maga részére, hogy ezzel az igazsággal meggazdagodva olyan eredményeket érjen el, amelyek nemcsak a maradandó életben, a szellemi életben képviselnek értéket, hanem itt, a mulandó életben is olyan értékeket hagyjon maga után, amely értékekért hálát és köszönetet kap az utókortól.

Mindannyiszor, valahányszor az emberi lélek - amely telve volt nagyot akarással — úgyszólván az egész életét eltöltötte a hiábavalóságoknak felszínre hozásával, amikor megérkezik a valóságos életbe, sajnálkozva tekint vissza elmúlt földi életére, s újra meg újra felteszi magában: bárha elkezdhetném előlről, bárha még egyszer próbálkozhatnám, másképp cselekedném, más irányban fejleszteném ki tudásomat, ismereteimet, más igazságot követnék, más világosságot keresnék! És az Isten

törvénye megengedi, hogy ezek az elhibázott életek újra kezdődjenek. Amikor azonban a földi testben érzi magát a lélek, megint megszedíti őt az élet zűrzavara, megszedíti a heves ifjúság, megszedíti a tudás büszkesége, és ismét csak a mulandó után törekszik. És amikor bevégzi a földi életet, ismét mint sötét igazság mered eléje: *„Nem olyanok az én gondolataim, mint a ti gondolataitok, nem olyan az én akaratom, nem olyanok az én terveim, az én szándékaim, mint a ti akaratotok, a ti terveitek, a ti szándékaitok”*.

Minden porrá és hamuvá válik, a mulandó élet lepereg, és csak egy az, ami maradandó érték: ha az ember mulandó földi életében keresi és kutatja Isten akaratát, Isten terveit, Isten szándékát; ha keresi Isten gondolatait, hogy a maga gondolatait Isten gondolataihoz hasonlókká tegye, és a maga gondolat világát aszerint képezze ki, ahogyan Isten akar, ahogyan Isten tervez. De amikor az ember lelke az Isten dolgait kezdi megérteni, nem mondhatja az első betűnél, hogy: „ez az igazság, én megértettem az igazságot, és én most már mindent tudok”. Éppen úgy, mint ahogyan a kicsiny gyermek, amikor a betűt megismeri, nem mondhatja azt, hogy „én most már mindent tudok, most már nekem nem kell tovább tanulnom”. Földi testvéreim! Amikor ti beletekintetek a szellemvilágba azon a kicsiny résen keresztül, ami előttetek kinyílik, és az igazság világossága ráveti sugarait a ti földi életetekre, és ezen keresztül megvilágosodik a ti értelmetek és az igazságnak első fokára eljuttok, ti sem mondhatjátok, hogy „nincs több igazság, nincs több tanulnivaló, mi már mindent tudunk”. Ez még csak az első lépcsőfoka annak, hogy Isten gondolatait kezditek megismerni. *Nektek földi életetekben Istennek ezeket a halványan felfogott gondolatait meg kell valósítanotok, fel kell dolgoznotok. Munkálkodnotok kell legelső sorban az önmagatok lelkén, hogy az Isten gondolataihoz a ti gondolataitok hozzáformálódhassanak, velük való hasonlóságot vegyenek fel. Azután pedig munkálkodnotok kell azon, hogy Isten akarata a ti*

életeteken keresztül, a ti érzéseiteken, cselekedeteiteken keresztül e világban is megvalósulhasson.

Mert hiszen úgy van az, ahogy mondtam: a ti lelketek, a ti akaratotok, a ti gondolataitok és az Isten Lelke, akarata és gondolatai közt óriási úr van, melyet a csalódások, szenvedések, megpróbáltatások és szomorúságok töltenek ki. A ti bűneiteknek, a ti tévelygéseiteknek a következményei ezek. Fel kell tehát dolgoznotok mindazokat a szenvedéseket és gyötrelmeket, amelyeket Istentől való elszakadástok, eltávolodásotok hozott létre; mindezeket örömmé és boldogsággá kell átmunkálnotok. *Tehát amikor már a lelketek valamennyire tud olvasni az Isten dolgai-ban, meg kell tanulnotok, hogyan kell belenyugodnotok Isten akaratába.* Körülöttetek tombol a bűn. A világ telve van a bűn következményeivel, telve van kísértésekkel, szenvedésekkel, félreértésekkel. Ennek következtében szeretetlenséggel, sőt gyűlölettel. Itt, ebben az elhagyott rengetegben kell nektek az Istentől elsajátított gondolattal és érzéssel világosságot és melegséget hintenetek széjjel, legelsősorban a magatok életével, cselekedeteivel, hogy a világ rajtatok keresztül megismerhesse Isten gondolatát, Isten akaratát. Amikor pedig már munkásaivá szegődtek Isten akaratának, akkor Isten közli veletek az ő terveit, szándékait, és nektek meg kell tanulnotok azt, hogy a magatok szándékait, a magatok terveit Isten szándékainak és terveinek alárendeljétek úgy, hogy csak másodsorban következhetnek azok, ha az Istennel való szoros kapcsolatban a ti megvilágított lelkiismeretek helybenhagyja azokat.

Meg kell tehát tanulnotok, hogy *ne ti magatok akarjatok, a ti igazságotok szerint, amelyet ti legtöbbszörre tévesen alakítotok ki,* hanem Isten igazsága szerint, Isten akarata szerint vigyék véghez még azt a jó cselekedetet is, amelyet véghezvinni szándékoztok. Mert hiába akar az ember jót, ha az a jó nem üti meg az Istentől előírt jónak és igaznak mértékét. Elgondolhatjátok, hogy a tévelygő, bukott emberlelkeknek nem lelhet valami

nagyot és hibátlant elvégezniük; a földi életben meg kell elégedni azzal, ha az Úr kicsit bíz rátok, de ezt a kicsit a legjobb tudástok és ismeretetek szerint becsületesen és híven elvégezhetitek. Nincs a földön megvetnivaló munka, nincs a földön alacsonyrendű megbízatás, mert minden, még az előttetek legkisebbnek, talán még szégyenletesnek tartott munka is, ha híven és becsületesen van elvégezve, a törvényben elvégzett munka. Ellenben hiába vagytok ti emberek felett, hiába képzelitek magatokat az erkölcsiség magas fokán, hiába akartok ti emberlelkeken munkálkodni: csak egy kis tévedés csúszik bele a ti tévelygő lelketeken keresztül és máris nagy hibát, nagy mulasztást követtetek el. Minél nagyobb munkába fogtatok, annál nagyobb a ti tévedésetek, és annál kínzóbb és gyötrőbb annak az eredménye. Azért tehát vigyázzatok, *nagyon vigyázzatok az igazságoknak megítélésével, az igazságok hangoztatásával és hirdetésével, mert nem minden lélek egyformán tudja felfogni az igazságot, nem minden lélekbe egyformán tud az Urnak Lelke, az igazságnak lelke behatolni, és nem minden lelket egyformán tud átvilágítani, nem minden lelket tud átformálni, hogy minden gondolatában, minden feltevésében, minden akaratában és cselekvésében a tiszta isteni igazságot tudja érvényre juttatni.*

Azért, testvéreim, legyetek kicsinyek, legyetek alázatosak, amikor ilyen dolgokról beszéltek, mert az igazság Istennél van. Isten az, aki megvilágosíthatja a ti lelketeket; Isten az, aki a ti lelketeket fel tudja használni kinek-kinek fejlettségi foka szerint abban a munkában, amely az ő munkája, amely az ő akaratát teljesíti, és az ő szándékát van hivatva megvalósítani itt a mulandó világban is. Legyetek kicsinyek és alázatosak, mert nem tudjátok megítélni, mi a helyes, mi a jó. Isten az, aki megítéli a világot, Isten az, aki látja teremtett gyermekeinek a lelkét, Isten az, aki felemel, vagy lesújt, fölment vagy elítél; ti csak az ő gyenge gyermekei vagytok még akkor is, amikor az igazságnak és az ismeretnek legmagasabb fokára emelkedtek fel. Tehát an-

nál kevésbé tudtok itt, e mulandó világban, a homályosság világában helyes fogalmat alkotni magatoknak arról, hogy mi az igazság. Az Igazság Szelleme testbe öltözött, s itt járt az emberek világában, de a világ nem ismerte őt, és nem tűrte meg maga közt, mert e világnak gondolata, szándéka és akarata Istentől elfordított irányt követ, mert e világnak fejedelme a tévelygés szelleme. Ő, aki felvette a testet, a mi Urunk, felvette a harcot a tévelygés szellemével, és dicsőségesen végig küzdötte az életet, megpecsételte az igazságot halálával és engedelmisségével. Ő engedelmes volt mindhalálig, és minden dicsőséget, valami az ő személyét illette az emberektől és szellemektől, mennyei Atyjának lábai elé rakott.

Ti is testvéreim, ha az Úr kegyelme titeket az ismeretnek és világosságnak még olyan magas fokára emel is fel, minden dicséretet és dicsőséget a ti Megváltótok lábai elé rakjatok, mert őt illeti az meg. Amikor pedig már tudjátok, hogy a ti akaratotok, a ti gondolataitok, a ti terveitek, a ti szándékaitok Istennel ellentétes irányban haladnak, érezni fogjátok, hogy szükségetek van egy nálatok magasabb erőre, hatalomra, amely ezt az irányt megváltoztatja, mert ti magatoktól nem vagytok képesek semmire sem. Ez az erő, ez a hatalom immár eljött, és meggyőzte a világot, legyőzte az ellentéteszmét a mennyből hozott világossággal és igazsággal. Gyülekezzetek ő köréje, hallgassátok az ő beszédét, az ő igazságát; legyetek kicsiny gyermekek, alázatosak, egyszerűek, és a ti földi, emberies okoskodásokat, bölcselkedéseiteket hagyjátok el. Alázatos és egyszerű lélekkel várjátok az Isten kegyelmét, hogy mit ad Ő a ti lelketeknek, milyen áldást hullat rátok, hogy felemelkedhesetek és megszabadulhassatok tévelygéseitekből, bűneitekből. Mert ti magatoktól sem megtisztulni, sem meggyógyulni, sem felemelkedni nem vagytok képesek, ő az, aki felemel, ő az, aki megtisztít, Ő az, aki meggyógyít, Ő az, aki újjáteremti a lelkeket. Sorakozzatok tehát alázatos lélekkel Köréje, hallgassátok az ő beszédét, az ő igéjét, és akkor megismeritek az Isten gondolatát. Sőt nemcsak megismeritek,

hanem erőt is merítetek, vigasztalást nyertek belőle az élet küzdelmeiben, és világosságot nyertek a sötétségben, hogy tájékozódni tudjatok.

E nélkül a világosság nélkül eltévedtek, és a tévelygések útvesztőjében vesztegeltek hosszú-hosszú ideig; nemcsak a halálig, sem az új testöltésig. Mert még a testöltéseknek bizonyos számán keresztül sem nyerhetitek el a világosságot, és nem találhatjátok meg a helyes utat, csak akkor, ha Őt keressitek, s ha Ő lehajol hozzátok, ha megfogja a kezeteiket, és kivezet a tévelygések útvesztőjéből.

Én, mint az én Uramnak alázatos szolgája, akit hozzátok küldött, vállalkozom arra, hogy ami elöttetek homályos, megvilágítsam, hogy ami elöttetek kétes, azt bizonyossággá tegyem, ami elöttetek nehéz, azt megkönnyítsem, és ami nektek félelmetes és aggodalmakkal tölt el benneteket, azt bátorságossá tegyem. Mert én az én Uramról, Megváltómról bizonyosat akarok tenni elöttetek és a titeket környező szellemvilág előtt, akik titeket nógatnak, akik titeket nem hagynak békén, hogy a ti mulandó életeken keresztül beszűrődő világossággal ők is előrehaladhasanak, hogy tájékozódhasanak. Mert a szellemvilág vagy világosabb, mint a földi emberek világa, vagy sötétebb. A mulandó földi élet a kegyelem világában való megjelenés. Itt rátok süt a világosság napja, itt megtapasztalhatjátok a jót és a rosszat, itt tudomást szerezhettek az igazról, a jóról, és megpróbáltatást szenvedhettek a gonosztól. Itt ténykedhettek, dolgozhattok, ismereteket szerezhettek. De amikor elérkezik az óra, hogy be kell számolnotok mulandó földi életekről, akkor csak a ti munkátok gyümölcsét élvezhetitek, csak azt a békességet teremthetitek meg magatoknak, amelyet földi munkátokkal kiegyenlítettetek az álmok világában.

Azért az olyan földi életek, amelyek a mulandóságban a mulandó értékekért pazaroltattak el, sötét, kietlen és boldogtalan szellemi állapotokat teremtenek. Az olyan földi életek ellenben, amelyekben a szellem félrevetette a mulandót, és az örökkévaló

igazságok keresésében és szemlélésében, az örök értékű jók megvalósításában fáradozott, azok a békességnek, a nyugalomnak világaiban, boldogságban és szeretetben nyernek jutalmazást. A szellemvilág kapuja azért nyílik ki előttetek, hogy azon keresztül láthassátok azokat az állapotokat, amelyek a különböző földi életeknek következményeképp feltáruulnak előttetek. A szellemvilág ajtaja azért tárul ki előttetek, hogy bizonyosságot tegyünk a jóról, az igazról; bizonyosságot tegyünk az Istenről, az örökkévalóságról, az isteni szeretet törvényéről, és felbontsuk előttetek az élet rejtett titkait, hogy ismerjétek azokat, és részletenként megvilágítsuk előttetek az utat, hogy tudjatok tájékozódni, és így szabad akaratotokból munkálhassátok jövődötöket.

A mi Urunk, Istenünk nyissa fel a ti lelki szemeiteket, hogy lássátok és szemléljétek azt, ami a ti lelketeknek üdvére válik; nyissa meg a ti lelki füleiteket, hogy halljátok, amire a ti lelketek éhezik és szomjazik, hogy táplálhassátok a ti lelki, örökkévaló éneteket, hogy megerősödve, meggyógyulva, megtisztulva jussatok át ide a szellemvilágba, ahol a ti lelketek eredményeit boldogan szemlélhetitek. Az Úr azt mondja: *„Nem olyan az én akaratom, mint a ti akaratotok, nem olyanok az én gondolataim, mint a ti gondolataitok, nem olyanok az én terveim és szándékaim, mint a ti terveitek és szándékaitok”*. Tehát testvéreim, tanuljátok meg az Úr gondolatainak első betűit, hogy olvasni tudjatok azokban. És amikor a ti lelketek már megtanult ezekben a gondolatokban olvasni, amikor a ti lelketek kezd hozzászokni az Úr akaratában való megnyugváshoz, amikor terveiteket és szándékaitokat Isten terveihez és szándékaihoz mérítek, és azoktól teszitek függővé azt, hogy ő kivitelre alkalmasoknak ítélje, vagy pedig elhomályosítsa azokat, mert Ő másképp határozott, mert Ő másképp rendezte el a ti életek útját. *Amikor már megtanuljátok, hogy a ti életeketek, a ti akaratotokat, a ti gondolataitokat, terveiteket és szándékaitokat mindenkor Isten kezébe*

helyeztétek, és Tőle tegyétek függővé azoknak kimenetelét: akkor következik el az az idő, hogy az Isten szent Lelke megvilágítja a ti lelketeket, és minden tanulás nélkül, minden fáradozás nélkül megértitek az igazságot. Minden gondolkodás nélkül megérintitek, megsejtititek a helyeset, a jót, az Isten szerint valót. És akkor megismertek engem, mert rajtam keresztül megismertétek a ti Uratokat, Megváltótokat, mert akkorra már megérintitek, hogy az ő keze vezetett titeket énrajtam keresztül. És én akkor bevégeztem az én munkámat; félreállhatok, hogy minden dicséret, dicsőség legyen a mi Urunknak, Istenünknek mindörökké, Amen.

A továbbiakban pedig kérlek titeket, hogy az én Uramnak parancsát tekintsétek mindnyájatok részére kötelességnek; nem szó szerint való kötelességnek, amely teherként nehezedik a ti lelketekre, hogy *szerezzétek egymást*, hanem érzés szerint igyekezzetek egymásban az Isten gyermekét és az üdvösségre elhívott lelkeket látni. Mert mindnyájatokat elhívott az Úr, hogy egybe gyűjtsön titeket egy cím alatt, egy törvény alatt, amelyet ti egymásra és a világra sugároztok szét és ez a *szeretet törvénye*. Nektek mindnyájatoknak bizonyosságot kell tennetek Róla azáltal a szeretet által, amelyet ti egymásra és a világra szétsugároztok. Ennek a szeretetnek nem szabad semmisnek, önzőnek lennie, hanem ennek a szeretetnek isteni fényben kell sugároznia, hogy akikre ez a sugár ráesik, érezzék, hogy rajtatok keresztül az isteni szeretet ért hozzájuk. Mert ha csak az ajkatokkal emlegetitek a szeretetet, és a szót hangoztatjátok, de szívetekben nincs szeretet, nem érzitek ezt a csodálatos égi érzést, amely a világot újjáteremti, akkor ti magatok sem részesülhettek benne. És annak ellenére, hogy nektek mintegy a szeretet hordozóinak, edényeinek kellene lennetek, akiken keresztül az kicsordul a világra - ha ti ezt magatokban nem fejlesztitek, és nem gyakoroljátok - akkor a kegyelmi idő elmúltával nyomorultul és szegényen álltok meg

azok előtt, akiket nektek kellett volna szeretetre és igazságra vinnetek, és azoktól fogtok koldulni szeretetet, elnézést és megismerést.

Azért mondom, vigyázzatok; ti még ma az élet királyai vagytok, mert Isten kegyelme rajtatok ragyog, a ti lelketek dús-kálkodik a jóban, az igazban; de újra mondom, vigyázzatok, nehogy elvétessék tőletek, és a ti szívetek szegényen és éhesen maradjon a nagy mennyei lakomán!

I. RÉSZ. IMÁK.

1. AZ ATYÁHOZ. (**)

Hatalmas Istenünk, édes jó Atyánk! Téged keresünk fel a mi lelkünk érzésével. Ne vond meg tőlünk a vigaszt és a biztatást, hogy Te meghallgatsz a mi alázatos könyörgésünket! Adj nekünk erőt a te szőlődben való munkálkodásra, segíts meg bennünket a mi törekvéseinkben! Ne hagyd el a te erőtlen gyermekeidet, akik Tőled várnak minden jót! Légy velünk, szeretet Istene, és áraszd reánk a te hatalmas Lényedből kiáradó szeretet és könyörület egy-egy sugarát, hogy szívünk megteljen élettől, erővel és boldogsággal; hogy elfáradt és ellankadt munkakedvünk új erővel, új élettől feltámadjon, hogy a te dicsőségedet és nagy szereteted hirdethessük a te többi gyermekeid előtt, hogy az ő lelkük is ezzel erősödjék, s nagy nevedet imádvá dicsőítsék.

Nagy Isten, hallgasd meg könyörületesen a te kicsiny teremtményeidnek Hozzád szálló sóhaját a mi Üdvözítőnk, Megváltónk nevében. Ámen.

2. A MEGVÁLTÓHOZ.

Dicsőséges Istenünk szent Fia, mi Urunk és Megváltónk! Hozzád emeljük fel szívünket; Hozzád, aki a mi lelkünk bajait, gyengéit és összes fogyatkozásait ismered és gyógyítod. Mi kegyes Pártfogónk, üdvözítő Jézusunk, könyörgünk a te lábaid előtt! Szánd meg a mi elfáradt és elgyötört lelkünket, és gyógyíts meg bennünket! Oh, lelkünk nagy orvosa, Téged keresünk fel, amikor az

erőnk gyengül, amikor elfáradtunk, hogy Tenálad, pihenjünk és erősödjünk. Te vagy a mi lelkünk táplálója, erősítője, Te vagy a mennyből alászállott kenyér, és a ki ezzel táplálja a lelkét, nem éhezik, nem szomjúhozik, mert Te bőven ellátod a tieidet. Végy Uram minket mindnyájunkat a tieid közé, hogy a kegyelem asztalánál mi is kielégíttessünk. Adj nekünk erőt, mi kegyes Megváltónk, hogy a te megkezdett munkádat a mi csekély erőnkkel folytathassuk, és mi is eljuthassunk oda, ahol a te, a mi édes Atyánk a munkát megbecsülve, érdem szerint jutalmazza. Légy velünk a mi munkáinkban, a mi törekvéseinkben. Használd fel a te munkásaidat az Általad kijelölt munkára, hogy szolgálhassunk Néked, a mi testvéreinknek, és magunknak. Munkálkodjál bennünk örökké, végy minket a te birtokodba! Ámen.

3. MÁRIÁHOZ. (**)

Asszonyunk, szűz Mária! Jézusunk, Üdvözítőnk Anyja! Szegény, törődött női szívek pártfogó Szelleme! Tekints árváidra, és nézd meg a síró anyákat, a síró, jajgató hitveseket és azokat a hű szíveket, akiknek szerelme egy élet boldogságának bölcsője. Terjeszd ki védő szárnyaidat reánk, mert azok a szeretetnek oly magas fokát képesek ébreszteni a lelkekben, hogy ezek az Úr oltalmáért esedeznek a szívükhöz oly közel álló lényéért. Oh enyhítsd a fájdalmat ott a viszontlátás reményével, a feltámadás hitével, ahol már a törvény betűje betelt, és vigasztald meg a kétségeseket, ahol még új remény és új élet fakad. Oh szűz Mária, női lelkek vezető példaképe! Könyörülj a szenvedő női lelkeken, akiket az Úr próbára tett. Enyhítsd a te nagy szeretetednek balzsamával a fájdalmat, és imádkozzál a föld asszonyaiért, hogy az Úr fordítsa el a bűnhődés és vezeklés fluidjait a föld embereiről, míglen a jobbak megerősödnek. Ámen.

4. KARÁCSONY. (**)

Mi Atyánk, ki vagy a mennyekben, szenteltessék meg a te neved, jöjjön el a te országod, a te országodban a te igazságod, a te igazságoddal a te kegyelmed és a te kegyelmeddel a te békességed! Mert ez kell a szegény embereknek a legjobban, hogy a nagy zűrzavarban egy pillanatra magukhoz térhessenek, hogy meghallják a harangok hívó szavát, melyek a Megváltó születésének örömet és boldogságot árasztó ünnepét hirdetik az embereknek. Ma ugyanazt a hírt zengik a harangok, amit egykor, kétezer év előtt a pásztoroknak és bölcséknek jelentett az Úr. Ugyanazt hallják kicsinyek és nagyok, szegények és gazdagok: megszületett a Messiás, a várva várt Világmegváltó, aki elvezeti népét a teljes boldogság felé. Ezt a hírt adják tovább a keresztény egyházak harangjai, és az emberek mégsem eszmélnek a valóságra. Nem érnek rá meghallgatni a harangok szavát, mert szívüket elfoglalták a földi örömök, lelkük még szent karácsony éjjelén is anyagi vágyakkal van telve. A kis Gyermeke-Jézus jászlánál sok mindenért imádkoznak, csak az örökélet boldogságáért nem. Oh, ők ezt még nem értik! Nem akarják megérteni, hogy a betlehemi csillag az ő vezető világosságukat is képezi a nehéz bűnökkel terhelt állapotban. Nem akarják megérteni, hogy ezt az éjszakát az ő felébredésükért adta az Úr és, a harang szava az ő megigazulásukat sürgeti. Menjetek, emberek, menjetek mind a betlehemi jászolhoz, akik még nem tudtok szeretni, akik még nem tudtok alázatosak lenni, akik még nem tudjátok az igazat, a szépet megtalálni. Krisztus Lelke mindenre megtanít titeket. Az ő bölcsője a világ hatalmasainak a tanító-iskolója és a világ szenvedőinek erőt adó forrása lett, mert onnan igazság és szeretet sugárzik; erre pedig mindenkinek szüksége van. Vigasztaló és örömhirdető szent éj ez a megtérőknek, és az Úr követői számára az üdvösségnek és boldogságnak kezdete, de sötét álmokat rejtő éj az elanyagiasodott lelkek számára, akik még nem értik a harang szavát, noha őket is hívja, hogy jöjjetek és lássátok az Isten szent Fiát. Titeket is hív; ébredjétek az életre, mely reátok itt vár,

ahonnan mi szólunk hozzátok. Istenünk, jó Atyánk, adj a harangoknak erős csengést, hogy a szívek mélyéig hatoljanak ez éjjelen, hogy mindnyájan velünk énekelhessék: „Dicsőség az Istennek és békesség a földi embereknek!”

5. HÚSVÉTI IMA. (**)

Imádlak Téged, Istennek szent Fia, örökéletnek kútfeje, a mi irgalmas, kegyelmes Atyánknak elsőd teremtetett Szelleme, aki lehozta az Igét az Atyától, és elhintetted a mi szíveinkben, hogy gyümölcsöt teremjen nekünk, bűnösöknek. Magasztaltassál, feltámadott üdvözítő Jézus, aki a bűnt és halált legyőzted, és nekünk szabadulást, örökéletet küzdöttél ki haláloddal és feltámadásoddal. Dicsérjen Téged minden hívő, az Atya minden gyermeke, kik mind a tieid a hitben, mind a tieid a szeretetben, az örökéletben, melyet általad nyerték az Atyától. Dicsőítünk Téged, megváltó Jézusunk, mi, a te megváltottaid, akik a te szárnyaid alatt munkálkodunk az Atya szőlőjében; akik a te segítségével vagyunk, amik vagyunk, akik a te erőddel, a te fényeddel övezzük fel magunkat, hogy az Atya irgalmát és szeretetét elnyerhessük. Édes Megváltónk, éltető erőnk, eszményeink, érzéseink központja, Téged magasztalunk, a te nevedet áldjuk szívünkkel, lelkünkkel. Fogadd tőlünk ünneplésünket, marasztalásunkat, dicsőítésünket! Végy minket a te szeretetedbe, a te oltalmadba és kegyelmedbe, és vezess bennünket a mi Atyánkhoz, Istenünkhöz, akitől Te alászálltál, hogy minket felszabadíts, hogy minket megments a haláltól, a szenvedéstől. Oh vezess, vezess bennünket felfelé, oda, ahova nem ér el a kísértő szava, ahol megpihenünk, ahol otthon vagyunk, az égi hajlékba, ahol Te lakozol az Atyával mind örökön-örökké. Amen.

Dicsőség Neked mennyen és földön, örök Istenünk! Örömet, boldogságot visszhangoz minden, mert föltámasztottad a mi Urunkat, Mesterünket a halálból. Megnyitottad a sírok száját, és a halottaknak föltámadást, a bűnösöknek szabadulást hirdet a

mai nap. A te kegyelmed és szereteted ma ért le a földre embereknek megérthető alakban. Azért örül a mi lelkünk, azért dicsér a mi ajkunk, mert érezzük a te közelségedet, érezzük a te szeretetedet, atyai szívednek dobogását. Oh ébreszd fel a holtakat, gyűjtsd egybe az élőket, hogy Téged dicsőítsenek, magasztaljanak. Oh örök Isten, jóságos Atyánk! Add, hogy mind megismerjenek, mind a te igéidet hallgassák, a te akaratodat cselekedjék, hogy a mi Urunk, Üdvözítőnk halálával és feltámadásával mind meghaljanak a bűnnek, és feltámadjanak az igazságnak követésére, hogy mindnyájan egybeforrva a szeretetben és boldogságban dicsérhessünk Téged mindörökké. Amen.

6. PÜNKÖSDI IMA. (**)

Mennynek és földnek hatalmas Istene, teremtő Atyánk, ki felettünk őrködsz, és igazgatód ingadozó lábaink lépteit azon az úton, mely Tehozzád vezet, óh könyörülj rajtunk, szánj meg minket, szegény elesett gyermekeidet! Végy fel a te atyai kegyelmedbe, és emelj fel a te szeretetedbe mindnyájunkat, akik Előtted esedezünk! Tégy alkalmasakká bennünket Urunk a te szent Lelkednek befogadására, melynek erejével egyensúlyban tartod az egész teremtett mindenséget. Közöld velünk legszentebb ajándékodat, amellyel elesett, bukott gyermekeid visszatérhetnek Hozzád, az örök üdvösség és boldogság hazájába! Oh Istenünk, add értenünk a te nagy szeretetedet, hogy hitünk ebből táplálkozva, akaratod és bölcs törvényed követőivé tegyen minket.

Küldd el hozzánk, megváltó Jézusunk, a Szentlelket, aki minket megvilágosítson, megtermékenyítsen, hogy az Úr előtt kedves gyümölcsöket teremjünk, és ezzel az ő kegyelmét és szeretetét a magunk részére megszerezhessek! Amen.

7. MÉLY LELKI BÁNATBAN. (**)

Hatalmas Isten, kegyes, jó Atyánk! Előtted állunk megtörve a bűnbánattól és kérve kérünk, ne taszítsd el Magadtól engedetlen, bűnös gyermekeidet! Könyörülj rajtunk! Légy irgalmas hozzánk, s hallgasd meg a mi Hozzád vágyó lelkünk könyörgését és esedezését, amikor elfáradva a földi élet szenvedéseiben, megpróbáltatásaiban, Nálad keresünk menedéket.

Könyörülj meg rajtunk, amikor a lelkünk ezer sebből vérzik, szívünk csordultig van fájdalommal, ajkaink keserű panaszra nyílnak, s könnyes szemekkel a te trónusodat keressük! Uram, könyörülj meg rajtunk! Légy velünk, Istenünk, amikor a lelkünkben a bánat tanyát üt, s a kétség vihara tépi hitünket, hogy elszakítson Tőled! Óh ne hagyj el bennünket! Könyörülj meg rajtunk! Tévelygő, vezeklő földi vándorok vagyunk, lelkünket égeti a szomjúság a boldogság után, és minden reménységünk a csalódás keserű tengerébe vész. A szívünk ilyenkor elfárad, kihűl, és fásultság dermedti meg. Ne hagyj el bennünket! Könyörülj meg rajtunk!

Ne hagyj el bennünket az élet viharában! Ne hagyj ledőlni hitünk oszlopát, ne hagyj kialudni reménységünk csillagát, ne hagyj kihűlni szívünket, ne hagyj elfáradni lelkünket! Könyörülj meg rajtunk! Gyűjts világosságot Uram, s vezérelj bennünket az örök, változhatatlan igazság és szeretet hazája felé! Élesítsd értelmünket, hasd át érzelmi világunkat a te szent Lelked által, hogy mihamarább célhoz érve a te nagy kegyelmedet dicsőíthessük! Az Úr Jézus szent nevében kérünk, könyörülj meg rajtunk!

8. IMA A BŰNÖS EMBERISÉGÉRT. (**)

Mindeneket teremtő és fenntartó nagy Isten, életnek és halálnak Ura! Vigasztald meg a szenvedő szíveket, akik ez órában a fájdalom keserű könnyeivel állnak. Előtted, elköltözött kedveseiket siratva. A halál uralkodik most a földön; a gyűlölet diadalmármorban úszik, és szedi áldozatait a szegény, gyenge lelkek közül.

Oh Istenünk! Zabolázd meg a bűn erejét, és adj kegyelmet a bűnösöknek, azoknak érdekében, akik elveszítve hitüket, reményüket, a kétségbeesés rettenetes fájdalmában szenvednek. Könyörülj meg a bűnösön, és ne tépd ki a konkolyt, Uram, az éretlen búza közül! Ne sújtsd Uram a gonoszt, míglen a jó is meg nem erősödött a hitben. Oh Istenünk, hallgasd meg gyenge fohászainkat, és erősítsd véle az elfáradt lelkeket. Könyörülj e bűnös föld lakóin! Az Úr Jézus szent nevében kérünk Téged, hallgasd meg kegyelmesen a te gyermekeid könyörgését! Ámen.

9. A SZENVEDŐ SZELLEMEKÉRT. (**)

Könyörülő jó Atyánk, ki nem veted, meg a te szegény földi gyermekeid könyörgését, hanem kegyelmesen meghallgatod a mi imádságunkat, ezzel a reménységgel eltelve esedezünk előtted a mi szegény, bűnbeesett szellemtestvéreinkért, akik a mélységből és kárhozatból kegyelemért könyörögnek.

Hallgasd meg óh Istenünk, a szenvedők jajkiáltásait, gyűjts a lelkükben világosságot, hogy megláthassák szenvedéseik okát, és megérthessék szenvedéseik célját! Ébreszd fel bennük a bűnbánatot, hogy fájdalmukban megtisztulva erős elhatározással a Téged követő boldog lelkek táborába siessenek. Küldd el hozzájuk a vigasztalás angyalait, akik kézen fogva vezetik a tévelygő lelkeket. Nyisd meg Uram a lehetőséget, hogy bűneiket jóvátehesék, és mihamarabb az engesztelés és vezeklés útjára térhessenek.

Óh Istenünk, könyörülj meg mindannyiunkon, akik vétkeztünk a te szent törvényeid ellen. Bocsásd meg bűneinket, és engedd megismernünk hibáinkat, hogy a földi életben elhagyhassuk azokat, és a te utadon haladhassunk, mely az üdvösségre vezet bennünket, s melyet a mi Urunk, Üdvözítőnk által adtál nekünk, bűnösöknek. Ámen.

II. RÉSZ: KISEBB KÖZLEMÉNYEK.

1. TEGYÜK ISTEN KEZÉBE SORSUNKAT. (**)

Nem jelent semmit, hogy ki hogyan vélekedik bizonyos dolgokról; az események függetlenül gördülnek előre a maguk kiszabott útján; senkinek a véleménye nem tartóztathatja fel azokat. Az emberek valamennyire befolyást gyakorolhatnak ugyan azokra az előre elgondolt dolgokra, amelyek tőlük függenek, de az átlagemberek olyan kis mértékben tudnak valamit megváltoztatni, vagy feltartóztatni, hogy szinte az ő maguk gondolatát és akarátát is a körülmények és állapotok hozzák a felszínre. Mindamellet, aki elég erős hittel és akarattal rendelkezik, az urává válhat az adott helyzeteknek és állapotoknak. Csakhogy az emberek olyanok, hogy mindig a távol eső dolgokkal törődnek, míg a közelesőket elhanyagolják. Pedig az életben mindenki részére van valami öröm, valami megnyugvás és bizonyos kielégülési lehetőség, csak nem mindenki találja azt meg, mert nem ismeri a saját természetének megfelelő állapotokat. Azután azzal sincsenek tisztában az emberek, hogy ezeket a kielégülési lehetőségeket nem az anyagi javak felhalmozódása adja meg, hanem az élet adottságainak helyes felhasználása. Az az érzés, amellyel az emberek a külsőben, az anyagban vágyódnak, csak a lélek vad éhségének törvénytelen csillapítási vágya. Mivel pedig a földi világ nagyobb részben ilyen szellemek hazája, azért tud nehezen meggyökeresedni az igazság, s mert az ember nem ismeri az igazságot, nehezen is tudja kívárni, amíg részére is eljön a pihenő idő. A jó örök értékében nem hisz, mert még ha a jó irányba fordul is, az alig megkezdett javulási úton több fájdalommal és szenvedéssel találkozik, és több ütközéssel, több csalódással jut előre a földi életben, mint az, aki még a gonosznak hódol.

Valóban, a gonosznak minden sikerülni látszik, de csak látszik egy kis ideig, amíg fel nem éli azokat a kedvező lehetőségeket, amelyeket a kegyelem juttatott neki. Azt mondja az írás: „Akit szeret, azt az Úr megdorgálja, és mindenkit megdorgál,

mielőtt fiává fogadja.” Ha a földi élet volna a cél, akkor ez nem volna igazságos dolog. De mivel a földi élet csak eszköz a cél megközelítésére, azért nemcsak hogy igazságos, hanem az igazságon felül való szeretet megnyilvánulás, mellyel az isteni gondoskodás igazgatja a fejlődésben levő emberszellemet a bűn és tévelygések útjáról az igaz és helyes útra. Az ember önmagáról nem tud mást, mint amit születése óta átélt, tapasztalt. Így nem is tudhatja, milyen hajlamok lappanganak belső, lelki világában. Nem tudja, milyen múltat és milyen jövőt hidal át a jelen, miféle új, eddig ismeretlen tapasztalat hiányzik még ahhoz, hogy vágyott boldogságát megtalálhassa. „Megdorgálja” hát az Úr az embert fájdalommal és csalódásokkal, *de nem feledkezik meg róla*. Meghallgatja könyörgését, mélyíti lelki érzéseit, megszilárdítja hitét, és a felettébb való szorongattatásaiból megszabadítja. Mindezzel Isten azt akarja, hogy az ember keresse Őt, igyekezzék megérteni az Ő akaratát, hogy foglalkozzék vele gondolataiban. Mert Ő boldogabb életet szánt neki. Isten azt akarja, hogy az ember értse meg, hogy Ő szereti, és sajnálja őt a szenvedő embert, és segíteni akar rajta. Mivel azonban az ilyen emberrel szemben a segítségnek csak ez az egyetlen módja: a szenvedés vezet célhoz, azért *engedi* meg, hogy a szenvedések és fájdalmak, mint segítő eszközök elvégezdhessék munkájukat a lelkén.

Minden szenvedés a bűn és tévelygés következménye. Amikor aztán a nem kívánatos következmények alatt görnyed a lélek, akkor már legtöbbnyire tudja is, mit nem kellett volna cselekednie. Ezen azonban egyelőre nem tud változtatni a lélek, és így a bűneivel járó szenvedés emléke mélyen bevésődik lelki természetébe, és tévedését belátva megváltozik és a jó útra tér, de a bűneinek emléke mint egy árnyék, mint eshetőség elkíséri sorsában. Bár így áll a dolog, azért a megtért embernek mégsem olyan a kármája, mint a bűn útján járóé. Mert aki Istent megtalálta az ő szívében, annál ezek az árnyékok elhalványulnak. S minél teljesebben Isten kegyelmébe fekteti bizodalmaát, annál

nagyobb megadással viseli sorsát. **Az élet forgatagában kerülhet fel, vagy alá, érheti őt jó, vagy rossz, nem tekinti sorsát sem érdemnek, sem büntetésnek, hanem Isten gondviselő szeretetére bízva életét. Kegyelemnek tekinti úgy a jót, mint a rosszat, mert megérti már, hogy Isten kegyelme a rosszat, a nem kívánatosat is a legnagyobb áldássá változtathatja az ember részére.** Ez az újjászülő, átalakító erő, mellyel Isten az ő csodálatos vegyészétét végzi, az ember belső lelkivilágában alakul ki a Vele való összeköttetés folytán. Tehát Istennel és Istennél minden lehetségessé válik, Isten nélkül azonban szigorú és kötött a sors igazsága. Nem hajlik, és nem takar el semmit. Kérlelhetetlen és könyörtelen valóság az ember részére, amikor még a jó is fanyar eredményeket terem, de aki hitével Istenhez tapadva várja a ma és a holnap eredményeit, annak a részére a rossz is jó eredményt hoz. Annál inkább jó gyümölcsöt terem a jó, mert hiszen az örök jó, az Isten, kormányozza a világot; a szeretet Istene pedig megkegyelmez annak, akinek akar.

2. KERESSÉTEK AZ ISTEN IGAZSÁGÁT. (**)

Az ember sohasem lehet elbizakodott földi életében, ha jó, ha kedvező lelki, vagy testi környezetbe kerül. Ez nem mindig érdem, hanem a legtöbbször kegyelmi ajándék erőgyűjtésre. Azért ne csüggedjen, ne bánkódjék az, akit külsőleg rideg, kietlen világ környez; csak az ő benső lelki világa legyen rendezett. Az emberek szeretnek a külső viszonyok után ítélni; így jönnek létre a ferde igazságok, amelyektől pedig mindig óva intem az embereket. Akinek a külső világa rideg, vonuljon a belsőbe, a hit világába, és reméljen szebb, jobb, igazabb életet. Ebben bizonyára nem fog csalatkozni. **A hit világa legyen a gyűjtött kincsek, a felhalmozott tudás és nemes érzések világa, ahová mindig visszatér pihenni a lélek.** Ebben a világban elvonulva álmodik a lélek egy jobb, egy igazabb létről. Akinek ilyen világa nincs, legyen az bár király, mégis szegényebb a koldusnál. Mert amikor itt az ideje a hamis szerep visszaadásának, rongyos, tépett

csavargója lesz a szellemvilágnak. De aki a jellemét, az ízlését, az érzés- és gondolatvilágát az igaz jóban képezte ki, és az életét annak szentelte, az a test levetése után tündérpalotában ébred a valóságra.

Ami az igazból táplálkozik, az a földön is szép és jó. Csakhogy ez a szép és jó a földön nem mindig annak jár, akinek szánva van, mert a gonosz követői ellopják azt. De ez is megszűnik egyszer, mert a rossznak mindig kevesebb létjoga lesz a földön, és mindig mélyebbre szorul a tompultság világába, ahol a szellemi sötétség uralkodik. És ti, akik már világosságban jártok, mégis a szenvedélyek viharában hányszor a homályban ke-restek magatoknak tanácsot, ahelyett, hogy felnéznétek, ahelyett, hogy Krisztusra tekintenétek. Pedig ha felnéznétek, meglátnátok a fénylő napot a felhőkön keresztül is. De a ti lelketek felhői, a ti lelketek árnyai megakadályoznak benneteket, és ezeket a felhőket aztán csak a nehéz sóhajok és könnyek zápora osztja el. **Azért mondom én nektek: ne a magatok igazságát, hanem az Isten igazságát keressétek. Ebben a világosságban nem tévedtek el soha.** Fogjatok össze, mint jó testvérekhez illik, a szeretetben és az alázatosság gyakorlásában, hogy a sátán csal-fasága el ne térítsen benneteket kitűzött célotoktól. Mert ha eltéríthet benneteket, mindig nagyobb kerülők és fájdalmak után ismeritek azt fel.

3. ISTEN TÖRVÉNYÉNEK MUNKÁJA. (**)

Gyermekeim, az idő és tér fogalma csak a ti részetekre létezik, akik mint anyagba burkolt szellemek nem tudtok enélkül élni, mert benne kell élnetek. És így hozzászabjátok életetek tartamát olyan események bekövetkezéseire, amelyek szintén bele vannak illesztve a változások rendszerébe. Mert ezeknek az eseményeknek a bekövetkezése szintén rendszerhez van szabva, bár sokszor úgy látszik, mintha az egyes esemény eltérne a céltól. De valójában minden egy célt követ, minden egy akaratra

kényszerül engedelmeskedni. S ez az isteni törvény. Ez a törvény pedig nem más, mint Isten akaratának a másolata. Azért mondom, hogy másolata, mert a törvény még nem maga az Isten, csak Isten akaratának egy részlete, olyan akaratnak, melynek sem elejét, sem végét, sem okát, sem célját a földi ember soha át nem láthatja, és soha meg nem ismerheti, mert ez az emberi értelemnek elérhetetlenül magas, tiszta és felfoghatatlan. És akit ez tökéletesen át nem hatott, tökéletesen át nem sugárzott, az nem is képes megérteni. Pedig egyszerű, mert igaz. És mégis titokzatos.

Ez a törvényes rendszerbe szedett élethullámozás minden kis életparányt felgombolyít, munkálkodtat, és eredményeket kényszerít ki belőle. Ezeket az eredményeket azután tovább hőmpölygeti, változtatja, sűríti, ritkítja mindaddig, míg a bennük rejlő isteni lényegét a tévedéstől szabaddá nem teszi. Tehát minél több az isteni akarral meg nem egyező tévedést tartalmaz egy-egy élethullám, annál több súrlódásnak és összeütközésnek van az kitéve. Azért minden életforma, mely az Isten igazsága szerint át nem formálódott, elmúlásnak van alávetve. Ezt az átformálódást szolgálja az idő, mint az örökkévalóságnek egy kiszakított része. Vigasztaljon azért benneteket az a tudat, hogy bármilyen hosszúnak lássék is a gonosz hatalma, sikere és diadala: az csak látszat, mert mindent felbont, mindent felold, s előbb semlegesít, később pedig a saját lényegét kibontva, megsemmisíti a tévedés lényegét az isteni törvény.

4. AZ ISTEN IRÁNTI ENGEDELMESSÉG A HALADÁS LEGBIZTOSABB ÚTJA. (**)

Legyen bár az ember a legjobb törekvésektől áthatva, könnyen megbillen a lelki egyensúlya, amíg tökéletesen magáénak nem vallja azokat az igazságokat, amelyekbe még egészen bele nem nőtt, és amelyeknek minden részét ki nem tölti lelkének termékeivel. Amikor már minden részében kiismeri magát, és ottho-

nosan mozog bennük - mert a legkisebbtől a legnagyobbig megérti azok következményeit - akkor nincs szüksége tovább arra a segítségre, melyet mi szellemek nyújthatunk neki. Legfeljebb azért, hogy egy messzebb menő vállalkozáshoz erőt gyűjtsön. Ilyen erőgyűjtés végett vagyok én is nektek segítségetekre. Mert nem olyan könnyű az embernek megállania ott, ahová őt a Gondviselés állította. Gyermekeim ne felejtsetek el, hogy ti csak *eszközök* vagytok a Végzet kezében, hogy általatok a kitűzött célhoz vezesse azokat az erőket, melyek felszabadulva kötött állapotukból, a bennük latens pihenő törekvéseknek engedelmessékedni igyekeznek. Nem minden elvetni való, ami pillanatra rossznak látszik. Csak a megátalkodás és makacsság az, ami legkevésbé használható fel a jó és igaz eszme terjesztéséhez. Ne higgyétek, hogy mindig a megtörtént események döntenek el a lelkek sorsát. Sokkal inkább a meg nem történtek. Mert amazok, miután még nem kerültek a felszínre, megmaradnak a tudattalanban, a lélek ösztöni és vágyvilágában, s ott veszélyesebbek, mint a felszínre került bűnök, mert észrevétlenül a tudattalanságból folynak be a lélek érzésének irányításába, az értelemnek tájékozódó tapogatózásába, és felaprózzák a nagy, veszedelmes, kárhozatra vivő bűnt kicsinyességeknek nevezett gyengeségekre, gyarlóságokra, amelyek a lélek mélyén a megvalósulásig egészen jól meghúzódnak a jóakarattal takarója alatt.

Azért kell sok határozott rossznak felszínre kerülnie, kibontakoznia az anyagi világban, hogy romboló és porlasztó hatásánál fogva a *tévesen értelmezett jót szétbontsa, s belőle az igaz jót* kiszabadítsa. Nem mintha a rossznak hivatása volna ez, vagy szükségképpen következménye, nem! De romboló és porlasztó hatásának érvényesülése után az igaznak és jónak parányai a szétesés után is megmaradnak értékeknek, felhasználható erőknél, melyeket egy tisztább, az isteni akarathoz közelebb álló szellemi elv könnyebben felhasználhat salakmentes állapotában

egy új, tökéletesebb alakulathoz, mint ha a régi tévelygések nyomaival, következményeivel összeforrvá kínálja fel a jóra törekvő ember a lelkét a jónak szolgálatára.

Azért mondom én: *hiába akar az ember a legjobb belátása szerint is jót cselekedni, - kiütözik abból mindig a tévelygő lélek hibája.* Az embernek az a legnagyobb jócselekedete, ha megnyugszik Isten akaratában, és engedelmeskedik azoknak a parancsolatoknak, amelyek nem a külső cselekedeteket, hanem a belső érzéseket minősítik. Akik „lélekből és igazságban” értik meg az Úr akaratát, azok örömmel szemlélik a saját lelkükben azokat az eredményeket, melyeket az ő engedmességükön keresztül az isteni gondviselés széthintett a teremtettségben. Ezek úgy érzik, hogy az Úr keze az értéktelennek látszó vad palántát is megnemesíti, és nagyra növeszti. Azonban akik önmagukból indulnak ki és a saját „igazságukban” maradnak meg, még ha tudnak is valamelyes eredményt felmutatni, csakhamar csalódní fognak, mert az ő tévelygésekkel belepert igazságaik nem állhatnak meg az isteni igazság fényénél, és be kell látniuk, hogy eltértek Istentől. És csak azért tértek el, mert nem tudtak engedelmeskedni annak az Akaratnak, mely erejében és hatalmában minden emberi elgondolás számára megközelíthetetlen.

Isten igazsága rombol és épít. E végből megengedi a látszólagos rossznak, hogy a látszólagos jót próbára tegye. Az erőknek ebben a küzdelmében Isten az ő kegyelme által a valódi értékeket összeszedi és kiemeli a salakból. Ez a bűnbocsánat és jóvátétel; nem pedig az, ahogyan azt az emberek értelmezik. Tehát aki engedelmes, azt az Úr elhívja, munkát bíz rá, és lépésről lépésre, szenvedéseken, csalódásokon és fájdalmon keresztül vezet, hogy a lélek tévelygéseiből eredő gögöt, makacsságot lesúrolja róla az élet keménysége. Hogy amikor ezektől megtisztult, megláthassa azt a célt, melyet az isteni Gondviselés eléje szabott, és megismerhesse a vezető kezét, mely mindenben keresztül az ő boldogítását készítette elő. Mert Isten mindenkit bol-

dogítani akar; de aki ellenáll és a maga „igazsága” mellett megmarad, az későbben és nehezebben éri el a boldogságot, mint aki engedelmesen megnyugszik Isten akaratában.

5. BOLDOGOK, AKIK ISTENNEK ÉLNEK. (**)

Nem az a fontos a szellemre nézve, hogy milyen az a külső világ, ahol ő testet ölt, hanem hogy milyen a lelkülete, a törvénye, az érzelmi és értelmi fokozata annak az embercsoportnak, amelybe akár fejlődési, akár tanítási célból testet kell öltenie. Mert ezek a döntő tényezők a valóságos életben, amennyiben ettől függ az ő lelkének fejlődése. Hiába iskolázott, vagy tudományosan képzett valamely emberfaj vagy csoport, ha érzelmileg elmaradott és erkölcsileg fejletlen: a törvény visszaszorítja néha az egészen elmaradott fajok közé, hogy a testben ismét elfelejtse azokat a hiábavaló tudományokat, amelyeknek a lelki haladás szempontjából semmi hasznát nem veszi.

A fejlett érzésvilágú, színes lelkek a kevés szépből is, mely osztályrészükül jutott, több gyönyörűséget tudnak kiaknázni a maguk részére, mint azok az átlagemberek, akiknek a szépből bőségesen kijutott, de lelkileg még faragatlanok. Mert az igazi boldogság nem kívül, az anyagban található, ha még olyan nagymértékben élvezheti is az ember a föld nyújtotta örömeket. A lélek belső világában kiváltott hatások finomabb vagy durvább rezgései adják meg mindenre a választ, és egyben megmutatják kinek-kinek lelki haladottságát. A léleknek ezek a finom rezgései a természetre is kihatnak, mert teremtőerővel bírnak. Eszerint mindenki ad valamit a saját lelkének érzéseiből a világnak; valamit, amit ő érzett; ami az ő lelkén átviharzott, vagy szelíd szellőként átsuhant. Az érzésekben finomabb lelkek észreveszik a hasonló hatásokat mindenben, és úgy önmagukban, mint a hasonlók kiáradó érzéseiben összehasonlíthatatlanul több harmóniát, megelégedést, békét, szeretetet találnak, és több szépséget látnak, mint az önmagában is harmóniátlan lélek. Az

isteni gondviselés azért szétosztja az ilyen lelkeket, akiknek hivatásuk az, hogy a földön való megjelenésükkel maguk körül boldogító érzéseket teremtsenek. Az ilyenek, még ha semmi nagyot nem cselekszenek, és csak egyszerűen szeretetben élnek a világban, még akkor is nyereségei a földnek. Ezeket rendszerint nem ismerik fel, és ezért sokat szenvednek az alacsonyabb lelki fokozatú emberektől. Sokszor csak akkor ismerik fel hiányukat és jótékony hatásukat, amikor már elmentek a földről. De míg nekik nagy megkönnyebbülés és boldogság a földtől való szabadulásuk, ez az itt maradottak részére nagy veszteség. Ezért nagyon helytelen dolog az, ha valaki meggondolatlanul beszél embertársáról, akit megérteni nem tud, sőt ellene gonoszul cselekszik, mert a természet erői mindent rögzítenek, amiben majd mint tükörben fogja viszontlátni önmagát, és a hatásokban szenvedéseket és csalódásokat hoz számára a jövő.

Milyen boldog lehetne az ember még itt e szegény földön is, ha nem volna benne több a rossz, mint a jó, ha nem volna olyan tökéletlen és rövidlátó az isteni jóssággal szemben! Hiszen az Isten mindenekfelett jó, Akinek jósságát senki fel nem foghatja, meg nem értheti. Az ember azonban gonosz és részrehajló, és az Isten jósságát nem akarja megérteni, nem akarja elismerni, és így nyugodt és boldog sem lehet. A boldogságot nem képes más elfogadni és átérezni, csak aki Istentől, a szeretettől át van itatva. Mert Isten a tökéletes szeretet és jósság, és így Ő a teljes boldogság is. Mert Ő vigasztal, bátorít, erősít, reményt ébreszt, igazzá tesz, tanít, felemel és megszentel, hogy még alkalmasabbakká legyünk az ő befogadására. Ha Isten a lelkünkben van, boldogok vagyunk, és boldogságot árasztunk magunk körül, ahová csak isteni természetünk terjedhet, a mulandóságon túl az örökkévalóságban. Azért minden lelken ott van a boldogság sugárzása, akin az Istennek bélyege rajta van.

6. BÍZZÁTOK MAGATOKAT ISTENRE! (**)

Ameddig az ember a földön van, töltsé be emberi hivatását, amiként erre ereje és képessége - hogy úgy mondjam - predesztinálja. Ne keressen magának mindig messze eső célt, messze eső állomást, amelyet sem értelmével nem tud felfogni, sem pedig erejével és képességeivel megközelíteni. Az ember ott, ahova helyezték, mindent a legjobban és leghelyesebben végezzen el, a legjobb tudása, és legjobb akarata szerint, s öntse ki lelkének melegét és szeretetét azokra, akikkel őt végzete összehozta. Ha azután legjobb akarata és tudása szerint precízen elvégezte munkáját, akkor a szellem szerint van lehetőség arra, hogy lelki fejlődése, megnyugvása és emelkedése céljából Isten megnyisson előtte olyan utakat és módokat, s éléje hozzon olyan alkalmakat, amelyekben az ő felsőbbrendű énje is kielégülhet, tanulhat, tapasztalatokat gyűjthet és - hogy úgy mondjam - élhessen egy felsőbbrendű életet, és mellette egy alsóbbrendű, megszabott, kötelező életet. A felsőbbrendű élet által, amelyet egyéni lelke által fel tud fogni és asszimilálni, az alsóbbrendű, a köteles élet is széppé válik, ha még olyan terhes kötelességeket kell is elvégeznie, ha még olyan nehéznek tűnik is a munka, s abba az életbe való beállítása, ahová őt végzete helyezte. Mert ha a felsőbbrendű ént valamennyire is bevonja az égi derű, az az alsóbbrendű életet is széppé, nyugodttá, derüssé és boldoggá tudja tenni.

Minden emberi léleknek be kell töltenie - vagy legalább is legjobb igyekezetével azon kell lennie, hogy betölthesse - azt a törvényt, mely nem rideg számokból áll, hanem amely az Istennek, a legnagyobb Szeretetnek mintegy felfogott betűje; mert Ő azt akarja, hogy teremtett gyermekei boldogok, tiszták és minden tekintetben feddhetetlenek legyenek. Nem azért akarja Ő ezt, mert ez törvény, hanem azért, hogy a boldogság eljuthasson hozzájuk, hogy azt a boldogságot, amelyet ő kínál, amit Ő akar adni, megérthessék, felfoghassák. Ezt pedig úgy érhetik el, ha nem az önmaguk akaratával és tökéletlen elgondolásuk szerint akarnak boldogok lenni, hanem úgy, ahogy Ő azt adni akarja,

ahogy Ő azt eleve elvégezte az ember felől. Mert ő többet, nagyobb, igazabb boldogságot akar adni, mint ahogyan azt az ember a maga részére meg tudja és meg akarja szerezni. De hogy az ember boldog lehessen, szükséges, hogy a bűnt, ferde felfogásokat eltávolítsa, letisztítsa a lelkéről. Mert ameddig a bűnre való hajlandóság ott van az ember lelkében, addig nem képes az igazi boldogságot, a lelkét felemelő boldogságot megszerezni. Hiába veszi el az ember azt, amit Isten nem adott neki: nem tud boldog lenni, hanem csak akkor, amikor az Isten neki adja azt. Csak annyival tud boldog lenni a lélek, amennyit az Isten ad neki.

Így tehát az embernek azt a tanácsot adhatom, érje be azzal, amit az Isten ad az ő kegyelméből. És ha az emberi lélek megtanul megelégedett lenni annyival, amennyit neki végzete egy-egy földi életében juttatott, akkor Isten, látva az ő megelégedését, sokszor még egy földi életen belül is sokkal nagyobb ajándékozza meg, olyannal, amit odáig kilátástalannak gondolt az ember. De az erőszakos ember lelke, aki mindent el akar venni, amit a végzete neki nem juttatott, aki mindent a maga részére akar megszerezni, még azt is, amit csak törvénytelenül tud magáévá tenni, még azt is elveszíti, amit végzete törvényes úton-módon juttatott volna neki. **Mert ti azt nem tudjátok, hogy amikor előre kinyújtjátok a kezeteket olyasmért, ami még nincs odaadva: azt elveszítitek anélkül, hogy azt nektek adnák, - elveszítitek a magatokét, azt, ami - mondjuk - nektek volt szánva.** Úgy jártok, mint aki éretlenül szedi le a szőlőt: savanyú és éretlen ízét érzitek annak a boldogságnak, melynek amikor elkövetkeznék az ideje, amikor a végzet oda akarná adni, üres helyét találjátok anélkül, hogy ízes gyümölcsöt nyernétek el a ti életetekben.

Gyermekeim: *hinni, bízni és várni tudni!* A lelketek vágyakozásait, azoknak a láthatatlanban való beteljesedését, megérését helyeztétok Isten kezébe, és Isten, aki látja a lelketek vívódását, szívetek vágyakozását, megszán benneteket, és mielőtt

átjönnétek, soron kívül megajándékozhat olyan dolgokkal, amelyekre nem is számítottatok. **Tanuljatok meg hinni Istenben és bízni Őbenne, és tanuljátok meg lelketeket az ő kegyelmébe helyezni. Mert az engedelmességgel, nem is hiszitek, mennyire közel hozzátok azokat az eshetőségeket, amelyek távol voltak tőletek, és milyen messze eltoljátok magatoktól azokat, az eshetőségeket, melyek rosszak, kellemetlenek, ijesztők és félelmetesek voltak, és okvetetlenül bekövetkeztek, volna, mert már csak az ajtó előtt állottak a láthatatlanban. Hitetek és bizakodástok a messze eső jó eshetőségeket vonzza, a rosszakét, kellemetleneket, nem kívánatosakat, félelmeteseket pedig eltolja, vagyis kiszorítja közeletekből.**

A hitnek azért van óriási ereje a láthatatlan világban, mert itt az eshetőségek világában éltek és mozogtok. Képzeljétek az eshetőségeket magatok körül úgy, mint akik a víz színén egy csónakban magukat elhagyva, lebegnek. Messze tőletek talán nyíló vízi virágok vannak, ezek talán azok a kívánatos eshetőségek, amelyek tőletek messze vannak, míg hozzátok egészen közel, ahol a ti sajkátok lebeg, telve van a víz láthatatlan hínárral és mindenféle ijesztő és borzalmas dolgokkal. Ha megpróbáljátok az evezőt a vízbe meríteni, beleakadtok a hínárba, és nem tudtok sem előre, sem hátra jutni, megakadtok és nem tudjátok elérni, sőt meg sem közelíteni azt a lehetőséget, amelyet óhajtottok. Azonban ha sorsára bízátok a ti csónakotokat, jöhet egy kedvező szél, jöhet olyan alkalom, amely a ti akaratotok hozzájárulása nélkül csónakotokat megmozdítja, és egyenes irányban hajtja előre afelé a virág felé, amely részetekre kívánatos volna. Ha ti akartok, semmiképpen sem tudtok hozzájutni, mert csapkodhattok, üthettek, vághattok magatok körül, mégsem, tudjátok a legkisebb segítséget sem a magatok részére kierőszakolni. Míg ha a kegyelem szele megmozdítja a csónakotokat, előbb juttok célhoz, s előbb hagyjátok el a hínáros helyet, a megpróbáltatások helyét, és egyszerre azon veszitek észre magatokat, hogy az a

kívánt virág ott van előttetek, csak a kezeteket kell érte kinyújtatnotok. Ilyen csodálatos a kegyelem munkája. Azért én azt mondom nektek: higgyetek, erősen higgyetek az Isten kegyelmében és jóságában, és ez a ti hitetek nem lesz hiábavaló. Ne erőszakoljátok az élettől magatoknak azokat a dolgokat, melyeket Isten távolabbi időre szánt nektek.

7. LEGYETEK HŰEK AZ ÚRHOZ! (**)

A szellemvilággal való kapcsolat nemcsak a hit erősítését, nemcsak megnyugvást, hanem intenzív munkát is jelent azok részére, akik igaz lélekkel keresik az élet rejtélyének megoldását. A szellemvilág nem tündérország, — mint ahogyan azt sokan gondolják — hanem titokzatos rengeteg, mely visszhangot ad minden belekiáltott szóra; tükör, mely mindent visszatükröz, amit eléje állítunk, hol gyönyörűségesen ragyogtatva, hol színehagyottan, fakón, csüggetegen mutatva meg az embernek azokat a törekvéseket és vágyakat, melyekkel a lélek a maga nagy tudását gyarapítani, igyekvésével pedig a szellemvilágot ostromolni akarja. Mert most már sokan ostromolják, és még többen fogják döngetni a kapuját. De ez senkinek sem nyílik meg úgy, hogy emberi értelmével oda egyszerűen behatolhasson, és azt könnyen áttekinthető tudományoskodással vizsgálhassa. Mert — amint írva van — „adatik annak, akinek van, akinek pedig nincs, még az is elvétetik tőle, amivel bírni vél.” Az Istennek minden időben voltak, és vannak ma is kiválasztott gyermekei, akiket nemcsak hogy hív, hogy oda betekintést nyerhessenek, hanem akik egyenesen predesztinálva vannak arra, hogy a szellemvilággal összeköttetést tartsanak fenn. Ez azonban nem az ő emberi vágyuk és akaratuk szerint alakul, erre őket az a bizonyos elhivatottság vezeti, amely magában véve is nagy ajándéka a Gondviselésnek. De igazi nagy értékke ez is akkor válik, ha az ilyen elhivatott emberszellem még idejében felismeri rendeltetését, és készségesen felajánlja szolgálatait annak a nagy Akaratnak, amely rajta keresztül egy-egy világosság-sugarat akar

bocsátani a földön tévelygő emberszellemek közé. Ehhez a szolgálathoz nem kell semmiféle előtanulmány, csak egyszerű engedelmesség, szelídség és szerénység, az alázatosságnak ezek a kellékei. A jó Isten ezeken az egyszerű, kicsiny erényeken keresztül végezteti el a Szentlélek munkáját, mely hatalmas eredményeivel minden más nagy munkálkodások eredményeit felülmúlja.

Ez a munka kiszámíthatatlan szellemi és lelki hasznot jelent annak, aki bármi módon a Szentlélek útjait egyengeti, és lehetővé teszi azt, hogy az emberek lelkeit megmunkálhassa. Viszont meg nem bocsátható vétket követ el az, aki ennek ellenállva, akadályokat gördít a Szentlélek hatásának az útjába, feltartóztatja, vagy éppen lehetetlenné teszi ennek a hatásnak a tovább terjedését. És ti mindannyian, akik az Isten nevében kerestétek a megbizonyosodást, és a szellemvilággal való összeköttetésen keresztül a hitetek megerősítését tűztétek célul, meghallgattatást nyertetek, és Isten kegyelmének nagy ajándékában részesültök. A szellemvilág kapui előtt állva, maradjatok meg mindnyájan azzal az elhatározással a szívetekben, hogy bármi jöjjön is, az élet hullámozásán keresztül felétek, Istenhez törhetetlen ragaszkodással hűek maradtok, és az Óáltala nyújtott meggyőződést, mint életetek legnagyobb értékét őrízitek meg szívetekben. És lelketekben gyermeki szeretettel és hálával hallgatjátok az Igét, minden erőttel az ő akaratának igyekezték érvényt szerezni életetek folyamán; legfőképpen pedig az Őelőtte kedves erényekben gyakoroljátok magatokat mindvégig. Az alázatosság a lélek legszebb öltözete. Ezt öltözzétek fel; ebben a ruhában várjátok azt a felvillanó sugarat, melyet Ő bocsát a földre. Ez a sugár a benne megnyilatkozó igazság erejével leolvasztja lelketekről a bűn kérgét, és megnyílt lelki szemetekkel meglátjátok égi hazátokat azokon az ígéreteken és biztatásokon keresztül, melyekkel ő bátorítja, vigasztalja és erősíti az övéit.

Nem szükséges, hogy idegen lelken keresztül nézzetek a szellemvilágba, mert amint mondom, minden belekiáltott szót

visszhangoz a szellemvilág, és mindent visszatükröz aszerint, hogy ki kiáltja azt és ki áll eléje. Ti álljatok szilárdan és várjatok a ti hitetekkel Krisztusban bízva; Ő meg fog jelenni, és elvezet benneteket az ő országába. Csak azt a lángot ne hagyjátok kialudni a szívetekben, amelyet neki gyújtottatok meg abban az örömben, melyet akkor éreztetek, amikor észrevettétek, hogy van összeköttetés az élet és halál birodalmával, van visszhang a szellemek világából, van örök élet, van irgalmas és kegyelmes teremtő Atyánk, ki hazavárja tévelygő, bűnös gyermekeit. Ennek az örömnak lángja égjen éltetek minden idején. S minél közelebb juttok a sírhoz, annál jobban érzitek majd ennek világosságát és melegségét, úgy, hogy mire elalszik testi életek mécse, ez az örömláng már világító nappá lesz a lelketekben, mely leolvasztja rólatok a halál dermedtségét. Az elmúlás kétségbeejtő gondolatát bevilágítva nem kell küszködnötök az állapotok bizonytalanságában, mert Krisztus elétek küldött segítő angyalai elvezetnek benneteket a nyugalom, a béke és boldogság honába. Amikor a ti küzdelmeitekről megemlékeztek, hálaadással szám-láljátok az éveket, melyeket az Úr ajándékoz nektek, mert ezek a kegyelem ajándékai. **Használjátok ki ezeket az éveket, hogy minél nagyobb számmal gyűljenek körétek azok, akik a ti hiteteken keresztül meghívást kaptak a nagy Király lakomájára.**

8. A KRISZTUS SZERINT VALÓ IGAZSÁGRÓL. (**)

Az igazság fegyver és ezt a fegyvert hozta nekünk az Úr. Ezzel a fegyverrel kell felkészülnünk a nagy hadak-útjára, hogy megküzdjünk az ellentéttel, amely mindenáron a hazugságot és hamisságot akarja győzelemre juttatni a földön. Némely pihent és túltáplált agyú ember azt hiszi, hogy mindenről eleget tud, és kényelmesen vétkezhet tovább, mert azt hiszi, hogy az örök jó-ságú Isten mindent megbocsát. Betakaródnak tehát a szeretet igé-jével, s a törvény viszontagságos esője, hava, szele és hidege ellen védve gondolja magát. Azt hiszi, ha a rossz látására behunyja

szemét, és hallására bedugja a fülét - mivel sem nem lát sem nem hall - az ellentét megszűnt. Csak amikor a törvényszerű rossz - mert ilyen is van - végig suhint rajta, és felhasogatja lelkének legbensőbb érzéseit, akkor vesz tudomást róla, és akar kétségbeesve menekülni előle. Jó az Isten, megadta nekem az alkalmat, hogy ezt a szeretettakarót felemelhetem, és a sok alája rejtett bűnt megmutathatom nektek. **A szeretetnek ilyen értelmezése emberi okoskodás, s akik a hamis szeretet ruhájában tanítanak, azok antikrisztusok. Ezek felveszik Krisztus nevét, hogy az ő szavaiból maguknak bátyát építsenek, s maguknak hatalmat és vagyont harácsoljanak össze. Ezeknek tudományától óvakodni kell.**

Az az igazság, melyet az emberek a hazugság köntösébe takarva mutogatnak, csak a tudatlan emberek szemében tűnik nagynak. Ezeknek világossága tulajdonképpen homályosság, tehát az utolsó tévedés megegyezik az elsővel. **Mert a betűt, mint holt tárgyat, lehet összerakni halomba és lehet el is osztani, ki így, ki úgy rakosgathatja úgyannyira, hogy a hamisság sem látszik ki belőle.** Krisztus beszédjét azonban, annak tulajdonképpeni értelmét, nem lehet másként formálni, mert az igazság. Krisztus szavainak mindenekelőtt a lelki értelmét keressétek, s akkor megértitek, miért mondja az Úr, hogy „aki téged bántalmaz, ne bántsd vissza, hanem az ítéletet bízd Istenre”. S „aki téged törvénybe hívat, és meg akar fosztani az ékeőbb ruházatodtól, ne szegülj ellene, hanem add inkább oda az ócskábbat is”, vagy „aki téged erőszakkal kényszerít, hogy menj el vele egy mérföldre, - szívességből menj el vele kettőre”. Mert nem tudhatja senki, mit takar a múlt. Azért inkább hajolj, mint törj, és akkor a gonoszt te győződ le.

Óvakodjál attól, hogy magadnak ellenséget szerezz; de ha a gonosz mégis törbe ejt, és a legnagyobb elővigyázatod mellett is szerzel ellenséget, bánj vele emberségesen. Nem mint ellenséggel, hanem mint olyannal, akitől te ugyanazt elvárnád, - tehát szeretettel. Szeresd ellenségeidet, hogy ők is elfelejtsék a

gyűlöletet. Áldást ossz átok helyett, jót gyűlölet helyett. Imádkozzatok azokért, akik titeket háborgatnak, hogy megtanulhasanak szeretni, és a lelkük megérjen a megtérésre. Mert nehéz az olyanoknak megtérniük, akik az igazakat háborgatják, mivel alkalmas talajt lelt bennük a gonosz az ő eszméjének a gyarapítására. **Azonban amikor már valaki mindent jóval viszonz, még az embertársai részéről kapott bántalmakat is, tehát az alkalmat nem rosszra, hanem a jóra használta fel, az nem tartozik a gonosz újabb meg újabb lehívására felelni, hanem inkább térjen ki előle, és szükség esetén folyamodjék a földi törvényekhez.** Mert a tiszta érzésű ember nem tartozik keblére ölelni a gonoszt; ez természetellenes volna. A jók sem szerethetik igaz szívvvel a gonoszt, mert a jó ösztöni érzése elfordul az ellentétes eszmével átítatott lélektől. A szeretetnek csak azzal a nemével közeledhetik hozzá, amely azt a megtérésére előkészítheti, és a jó eszmébe átültetheti. Ha ez lehetetlen, mert az illető ellenszegül és továbbra is csak kárára van az emberiségnek, ki kell gyomlálni, mint a kertből a csalánt.

Médium: Ennélfogva helyesnek tartod a halálbüntetést?

Erre egy példát hozok fel: Egy embert látsz, kit sohasem láttál azelőtt és látod, hogy egy vérengző fenevad ront feléje; nálad van fegyver: mi a kötelességed?

Médium: Lelőni a fenevadat.

Nos a feldühödt, elvetemedett ember, ki embertársát szándékosan megöli, nem vérengző fenevad-e? A törvény, ha az ilyennel tudatja a halálos ítéletet, mit tesz vele?

Médium: Megdöbbsenti.

Igen, mert még a legelvetemültebb gonoszt is megremegetti a halál közelsége. A test elvesztése tanítja és javítja a szellemet. De ha a bűnös megtér, kegyelmet kell neki adni, mert nagy dolog egy ember élete; **kiszámíthatatlan előnyt jelent a szellemre az az idő, amit javulni vágyó állapotában a testben tölt.** Vigyázzanak azért azok, akik emberek sorsa felett rendelkeznek, hogy okuk ne legyen megbánni cselekedeteiket. Minden törvényre és

rendeletre enyhítő hatással van a szeretet törvénye, azért mindenben ennek kellene irányadónak lennie. A legnagyobbat az cselekszi a földön, aki feláldozza az életét azokért, akiket szeret, mert a szeretetben és igazságban eltöltött élet kedves az Úr előtt.

9. A SZENTLÉLEK MUNKÁJA. (**)

Aki szent életet él, és jót cselekszik, abban az Úr szent Lelke él; abban Ő dolgozik, Ő építi az Úr templomát. Az új Jeruzsálemet: az újjáalakult föld fővárosát is a Szentlélek építi; Ő alapozza meg az Úr királyi székét, és minden szép eszmét Ő közvetít hozzánk és hozzátok. Ő él a fában, virágban; a természet pompáját, és a légkörök különböző állapotait ő árasztja el étellel. Ő munkálkodik akkor is, amikor az orkán fákat tép ki, amikor mennydörgés morajlik a vidék felett, és villámok cikáznak az égen. Akkor is, midőn az ég mosolyog, és édes virágillattal terhes szellő lelkedig áthatva szelíden simogat, vagy amikor az est gyöngyharmata új életet ad a növényzetnek. Ő szól, mikor a zene lány akkordjaiban érzések születnek, melyek nem e világra valók, és amikor az ének felemelő hangulatot ébreszt. Minden szép, ami a szívet lelket a tisztább élet felé emeli, és onnan egy-egy érzést plántál az emberi szívbe, minden mozgalom, ami szép és nemes, a Szentlélek munkája. Azért a médiumitás is a Szentlélek ajándéka.

10. KI AZ IGAZSÁG SZELLEME? (**)

Minden lélekkel, aki megtér az Úr útjára, egy kis világ kapcsolódik be az örök igazság és szeretet világába, s ezáltal azt nagyobbítja és egyéniségének termékeivel gazdagítja. Azért nincsen olyan mélyre esett bűnös lélek, akit az Úr meg nem tisztogatna, fel nem emelne, ha az fel akar kelni. Mert akármilyen mélyen legyen is a lélek a bűn mocsarába süllyedve, akármennyi erkölcsi szenny és piszok tapadt is hozzá, a szellem értékes isteni sugár, s ha megtisztult a bűntől, éppen olyan ragyogó sugarakat bocsát ki magából, mint akik tiszták maradtak. A mi Urunk célja, hogy a mélyen alásüllyedteket is felszabadítsa a kárhozatból,

amely kárhozatot ők maguk teremtettek maguknak, mert megcsalta őket a sátán, a tévelygésnek szelleme. Ezek a tévelygések világából soha ki nem találnának, ha az Igazság szelleme ki nem vezetné őket.

Ki ez az Igazság szelleme - kérdezed? Az Igazság egy - és ez az Isten. De Isten egyénisége oly hatalmas, oly kimondhatatlan, oly végtelen, hogy betölti vele az egész teremtett mindenséget. Ezzel az igazsággal kormányozza a világokat a kicsiny porszemtől a nagy égitestekig. De ez az igazság megtörik, amikor a tökéletlen szellemek világaihoz ér; itt már lágyan lehajló, emelő és segítő kéz gyanánt nyúl az eltévelyedettek után és vonja őket magához.

Minden eszköz, melyet az Igazság szelleme használ, szent. Egyszer mint szigorú bíró, majd mind önmagát feláldozó szeretet jelenik meg. Egyszer mint romboló orkán, máskor mint üdítő szellő lengi körül az emberiséget, de céljában mindig megértésre törekszik. Láthatatlan kézzel ír a lélek rezgéseibe, vágyakat teremt, gondolatokat sugároz, és aki ezt megéri és megérzi, azt magához vonja, az az övé lesz. Megmutatja magát és országát, és akkor úgy érzi az ember lelke, hogy most megtalálta önmagát: azt a rejtett, titokzatos ént, amely sohasem tudott sehol megnyugodni és megelégedni. Az igazság szellemében mindent megtalál a lélek, amire szüksége van, tehát boldog. Ez a szellem nyilatkozik meg minden egyes lélekben, akik megtalálták az utat és haladnak felfelé. Ez a szellem világosítja be a földi vándorok útját is a bűn sötét éjszakájában. Ez világít rá azokra a gonosz eshetőségekre, amelyek a bűnre hajló lélek előtt mint elrettentő következmények tárulnak fel a lelkiismereten keresztül.

Az Igazság szelleme az az életforrás, ahonnan a soha meg nem szűnő jó fakad minden teremtett lélek részére. Azért ez a soha meg nem szűnő szeretet forrása mindig velünk van: éltet, kormányoz és munkálkodik bennünk, általunk, mindnyájunkon keresztül. Kit mennyire tudott áthatni, abban a mérték-

ben használja fel az ő munkájához. Minden szellem drága; mind-egyikre szüksége van az Atyának, aki azokat teremtette, mert mind az övéi, és mind isteni gondolatot őriznek magukban, amelyek az ő természetüket képezik. És ha mind együtt leszünk Önála, akkor teljesedik be az Istennek teljes akarata, teremtésének célja. Ez az együttlét majdan a minden képzeletet felülmúló gyönyörűséget, és összhangot hozza létre. Azért tehát, ha minket az örökkévaló felszabadított, mi is munkálkodjunk azok érdekében, akik még kötve vannak a bűnben.

11. NAGYCSÜTÖRTÖKRE. (**)

A mai este az emlékezések estéje. Ezen az estén dőlt el az Igazság sorsa a földön. Nem mintha azelőtt már uralkodó lett volna a földön, hisz még nem is tudtak róla az emberek; még neve sem volt, de már igen hiányzott az életből. Ezzel is úgy voltak az emberek, mint mindennel, ami hiányzik; amíg csak a vágyak szemüvegén keresztül szemlélik, mint messze távolban feltűnő, kíváncsús valomit, addig rajongással teljes várakozással igyekeznek közeledni hozzá, azonban amikor már elérték, amikor már megismerték, s nem titokzatos többé előttük, különösen amikor felismerik valamiben, vagy valakiben, hogy nem kisajátítható, s egyéni célok szolgálatába fogni nem lehet, - elfordulnak tőle. S minél nagyobb hatalmat sejtenek benne, annál nagyobb ellenségnek tekintik. Az igazságot kivétel nélkül minden ember egyformán óhajtja, amíg az neki valamennyire kedvez. De amikor vádolóként szerepel az emberrel szemben, egyszerre kegyvesztett lesz előtte.

Tehát amint mondtam, az emberiség vágyódott már az igazság megtestesítője, a Messiás után, mert tudta, hogy a Szabadító el fog jönni, aki a terheket le fogja oldani, és az igazságot a legteljesebb mértékben megismerteti. Csak azt nem tudta, hogy ez az igazság nem kedvez majd azoknak a megcsontosodott, ferde nézeteknek, rossz szokásoknak, amelyek az egyén önzésén épültek fel. Ameddig az ember másban keresheti és

másban meg is találja a szenvedéseinek okát, addig türelmetlenül idézi az igazság szellemét; de amikor az igazság a saját bensőjébe kényszeríti belenézni az embert, és ott olyan hibákra mutat rá, amelyeknek gyökerei mélyen a lélek fogyatékos természetébe nyúlnak, akkor megdöbben. Mert válaszút áll előtte; vagy beismeri fogyatékos természetét, és igyekszik azt az Istentől felkínált segítséggel megváltoztatni, vagy szembehelyezkedik most már tudatosan az igazsággal és harcol ellene. Isten igazságának a megtestesítőjével, a kegyelem és szabadulás hirdetőjével is ez történt: szembehelyezkedett Vele a világ, amely nem tudta és nem akarta Őt megérteni. Nem akarta megérteni, mert nem az emberi önzésnek kedvező részletigazságot hozott a földre.

Ezen az estén nagy dolgok történtek úgy az anyagi, mint a láthatatlan világban. Ezen az estén váltak ketté az erők, s azok az ember- és szellemcsoportok, amelyek addig együtt, egy érzéstől indítva haladtak. Egyik a beismerés és megtérés által feljebb emelkedett, a másik pedig lefelé süllyedt. A szellemibb rész kivált a nyers, anyagi fogalmak közt élők közül; és ebben a kettévált erőben magára hagyottan állt az Úr ezen az estén. Akik az igazságnak és beismerésnek csak a legkisebb fokára is eljutottak, munkát vállaltak az Úr mellett. Ezek elkönnyveltettek az életre, a szabadságra; akik pedig az igazsággal szembehelyezkedtek, elpecsételtettek a halálra, a kárhozatra. Az Úr számon tartja az övéit; azokért eljön, hogy kivezesse őket a tévelygés világából. Ezek *hit által* nyerik el az üdvösséget; t.i. mert ezek *hisznek* a Krisztus beszédjének. Ezek igazságnak fogadják el azokat az ígéket, melyeket az Úr a káoszból való kibontakozás eszközéül adott az emberiségnek. Ezek felöltöztetnek mennyei ruhákba, mert hitükkel beletapadnak abba a nagy ígéletbe, amelyet Ő itt hagyott azok számára, akik az önzés igazságát megtagadják, hogy az isteni kegyelem igazságában részesülhessenek. Ezzel szemben azokra, akik megtagadják Isten igazságát, hogy hibás természetüknek szabadságot biztosítsanak, akik megvetik,

gúnyolják, üldözik azokat, akik erre az igazságra építik minden reménységüket: óh azokra szomorú jövő vár. Ezek fokról-fokra vesztik el azokat a képességeiket, amelyekkel az örök jóhoz kapcsolódhatnak. **S mire a nagy tragédia lejátsszódik a világ színpadán, az egyik rész megbékélve, megtisztulva szemléli azokat az eseményeket, amelyekkel bezárulnak a menny kapui, a másik rész pedig még egy utolsó betekintést nyerve az igazság világába, süpped mindig lejjebb a gonoszság puha posványába.**

„Mi az igazság?” — kérdezi Pilátus, a római helytartó Krisztustól. Az Úr szomorúan hallgat, mert tudja, érzi, hogy az a lélek, aki még a hatalomhoz, a földön való kiváltságos élethez annyira ragaszkodik, nem képes önmagába tekinteni, nem képes önmagát megalázva Isten igazságát elfogadni, tehát hiábavaló lenne a bevilágítás az értelem sötétjébe. „Nem felelsz-e nékem, akinek hatalmam van elítélni, vagy megszabadítani téged?” - kérdezi tovább jóakarató kíváncsiskodásból Pilátus. „Nem volna semmi hatalmad felettem, ha onnan felülről nem adatott volna néked.” Az emberi gögös hatalmi tudat egyszerű semmibevevése, s ezzel szemben a felülről adottság rejtélyes magyarázása ma is oldalajtót képez az igazság megértéséhez az ilyen felszínes lelkek számára, akik kíváncsian bele szeretnek tekinteni azokba a lelki és szellemi igazságokba, amelyek az ő érdekeiket nem sértik, sőt érdekesnek is találják, ha ezzel semmi kellemetlenség nem jár együtt. Lelkük talán vonzódnék is a jó felé, de hamar megtalálják a kibúvót, hogy lelkiismeretüket elhallgattassák, és sajnálkozva állapítják meg, hogy elfoglaltságuk miatt nem tehetik meg, hogy szívük szerint cselekedjenek. Pedig éppen a felülről adott hatalom nyújt módot és alkalmat az embernek, hogy egy magasabb rendű, szellemibb fokozatra léphessen föl, ha a szívében felcsendülő hang utasítására hallgat. Pilátus nem volt rossz lélek. Az igazságot nem vetette meg, sőt kereste. Éppen ezért hatalmas próba elé állította végzete. Az ő kora elmúlt, az események lezajlottak, de a nevét őrzi az írás. Az az írás, mely

az isteni Jónak és Igaznak a gonosszal való mérkőzéséről beszél. Ebben a mérkőzésben ő elesett. De azóta vajon hányan estek el az ilyen lelkek közül! Hányszor kell újra jönni és próbálkozni, míg egyszer legyőzi a lélek a látszatos jót, a testnek kedvező jó hatalmát, hogy a valódi jót megragadhatta? Hányszor kell az igazságról helyes, pontos ismeretet szereznie a léleknek, hogy a legtisztábbat felismerhesse?

Az ember csak akkor láthatja meg Krisztus nagyságát, ha megismerte a saját kicsinységét. Ha megismerte, tárja ki szívét annak a nagy igazságnak, hogy az az egész lelkét betölthesse, mert csakis így érti meg a különbséget Isten igazsága és az ember igazsága között. Akkor meg fogja érteni azt is, hogy az Isten igazsága világokat teremtő és fenntartó erő, örök értékű jóság és hatalom, az ember igazsága pedig csak árnyéka a jónak. Azért az fenn nem maradhat. Ne ragaszkodjatok tehát soha a magatok igazságához, mert abban csak az egyéni önzés egy része keres megjelenési formát. Jegyezzétek meg, hogy Isten nem részrehajló; az ő igazsága mindenkit egyformán boldogítani kíván. Azért aki a földön Isten igazságát akarja megvalósítani, annak áldozatot kell hoznia a mások boldogságáért. Azért azt mondom: örüljön az, akitől az élet áldozatot kíván, mert annak már van miből áldoznia. Az emberiség boldogulásáért Krisztus adta a legnagyobb áldozatot azzal, hogy az igazságot elültette a földön.

12. KRISZTUS TÖRVÉNYE FELBONTJA A KARMA TÖRVÉNYÉT. (**)

Sokan csak azért maradnak meg egy-egy olyan látszólagos végigazságnál, mint a karma igazsága, mert nem szeretnek sem gondolkodni, sem erőfeszítő munkát végezni a javulás terén. Az okozati törvénnyel megvigasztalják magukat a mások bajai és szenvedései felett: „Járt neki” és ezzel minden el van intézve. Higgyétek el, ha ez csak eddig volna, egy lépéssel sem haladna előre a világ fejlődése. Akkor felesleges volna minden tanulás,

minden elmélkedés, hiszen úgy sem kerülheti ki senki a „kármáját.” Én pedig azt mondom nektek: igenis kikerülheti. Megjobbíthatja mindenki a maga, sőt a mások kármáját is a belátás és megismerés által. Elmenekülhet az átkok és üldözések elől úgy a földön, mint a szférákon, ha idejében megtért, vagyis úgy a lelki érzéseit, mint cselekedeteit megváltoztatja. E megtéréssel meghosszabbíthatja, a kegyelem idejét, melyet itt a földön tölt el, azaz ha nem várja be a törvény kényszerét, hanem önszántából dolgozik a maga javulásán.

Amit bárki akarva, vagy akaratlanul elhibázott, azt jóvá nem teheti. *A megtörténtet meg nem törtéنتé nem teheti senki.* Az ember az ő fokozata szerint cselekszik jót vagy rosszat. Így, miután mindennek következményei vannak, tehát ezek a következmények magyarázzák meg, *hogyan kellett volna* cselekednie, hogy jó eredményt arathasson. Mivel azonban az ember tökéletlen lelkében sokkal több a rosszra, mint a jóra való hajlam, tehát gonosz eredményekkel telíti meg a világot. Ez pedig fájdalmat és nyomorúságot eredményez nemcsak neki, az okozónak, hanem mindazoknak, akik ebben az atmoszférában élnek. Miután senki sem tudhatja, mit rejteget a múlt sötét takarója, tehát az isteni törvény mindenkit munkába állít, hogy a bűn törmelékeit eltakarítsa a fejlődés útjából. Ki akar azonban a jó és igaz ügy érdekében dolgozni? Ki akar másnak engedelmeskedni? Ki akar szolgálni? Senki; és mégis mindenkinek kell szolgálnia, mert mindenkinek el kell végeznie a maga részét, amit Isten törvénye reá mért. Mindenkire azt a munkát bízta, amire alkalmas a természetes tehetsége szerint és annyit, amennyit elvégezni képes. Ezért boldognak mondom azt az embert, aki örömmel és jókedvvel végzi a munkáját, és igyekszik ezt a legjobban és leghívebben elvégezni, mert az el is nyeri az Isten áldását. Boldogtalan azonban az, aki a munkában sem örömet, sem élvezetet nem talál, akit csak a kényszer visz rá a kelleetlen munkálkodásra. Az ilyen természetű lélek még el sem kezdte megérteni a maga nagy feladatát.

Pedig ezekre is eljön az idő, amikor meg fogják érteni, hogy minden, ami jó a földön és a szférában található, a gondolkodás és munka eredménye. Meg fogják érteni, hogy minden áldás csak a jónak szolgálatában fáradozó emberi lelkekre száll, és azokon marad is meg. Az öröm csak az igazakon nyugszik meg, úgyszintén a békeség is csak a jóra törekvő lelkeknek szánt ajándék. Hiábavaló tehát minden erőszakos törtetés ezen a téren. Itt minden hamisság, ravaszság csak önmagát félrevezető eszköz; mert ha az ember nem Isten áldásával éri el a kívánt eredményeket, hanem ravaszsággal és gonoszsággal: úgyis elveszti azokat; és nemcsak azokat veszti el, hanem velük együtt emberi méltóságát is. Ki ne ismerné a szégyen lélekölő hatását, a megvetés, a mellőzés súlyos terhét? Már pedig, ha valaki kerülő úton igyekszik mások munkájának gyümölcsét élvezni, lopó az és minden bizalomra érdemtelené válik.

Az ilyen ragadozó természetű lélek, ha mégúgy igyekszik is az igaztalanul szerzett javakat megtartani, nem tarthatja meg azokat, mert elveszi tőle az isteni törvény. S amíg csak a belátás által meg nem gyógyul ezekből a hajlamokból, a „kívül valókhöz”, az emberiség salakjához számítódik. A kényszerítő hatalom, a sors úgy osztályozza az ilyenek életét, hogy juttat ugyan nekik a földi javakból is, de ad melléje nagyfokú szenvedéseket is, melyek elterelik a figyelmüket a földi javaktól, hogy azoknak értékét ne becsülhessék túlságosan sokra, hanem keressék az élet rejtélyeinek a megoldását, és ebben a törekvésükben találják meg az igaz és jó munka feltétlen szükségességét.

Senki sem élhet hiába; mindenkinek a becsület és jó munkájára szüksége van a világnak, hogy boldogulhasson, és célja felé haladhasson az emberiség. És szüksége van mindenkinek a belátására és igaz törekvésére is az összességnek, és ugyancsak szüksége van mindenkinek a megtérésére az egész teremtettségnek, de legfőképpen szüksége van mind ezekre a léleknek magának. Mert amíg ellentétes érzésekkel van

átszöve a saját természete, addig nem találhatja meg azt a vágyott boldogságot, amiért képes magára vállalni a szenvedések egész sorozatát. Hiába próbálkozik az ember akármely irányban, önmagát csak Istenben találhatja meg. Istent pedig csak az ő törvényének engedelmeskedve ismerheti meg az ember. És ha Istent megismerte, nem keresi többé Istenen kívül a jót, mert megtalálja Őbenne mindazt, amivel önmagát és a világot boldogíthatja és az életét szebbé, értékesebbé teheti. Aki Istent megismerte, az a legjobb akaratával, a legjobb tudásával végzi a reá kiszabott munkát, az mindenkivel szemben teljesíti a szeretet kötelességét. Nem szolgáltatja magát másokkal, hanem inkább ő szolgál másoknak. Elnéz és megbocsát ott, ahol arra szükség van. Nem hivalkodik, s jó cselekedeteiért nem vár dicséretet, hálaalkodást. A megpróbáltatásban nem zúgolódik, s a rosszért nem fizet rosszal, hanem Istenre bízva ügyének megvilágosítását. Dolgozik a jóban a jóért magáért.

Aki még mindezt nem érti, annak meg kell tanulnia minden körülmények között. Ez egyszerű és könnyű tudomány, nem kell hozzá sok tanulás, és mégis nagyobbat művel vele az ember, mint az a tudós, aki körmönfont filozofálással akarja boldogítani a világot, vagy az a nagy hadvezér, aki tömérdek emberélet árán akarja biztosítani a békét. Az ember nem tesz jóvá semmit a múlt tévedéseiből, mert a múlt *lejárt alkalom, melyet, nem tud visszahozni a jövő*. De a mindenkori jelennek a jóra való felhasználása elüzi a múlt sötét árnyait, kitisztítja a láthatárt, és az ember előtt megvilágosodik a haladás útja, s felismeri a következményekből azokat a mulasztásokat és tévedéseket, melyeket most már a helyes tudásával és igazban való helyes ismeretével kiigazítani igyekszik. Ezzel megépíti a saját és a mások lelkének azokat a lehetőségeit, melyek több boldogságot és nagyobb megelégedést nyújthatnak, mint amennyit a rosszul felhasznált és lejárt életalkalmak rontottak. Így megenyhül a törvény szigora, s a következmények elolvadnak, mielőtt még elérnék az embert. *A szere- tet megmenti az üldözöttet. Az isteni kegyelem ezer meg ezer*

úton-módon dolgozik az eshetőségekben, hogy a megtérő lélek haladását biztosítsa. Tehát nem az ember tesz jóvá *valamit*, hanem Isten fogadja őt kegyelmébe a megtérés által, és teszi őt alkalmassá a *jobb* munkára.

13. SZERESSÉTEK EGYMÁST! (**)

Az egy érzésvilágban élők a kritika éles késével ne boncolják egymás lelki eltévelyedéseit. Mindig és mindenben a szeretet és jóakarát legyen az irányító, különben könnyen beleeshettek a sáttán vermébe. Ti azt már tudhatjátok, hogy különböző szférák lakói vagytok. De a különböző színű és alakú köveket is elrendezheti az ügyes építő úgy, hogy egymást kiegészítve áthatolhatatlan vastag falat képezzen. Miért akar hát mindenki egyenlőnek látszani, mikor nem egyenlő? Gyermekeim! Minden köre szükség van a nagy építkezésnél, a legkisebbtől a legnagyobbig, a legsarkosabbtól a legsimábbig, de legfőképpen szükségetek van arra a nagymennyiségű ragasztószerre, arra a szeretetre, mely kitölti a hézagokat és összetartja az egészet. Higgyétek el, hogy enélkül a legsimább, legcsiszoltabb, legegyszerűsebbre formált kövek sem tapadhatnak össze, - bár méretre, formára egyenlők.

Szükségetek van egymásra, mert egymás nélkül nem érhetitek el a fejlődésnek azt a fokát, mely a boldogságot nyújtja; nem tudtok előbbre jutni, mert hiányzik hozzá az erő. A visszavonulás senkinek sem nyújt alkalmat arra, hogy az elméletben elfogadott igazságot a gyakorlatban érvényre juttathassa. Megvan annak a célja, hogy miért kerültetek együvé. Dolgozni egymásért, egymáson: ez a lélek munkája. Hiszen ez az anyagi embereknél sincs másképp. Amint nem lehet mindenki ugyanolyan foglalkozású, mert akkor megállna a fejlődés, úgy azok a lelkek sem lehetnek egyformák, akiket sorsuk egy cél felé sodor. Mivel pedig nem egyformák, azért az erényeik és hibáik sem egyformák és így az összeütközések elkerülhetetlenek. Ezt a nagy Építő megengedi, mert ezáltal a felesleges és hibás kinövések leválnak. Tehát amíg a különböző lelkek között a megtérés és a

harmónia létrejön, sok munkára való alkalom kínálkozik. Bár sok szép szín és nemes vonás látható, ahogy így együtt nézem a gyülekezet képét, de mégis igen tökéletlen az együttes, mert a színek összevisszasága elnyomja a nemes vonalak összhatását. A szép magában véve megnyugtató, felemelő, mindent sejtető titok. Mi lenne ez a titok más, mint az összhang, a harmónia, a különböző jóknak és igazaknak lágyan egymásba olvadása? Ebből az összhangból ki-kiemelkedik néha a magasba törő vágy, a lelkesedés érzése, amely olykor elmosódik, elhalványodik ugyan, de csak azért, hogy a szeretet fénye annál erősebben kicsilloghasson belőle. Ez a szép, és pedig azért, mert kifejező, beszédes, könnyen érthető és könnyen elsajátítható, és így vonzó is.

Gyermekeim! Valamennyiőtök életét ilyenné szeretném átalakítani. Ilyennek szeretném mindig látni azt a képet, amelyet kiábrázolni igyekszem bennetek. Harmonikusnak, szépnek. Azért mindenki a maga képességét törekedjék úgy elrendezni az együttesben, hogy az szép és színes legyen. Sokan még nem értik, miből áll a szép. Nem tudják, hogy minden léleknek előbb-utóbb elő kell vennie lényegének rejtett szépségeit. Mindenben, amit az ember cselekszik, a szépre is kell törekednie. Ha az emberek tudnák, hogy a szépben mennyi kifejező erő van, jobban törekednének rá. Legyetek azért türelemmel azokkal szemben, akik még a szépet nem tudják kellőleg értékelni; egykor ők is meg fogják ezt érteni, csak a fogalmaiknak kell előbb megtisztulniuk. Aki csak valamennyire is rendezett lelki életet él, az igyekszik megteremteni a szépet, és ezáltal akaratlanul is kifejődik a lelkében a jó ízlés. Bár természet szerint nem mindig rendelkezik a széppel, a harmonikussal, egy kis jóra való igyekezettel megszépíti a legkezdetlegesebb anyagot is, legyen az hang, vagy szín. És ez megnyilvánulhat a szegénységben is, éppen úgy, mint a gazdagságban, ha az ember megérti, hogy ez lehetséges. Ti még nem is tudjátok, mennyi szépre és jóra való

törekvés még csak nyers és csiszolatlan formában van meg benetek. Ez az, ami összeütközéseket hoz létre. Ti még nem régen kibányászott drágakövek vagytok: kemények és nehezen csiszolhatok, de az Úr segítségével mégis szikrázó színpompát hozunk ki belőletek.

14. AZ IGAZI TESTVÉRI SZERETETRŐL. (**)

Hiába prédikálják a szeretetet az emberek és szellemek, míg azt csak külső cifraságnak tekintik, nem sokat érnek vele. Úgy járnak, mint az orvos két különböző bajú beteggel; ha egyforma gyógyszert ad nekik, az egyik meggyógyul, a másik meghalhat tőle. Mert a szeretet is ölhet, ha nem a megfelelő helyen alkalmazza az ember. Az elvetemedett szellemek szféráiban nincs több szeretet, mint amennyit az ő javulásuk megkíván, és ezt a legnagyobb, a legigazibb szeretet rendeli így. **Az érzéki emberek, kivált a különműiek szeretete csak salakja az érzésnek, mert hamar felforr érzékiséggé. Innen ered aztán a férfi és a nő gyűlölete egymás iránt, míg egy bizonyos fejlődési fokon át nem estek. Ezért vannak a javuló szellemek is nemük szerint külön szférában.**

Én azt mondom: inkább ne szeressétek egymást, mint bűnös úton, vagy farizeus módon, mert a szeretet olyan szent s olyan magasztos érzés a maga tisztaságában, hogy azt lealacsonyítani véték. Inkább legyen köztetek meghasonlás, és igyekezzetek annak okát kiküszöbölni, semhogy a külső cifra burok alatt egy-egy júdáscsókkal az ellentét kezébe adjátok a nálatok jobbat. Inkább háborgjatok egymással, mint a tenger, ha vihar korbácsolja, de amikor látjátok az Úr alakját a maga csendes, égi tiszta szeretetével hozzátok közeledni, szűnjék háborgástok; hallgassátok Őt, amint hozzátok szól a lelkiismeret hangján, és rámutat hibáitokra, mint háborgástok okára. Akkor térjete meg egymáshoz, és bocsássátok meg egymás vétkeit, és ami béke ezekből a háborgásokból fakad, az lesz a valódi szeretet, amit az Úr kíván tőletek. Tőletek nem lehet kívánni valami tökéleteset,

mert magatok sem vagytok azok, és így a szeretet is mindig átalakulásnak van kitéve. Azért ha a szívetek telve van nehezteléssel, ne rejtsetek el, mert az már kétszínűség, és ez nem lehet szeretet. Mondjátok meg egymásnak hibáitokat egyszerű érzéssel; s azután legyetek egyek az Úr szeretetéhez vezető úton. Aki bízik az Úrban, az nem tettető, nem titkolódzó, mert tudja, hogy mindent csak úgy lehet gyógyítani, ha megmutatjuk az orvosnak. És aki ilyen egyszerű lélek, azt az Úr szereti, mert az máris a gyermekhez hasonló.

15. A SZERETET MINDIG SZEREZ TÁRSAKAT AZ ÉLETÚTON. (**)

Isten mindnyájunknak egyformán szerető Atyja, aki mindenkit egyformán boldogít, egy törvényt ír elő, egy utat mutat, melyen az ő gyermekei járjanak: a szeretet és igazság útját. Ezért kell a szellemeknek egymásban feltalálniuk céljaik, vágyaik, törekvéseik osztályos társát, és egymásban önmagukat látniuk úgy a jó eredményekben, mint a szomorú visszaesésekben, a megtántorodásokban, melyek kivétel nélkül minden lélekben előfordulhatnak, amíg a lélekben a teljes gyógyulás be nem következett. Még pedig minél mélyebben bukott valaki, annál többször. Az embernek sohasem szabad másképpen ítélnie, gondolkoznia az ő mélyebben bukott testvére felől, mint ahogy az Úr ítélte őfelette. Az ember legkedvesebb kötelessége legyen az irgalmasság segítő készségével felemelni és gyógyítani azt, aki erre rászorul. Ez az út a szeretet, a boldogítás útja, az üdvösség útja, mely legközelebb vezet a célhoz minden lelket. Ezen az úton már megértésnek, őszinteségnek, bizalomnak kell lennie bennetek egymás iránt, hiszen osztályos társai, részei vagytok egymásnak, mert hitetekkel Krisztushoz kapcsolódtatok. S mivel ő egy, tehát ti is egyek vagytok a hit és reménység által, mely célotokat mutatja a szeretetben. Fel kell tehát adnotok az önzés téves igazságát, és egymás boldogításában kell megtalálnotok a magatok boldogságát. Ez a legnehezebb feladata a bűnös természettel és

bűnre vonzó vágyakkal küzdő léleknek. Feladni a régi igazságot, mely a testnek kedvez a szellemi új igazságért, mely megöli a személyhez fűződő hiúságot, büszkeséget és önzést, és napról-napra feláldozza az egyéni érdeket úgy lelki, mint testi téren, és lemondást ír elő mind ama vágyak terjeszkedésének, melyek az összesség érdekeit nem szolgálják.

Nem is hiszitek, milyen megszámlálhatatlan sok szál fűzi az ember lelkét a bűnhöz, még a jónak ismert emberét is. **Ha teljes betekintést nyernétek életetek folyamán abba a nagy tükörbe, amelynek neve isteni törvény, elszörnyűködnétek a látványtól, melyet a saját lelkeitek megpillantása okozna.** Mondom: még a jónak tartott embernél is; mert a test hatalma, önző törvénye, erőszakos türelmetlensége még a folytonosan féken tartott természetnél is kiütközik egyszer-másszor, és tévedésbe viszi a lelket, a test önző természetét juttatván érvényre. Az ember gondolat- és érzésvilágában milliós számra tenyésznek olyan apró, alig látható és felismerhető egyéni igazságok, melyek valójában nem igazságok, hanem tévelygések, mert csak a test önző természete tartja őket igazságoknak. Ezek nem kimondott nagy bűnök, de sokszor veszedelmesebbek azoknál. Ezek a tévelygések olyanok, mint a nagy, vágott vagy zúzott sebek mellett a lappangó ragály bacilusai. A nagy seb hamarosan meggyógyul, mert a szervezet a maga egészséges erejével összeforrasztja, köti a szöveteket, és egy alig látható hegedési foltnál egyéb nem marad utána, míg a kicsiny, szabad szemmel láthatatlan mikrobák sokasága oly erővel támadhatja meg a test erőit, hogy belepusztul.

Az apró tévedések: úgymint a felettébb való igazságosság, a gyanú, a félelmet keltő szigorúság, a gúny, a megtorlás és megszegényítés olyan tévedései a léleknek, melyek zárkóztató és bizalmatlanná teszik a bűnös lelkét és érzékennyé, fájdalommassá a gyógyulásban levőét. A bűnöst hazuggá, megátalkodottá, az érzékenyt szenvedővé teszik. Ilyen eljárással többet lehet ártani, mint gyógyítani. Bár az ilyen ember az ő jó és igaznak

látszó életével kifogástalan példát látszik adni az emberiségnek, de a közelében folyó élet nem kívánatos, nem boldogító, mert nem nyújt enyhületet sem önmagának, sem másnak. Az ilyen örömben szegény élet nem vonzó sem itt, sem a szellemvilágban. Az ilyeneket elkerülik úgy a magasabb, mint a nálánál alacsonyabb fokozatú szellemek és emberek, mert a nálánál magasabb fokozatú szellem, hacsak áldozatot nem akar hozni, nem hasonul vele szívesen, az alacsonyabb pedig fél tőle. Az ilyen léleknek nehéz a haladása, mert társnélküli. Önmagában pedig gyenge. A szeretet ellenben mindig szerez társakat, akármilyen rögs is az élet útja. Az elnézéssel és megbocsátással mindig szereztek magatoknak barátokat, az alázatossággal pedig közlékenyebbé teszitek a gögöst. A vele-érzés, a könyörületesség, a vigasztalás bizalmasabbá teszi a szenvedőt, a segíteni vágyás és a megértés pedig bátrabbá teszi a félénket!

Így sok zárkózott lélek ajtaja megnyílik a szeretet meleg sugarinak hatása alatt, és felenged a bűnök páncélja, hogy beengedje azt az Igazságot, mely Istentől jön az Ige által. Így aztán elszakadoznak azok a szálak, melyek a lelket a bűnökhöz kötözték. Az így szabaddá vált lélekben pedig már új életerő kering, új vágyak, új törekvések vonzzák a megismert isteni törvény felé, melyet általatok ismert meg, amelyet ti tettetek vonzóvá előtte a lelketekben kialakult Krisztus által. Aki a maga helyén, a maga képessége szerint szolgál a szeretet törvényében Istennek csak azzal, hogy megtagadja önmagát, az énjének kedvező igazságot, mely a legtöbbször semmi más, mint önzés, és azt feláldozva a szeretet oltárán, felveszi helyébe a krisztusi igazságot, mely az alázatosságban, engedelmisségben, szelídségben, türelemben és hálaérzésben jut kifejezésre: annak öröme kifogyhatatlan lesz, mert folyton nagyobbodik körülötte a tábor. De amíg erre a fokozatra juttok gyermekeim, addig ne zárkózzatok el a csalódások, a fájdalmak elől. A ti igaz és jó érzéseitek nem vesznek el, ha csalódtok is egymásban. Ha a másik gyarló értelmével nem is tudja értékelni azt, amit ti adtok az előlegezett szeretetben és

bizalomban, tudja és látja azt Isten, ki számon tartja szívetek minden dobbanását és érzelmeitek nemes felhevülését, melyet a szeretet oltárára önmagatokból áldoztok, és bőségesen megjutalmazza azt. Nincs elveszve semmi, ha hálátlansággal, vagy akár gonoszszággal fizet is a fejletlen, vagy gyarló lélek, kit a bűneinek zablájánál fogva tart és irányít a sátán ellenetek. Ne zárkózzatok el egymás elől lélekben. Legyetek bizalommal egymás iránt, és munkálkodjatok egymásért a szeretetben, hogy Isten megsokszorozza áldásait rajtatok, hogy megsokasodva térhessetek vissza az igazi hazába.

16. A SZELLEMEK SZERETETÉRŐL. (**)

Mi egészen másként értelmezzük a szeretetet, mint ti. Ti a szeretetet még vallási dogmának nézitek; belekényszerítitek magatokat, azután elhiszitek, hogy ti igazán szeretitek egymást. Pedig ez a ti szeretetek csak halvány utánezata az igazinak, mert azt, mit magatoknak kívántok, már másvalakinél nem jó szemmel nézitek. Ezt pedig úgy nevezik: irigység. Ha valakinek a szíve több szeretetet érez, mint a ti szívetek, és többet meg is tesz, mint ti, az már bolond előttetek; sőt azt is bolondnak mondjátok, aki mindent eltűr, holott segíthetne magán. Pedig tisztelnetek kellene őt érte. A földön egyedül csak a Megváltó szeretett igazán tisztán, mert Ő senkitől sem várt semmit; tudta, hogy jót még nem várhat, azért nagy szeretetét nem is pazarolta senkire külön, hanem az összességért imádkozott, hogy megértsék őt. Isten is az összességet szereti; azért aztán az érzelmek fokától függ a boldogság is. És akik egy-egy töredékben összpontosulnak, és ott munkálkodnak, eggyé lesznek a szeretetben a szeretet által. Egyik is, másik is az összességben legboldogabb. Mi ezzel tisztában vagyunk és azért nem olyan a mi szeretetünk, mint a tiétek.

17. LEGYETEK JÓK! (**)

Nincs egy olyan ember sem, akinek feladata nem volna, csak igen kevesen ismerik azt fel a földön, vagy ha már némi ismeretre szert tesznek is, akkor sem úgy végzik el feladatukat, ahogyan kellene, hanem legtöbbször úgy, ahogyan éppen nem kellene. Pedig ha tudnák, mennyi újabb küzdelemtől, mennyi szenvedéstől szabadulnának meg, ha feladatukat jól elvégeznék! Mindez pedig azért van, mert az igazság megértéséhez nemcsak értelem, hanem szív, érző, meleget sugárzó szív is kell. Diktálásra, rendelkezésre, tanításra igen sokan hajlandók az emberek közül, de a szenvedővel vele érezni, annak baját átélni nagyon kevés ember képes. Ezek úgy gondolkoznak, hogy a tanító, a diktáló, a rendelkező felette áll azoknak, akikhez szól, akikért küldetett. Az igazság Krisztusnak ebben a kijelentésében van: „*A jó pásztor életét adja az ő juhaiért.*” Tehát nekünk szolgálunk kell azoknak, akiknek használni akarunk. Ez annyit jelent, hogy nekünk kell alkalmazkodnunk azok gyengeségéhez, gyarlóságához, akiknek használni akarunk. Nekünk, akik Krisztus nevében munkálkodunk, fel kell vennünk a harcot ezeknek a gyenge lelkeknek ferde igazságaival, téves megállapításaival, s a mi egész türelmünkkel, szeretetünkkel, elnézésünkkel azon kell lennünk, hogy a tévedésben levők támadásait kivédhessük, s az általunk jónak ismert igazságot az ő lelkükben meggyökeresztessük. Ki kell várnunk türelemmel azt az időt, amikor ők meggyőződnek arról, hogy csakugyan helyes és jó az, amit mi adtunk nekik. Addig nem szabad elfáradnunk a munkában, sem a győzelmet várnunk, vagy siettetnünk. Hiszen mi, az Úr munkásai nem mulandó sikerért, sem bérért, vagy jutalomért, hanem magáért a jóért, az Isten akaratának érvényesüléséért szolgálunk, *melynek igazi jutalma az, hogy bennünket az ő szolgálatába fogadott.* Aki még nem érti, hogy ez mit jelent, az még ebben is a földi mulandó énjének hiábavaló dicsőségét keresi. Ez pedig éppen nem alkalmas, sőt veszélyes terület a földi „én” terjeszkedni kívánó akaratának az érvényesítésére. Annak, aki ezen a téren

célt téveszt, igen terhes következményekkel kell még számolnia. Aki velünk akar tartani, és jó munkát akar végezni, annak csak szolgálnia, csak áldoznia lehet. Csak adnunk kell, de helyébe semmit kívánnunk nem szabad; és akkor az eredményt megtaláljuk a mi lelkünk megtisztult, megigazult érzésvilágában, mert megértettük a mi Istenünk akaratát, megértettük az ő igazságát, mely mindig a szeretetnek boldogító és éltető törvényében nyilatkozik meg, és vonz bennünket egyre közelebb Magához. Amint ez a vonzás erősödik: a szívünk megtisztul, lelkünk felenged, és értelmünk előtt a titkok megvilágosodnak, s úgy érezzük, hogy minden hibás és gyalró lelki tulajdonságunk elhomályosul, a bűn és tévedés utolsó árnyéka is lehull rólunk, és mi szabadokká válunk. Ezt azonban a magunk igazságával nem érhetjük el; sem a magunk erejének a megfeszítésével, hanem csakis az Úr kegyelmével, az ő szeretetének igazságával, mellyel lehajolt hozzánk, hogy áldozatot hozzon értünk, hogy minket nagy szenvedések árán megmentsen tévelygéseinkből. Mert mi mindannyian tévelyegtünk, ő azonban mindig igaz volt; mi bünt cselekedtünk, ő megbocsátott, mi elfordultunk Tőle, és Ő élénk került áldozatos szeretetével. Ő szolgált és szolgál értünk ma is. Ezt a szeretetet azonban mi mindaddig nem tudjuk megérteni, amíg csak az áldozatos szeretetet meg nem tanuljuk. Amikor már kicsit próbálkozunk, és mindig jobban érezzük, hogy mindennél hatalmasabb az az érzés, mely lelkünket irányítja; amikor már tiszta szívvel tudunk szolgálni a gyengébbek, az elmaradottabbak érdekében, csak akkor dereng előttünk az igazság, csak akkor ismerjük fel életünk rendeltetését, bárhova, bármilyen csoportba helyezett is Isten bennünket.

Bármilyen fájdalmas csalódás legyen is osztályrészünk a mulandó világ részéről, a benső lelki bizonyosság, a jóban való hit lelki békét, megnyugvást és szilárd alapot nyújt, amelyre támaszkodva, bizakodva tekint a lelkünk felfelé. Gyermekeim, én azért fáradok, hogy ezt a békét, ezt a megnyugvást a ti lelketekbe belesugároztassam. Ezért mondom mindig „legyetek jók!” Mert

ha nekem szót fogadtok, akkor ezzel én felülemellek titeket a háborgó tenger hullámain. Halljátok, hogy zúg már a vihar? Az alacsony szférák háborgó tökéletlensége, fájdalma, bűne, szenvedése csapkod felfelé. Az irigység, a gyűlölet, az elfogultság, a kételkedés, a tehetetlen gőg, a prédára leső kapzsiság és kárörvendés a lelkekben összetapadva örvénylik, hogy egymást elve-szítse. De ti ne féljetek, csak *legyetek jók* és szolgáljatok azzal a tudattal, hogy a kisebb értelmű és gyámoltalanabb érzelmű lelkektől jót úgysem várhattok.

Legyetek jó reménységgel, mert minden eszköz az Úr kezében van.

18. LEGYETEK HASZNÁRA A VILÁGNAK! (**)

Minden ember a lelkének megfelelő léggömböt teremt maga körül, amelyben, ha mégoly kicsiny mozgási lehetőség van is számára, a maga gondolkozását, érzését és ízlését vetíti ki magából. Ezzel telíti maga körül úgy az anyagi világ nehezen formálható állapotait, mint lelki világát, amelyben mint tükörképben minden érintkezési oldalon önmagát látja a szellem a természetes erők őt körülvevő hullámozásában. Azért minden születéssel és minden halálózással megváltozik valami a földi állapotokban, mert a születéssel hozzák, a halálózással pedig viszik magukkal a természetüknek megfelelő atmoszférát a szellemek. Olyan emberek, akik egész csoportok irányítására, vagy az ő meglévő képességük kihasználására jönnek a földre, magukkal hozzák, és magukkal viszik áldást vagy átkot hintő lelki természetük kiáradását. Ezt a kiáradást, még mielőtt tevékenységben megnyilatkozhatnék, előre megérik azok, akiket az az összeköttetés akár kellemesen, akár károsan érinteni fog. Így sokszor öröm, sokszor pedig lehangoló érzés keletkezik valamely új ismeretséggel, vagy valamely új eszmének a felbukkanásával kapcsolatban. Az élet tapasztalatszerzésre adott alkalom, amely tapasztalatot a szellem a saját lelki termékeinek azokból a hatásaiból szerez

meg, amely hatásokat a világba behintett. És bármennyire lehangoló is az elmúlás gondolata, bármennyire fájdalmas is a búcsúzás azoktól, akiket szerettünk, mégis szükséges ez az átmeneti állapot a lélek érdekében egészen addig, amíg érzésben annyira ki nem fejlődött, hogy lelki ténykedéseivel a jónak és igaznak a megjelenési formáját rögzítheti a földön, amely részben megpihenteti, részben pedig kibékíti sorsukkal azokat a nálánál gyengébb és tudatlanabb szellemtársait, akik vele egyidőben élnek.

Mert jaj azoknak, akik életükkel nem tudnak semmit sem nyújtani a jóból, akik adósai maradnak a földnek, a föld természet törvényének! Jaj azoknak, akik megnehezítik, sőt elviselhetlenné teszik a földön az életet a jónak követői számára! Ezekre kínosan terhes állapotok következnek, amelyekben mint égő gyehennában emlékeznek meg azokról, akiknek életét megkeserítették, akiknek életével pedig gazdagítani akarta a Gondviselés azt a kort, amelyben közösen éltek. Mert hiába okoskodik az önző, a gögös, a szeretetlen lélek; hiába fondorkodik a hazug, a kétszínű ember. Ha mindenki így gondolkoznék, ha nem volna jó, becsületes, szorgalmas, hűséges, nemesen gondolkozó és igazán érző lélek a földön, bizony pokol volna itt az élet minden anyagi gazdagság mellett is. A földre a legnagyobb csapást akkor bocsátaná az Úr, ha a jónak munkásait elhívná a földről anélkül, hogy másokat küldene helyettük. Minden, ami kellemessé teszi itt az életet a jónak az eredménye. S aki az igazi értékelés szerint nem ad semmi jót e világnak, nem is vihet el innét semmit a maga részére. A földön az általánosító törvény erői összekötik a jót a rosszal, a gyengét az erőssel, az igazat a hamissal, hogy a rossz a jónak áldásait megízlelhesse, és ennek következtében a megismert jóhoz kapcsolódhasson, és így szabad elhatározásából a saját sorsának irányítójává lehessen. Hogy belátva tévelygését, megtérjen a jóhoz, hogy végérvényesen és örökre meg legyen mentve a bűn szolgaságából. Amíg azonban

ezt a bűnben elmerült lélek megtanulja, sokszor bele kell merülnie a különböző fájdalmas állapotokba. Sok életem végig kell szenvednie a jót nélkülöző lelkek csoportjaiban a hasonlóság következményeinek átkát, amíg az értelme annyira megvilágosodik, hogy belátja a helytelen irányt, amelyet követett, és erősen elhatározza a javulást. Az élet igazi küzdelme csak ezután kezdődik számára, amikor már az első lépést a javulás útján megtette. Most szorul rá igazán a segítségre, az áldozatra a lélek, mert mint egy végeleáthatatlan áradat, úgy kapja fel a tévelygés és bűn árja a javulni vágyó lélek sorsát, és viszi, sodorja, egyre meszszebb attól a céltől, melyet maga elé tűzött testbe öltözése előtt.

Az ilyeneknek kell segítségére sietniük azoknak, akik már ismerik az irányt, akik már megtanulták, hogy az árral szemben sem megállni, sem azt feltartóztatni nem lehet, abból csak kiemelkedni lehet a lemondás és alázatosság erejével, a tűrés és engedelmesség békéjével, a szerénység és szelídség elégedettségével. Hittel és reménységgel lehet csak előre nézni a sötét hullámok felett, mert az erők tombolásával szemben minden emberi okoskodás hiábavalónak bizonyul. Az ember csak úgy tud a világnak hasznára lenni, ha nem tart igényt azokra a javakra, melyeket e világ nyújt, amelyekért a tudatlan emberiség még kemény harcot vív, noha tudja, hogy azokat meg nem tarthatja magának. Hiszen, amint mondtam, innét nem vihet el senki semmit; csak a jónak azt az értékét, amelyet szeretettől indítatva az ő cselekedeteivel árasztott maga körül. Ez az az érték, melyet senki el nem vehet tőle. Ezért érdemes lemondani, túrni és szenvedni. Mindenki csak annyi igaz értéket hordoz magában, amennyit a tökéletes jóból tartalmaz, és ugyanannyi igaz öröm és boldogság árad belőle a létrehozó szellem javára. Tehát minél több jót teremt a lélek itt tartózkodása alatt, annál boldogabb otthonra talál a szellemházában.

19. AZ IGAZAKNAK MINDEN JAVUKRA VÁLIK. (**)

Amit a jó Isten a kezébe vesz, az minden kisimul, kitisztul, mert az ő jósága mindent úgy formál, úgy igazgat, hogy a rossz is bizonyos jó eredményt hozzon.

Tévedés azonban azt hinni, hogy minden rossznak hivatása van a jó mellett, hogy az jobbá legyen. Nem. Mindennek megvan a maga következménye, és csak a jó hozhat jó eredményeket. A rossz mindig csak rosszat teremhet. De vigyázni kell, mert az elméletek között könnyen el lehet tévedni. Mert Isten valóban mindent javukra fordít az embereknek, de csak azoknak, akik Őt szeretik, akik őbenne bíznak, akik Őtőle várják sorsuk megváltozását. Ezeknek, és csakis ezeknek válik javukra még a rossz is. Mert bár erejüket meghaladó módon kell küzdeniük a gonosz áramlattal, mely az ilyen alantas világban reájuk zúdul, bár eme küzdelmükben elfáradnak, elernyednek, sőt néha el is esnek, és be is sározzák magukat, de nem maradnak ott a sárban, a bűnben, a pizokban, mert nem érzik ott jól magukat. Lelkükben hamarosan felébred a vágy, és szabadulásért esedeznek. Ezek az Isten könyörülő kegyelmét magukhoz vonzzák, és meg is szabadulnak. Az ilyenek részére az elesés, a bűnbejutás olyan tapasztalatot jelent, mellyel a lélek érzelmi világa nagymértékben kiterjeszkedhet. Az ilyen bűnbeesés által olyan érzéssel gazdagodik meg a lélek, mely csak a bűnbeesés miatt való fájdalom által szabadulhatott fel az emberies előítéletek vastag rétege alól. Mert az élet során át megerősödött tévedések igen vastag rétegekkel vonják be a lelket.

A felületesen gondolkodó átlagemberek igazsága, jósága, ha még olyan szembetűnő is a világon, csak utáinzata azoknak az erényeknek, amelyek boldogíthatnak, amelyek áldást hinnenek szét, és a lélek benső rezdüléseivel mintegy új igazságot adnak a világnak. Akik ilyen mélyről jövő és mélyreható lelki kincsekkel gazdagították az életet, majdnem mind szenvedő lelkűek voltak. Ezek beleilleszkedtek az életbe, és együtt sírtak a szenvedőkkel, és együtt örültek az örvendezőkkel. Nem a külső

tettetés formáihoz alkalmazkodva, hanem igaz lelki érzéseikkel kapcsolódtak bele a mások világába. Az ilyen lelkek túl vannak már az önzés durva igazságán. Ezek már nem saját maguknak élnek, hanem az őket körülvevő világ is öbennük él. S mivel megosztották érzelmeiket a világgal, a világ szelleme is megosztja az örömet velük, és a kölcsönhatás törvénye folytán magasabb rendű élet részeseivé lettek. Itt élhetnek bár a földön, egyforma életkörülmények között a többi önző emberekkel, mégis óriási a különbség köztük. Tartozhatnak bár testi és vérségi kötelék folytán bármely csoporthoz vagy családhoz, lelkileg mégis mérhetetlen távolság választja el a kétféle embertípust egymástól. A megértő lélek mindent magasabb szempontból tekint, és mérlegeli azokat az eshetőségeket, melyek a jelenben mint kényszerítő okok mindenki körül fölcsoportosulnak, hogy megsemmisítsék és maguk alá temessék mindazt a jót, amit minden lélek ösztönszerűleg szeretne megvalósítani, amivel e világban való ittlétét megpecsételhetné. Mert valójában mindenki inkább a természetes jó felé hajlik, de azok a kényszerítő körülmények, melyeket a tévedő emberi lelkek cselekedeteikkel belevészttek a világi élet sorsdöntő törvényei közé, útját állják az egyszerű lélek természetes haladási vágyának.

Az élet küzdelmeiben az ember munkába szólítja a lélek megszerzett jó és rossz tulajdonságait, melyeknek engedve, hol több jót, hol több rosszat hint szét élete folyamán maga körül. Ha a lélekben erősebb a jóra való hajlam, és több jót cselekszik, mint rosszat, akkor a jóban erősödik, és a jónak különböző áldásaiban részesül, így megerősödve és lélekben kiegyensúlyozódva új munkába kezd. Új küzdelem, új eredményekkel áll előtte, és újabb előrehaladás lehetősége nyílik meg számára a jóban, mélyebb és erősebb rögzítés az igazban. Azonban az eredmény nem mindig áll arányban a törekvéssel. Van eset rá, hogy látszólag a rossz győzedelmeskedik a jó felett. Ilyenkor a lélek elcsügged, és kimerülve rogy össze, mert nem bírja tovább egyénileg sem hittal, sem reménységgel, mert az ember magában

véve mégis csak röghöz kötött kicsiny palánta. Az erők mérkőzésében a legjobb akarat mellett is csak egy parány az ember, akit vagy lesodornak, vagy eltapodnak, de mindenesetre megtépnek a mérkőző erők. Ilyenkor kemény próbára van téve az életek folyamán megszerzett jó, melyet bár szorongat a lélek, de az elernyedt kézből mégis kiesik. Ez az az idő, amikor a magukat erőseknek és igazaknak hívó lelkek is nemcsak meginognak, hanem el is esnek. Ilyenkor, ebben a vergődésben érik a lélek a maga megismerésére, az alázatosságra, a beismerésre, és a bűnbocsánat nagy, eddig előtte érthetetlen misztériumának a keresésére és megértésére. Mert bár ezerszer elmondta az ajka, ezerszer elimádkozta, de szívében át nem érezte ennek feltétlen szükségességét, és így átsiklott felette. De abban a pillanatban, amikor az ember lelke kénytelen belátni felületesen megalkotott, emberi igazságának csődjét, akkor mélyebbre be tud tekinteni önmagába, és jobban megérti Isten bűnbocsátó kegyelmét, és annak óriási szükségességét. Megérti, mire kellettek a próbák, a szenvedések, a küzdelmek, és belátja, hogy a kemény és felületesen megalkotott igazságoskodás tarthatatlan az emberi életben, noha a bűn annyira el van hatalmasodva, hogy már a jó szót alig hallgatják meg. Belátja, hogy még ahol az istenfélelem ismeretlen, ott is a helyesen alkalmazott jósággal, türelemmel, elnézéssel és megbocsátással sokkal több eredményt lehet elérni, mint az igazságosság szigorával.

Amikor a lélek a saját érzéseiből kiindulva eljutott a következtetések által a szeretet igazságának nélkülözhetetlenségére, megismerte a legnagyobb törvényt, és egyben magát vele összekapcsolta az érzései által, ezzel eggyé lett az egyetemes étellel. Ezentúl már az életet és az élet alacsonyabb régióiban küzdő embertestvéreit is - még ha azok ártó szándékkal közelednek is hozzá - érzelmeinek magaslatáról tekintve inkább szána-kozóan, mint elítélően szemléli. Megérti, hogy azoknak az érzéseknek, melyeket a hús és vér diktál, még sok szenvedésen, sok

gyötrelmen kell keresztül szűrődniük, míg a boldogság és békeség állapotába eljuthatnak. **Aki az egyetemes Élettel egygyé lett, azt a lelket a nagy megvilágosodás és a nagy megértés beleolvasztja abba az isteni szeretetbe, mellyel segítségére siet a kicsinynek, a tudatlannak, hogy megrövidítse a szenvedések és a hiábavaló próbálgatások útját.** Világító fáklyát gyújt a sötétben járók tájékoztatására, s a szeretet és megbocsátás balzsamát nyújtja a tévedések következményeit szenvedők részére. Hitet, reményt hint a kétségeskedők és elfáradtak lelkébe. **Mert átérzi, hogy a világnak nem a maguk igazságában rendületlenül megálló lelkekre, hanem Isten könyörülő kegyelméről tanúbizonyságot tevőkre van szüksége.** Isten azért engedi meg sokszor, hogy a rossz látszat szerint diadalmaskodhassék még azokon is, akik előtte kedvesek, mert ezeket érzés szerint magasabbra akarja emelni. Kiválasztja őket az átlagból, hogy megérthessék az ő kegyelmét. *Ezeknek mindent javukra ad,* mert ezeket fel tudja emelni abba a régióba, ahol minden a maga igazi lényegében mutatkozik. Azért Istenben hinni, őbenne bízni, az ő kezébe tenni le testi és szellemi életünk sorsát: a legjobb megoldása életünknek.

20. AZ IGAZSÁGRÓL. (**)

A mennyei igazság megszerzéséért való minden fájdalom, minden szenvedés nyomán új világosságok fakadnak, amelyek mint sötétségben a csillagok, tájékozásul adatnak az embernek.

Nincsen kétféle igazság, amint nincsen kétféle nap. A sokféleséget csak az emberi lélek tükröződése okozza. Minden igazság abból az egyből veszi formáját, fényét, amely Istentől sugárzik alá. Azért a kereső lélek nem lefelé tekint, ha az igazságot óhajtja. Emberileg más az igazság, mint szellemileg, és más a földön, más a szférákon, bár egyazon eredetű, mégis más külsőleg és belsőleg. Az emberek igazsága önző és tévelygésekkel teljes, és csak apró darabokra tördelve képesek a különböző fokozatú és állapotú szellemek elfogadni és megemészteni az igazságot. Más a szegény ember és más a gazdag igazsága. „Más a

hatalmasé és más az alárendelté, más a gögöse és más az aláza-
tosé, és így tovább. De mindamellet, hogy ennyire változatos,
lényegében egy és ugyanaz, csak az egyéni lélek nyomta rá a
maga bélyegét, mert azt szeretné, ha olyan volna, amilyen meg-
felelne az ő lelki fokozatának. **Tehát ha tisztába akarsz jönni
embertársad lelki mélysége felől, - kérdezd meg, vizsgáld
meg az ő igazságát.** Adj fel neki olyan eseteket, melyekre nézve
az ő egyéni igazsága döntsön, és ha a bűnt erősebben védi, mint
azt az Ige világos igazsága megengedi, bizonyos lehetsz felőle,
hogy azért védi a bűnt, mert önmagát menti vele, az ő saját lel-
kének fogyatékoságát, bűnre való hajlandóságát védi öntudat-
lanul, akaratlanul, mert benne erősebb a bűn, mint az isteni igaz-
ság. **Az isteni igazság a bűnt megveti, mint az életnek, a bol-
dogságnak ellenségét. Isten az élet, a boldogság, a békesség,
az összhang, a rend, a szeretet, a bölcsesség és mindez együtt-
véve Igazság, azaz: Valóság.** Ha ez nincs, akkor halál, megsem-
misülés van csak, ami tulajdonképpen nincs, mert ha volna, ak-
kor Isten lényegével egyenlő számítás alá esnék a valóságban.
De mivel nincs, tehát a valóságnak árnyéka csak, és mivel ár-
nyéka, így létjoga sincs, csak addig, míg a valóság ki nem vonul
belőle, s amikor kivonult, ott marad a semmi, amit hazugságnak
nevezünk, mert semmi az a valósággal szemben. Így az eltéve-
lyedett angyalok, kik a valóság árnyékában küzdenek, s önma-
guk alkotta világaikban a hazugság eszmekörében élnek, a leg-
magasabb fokban tökéletlenek, boldogtalanok, mert árnyat ker-
getnek, és az árny nyújtotta lehetetlenséget lehetőségnek gon-
dolják. **Az igazságnak torzképe a hazugság abban a pillanat-
ban elveszti létezésének feltételeit, mihelyt az igazság képe
elfordul tőle.** Az igazság azonban létezik, fejlődik, teremt, na-
gyobbodik számban és lehetőségekben, mert van, volt és lesz
mindörökké. Minél távolabb van a hazugság az igazságtól, annál
lehetetlenebbé válik a léte. És ne higgyétek, hogy a föld belseje,
vagy az úgynevezett pokol nagyobb létlehetőséget ad a gonosz
szellemnek, mint a föld felszíne, a fizikai sík, az emberi élet, a

villany-delejes atmoszféra. **Az elvetemült gonosz lélek nem lehet rosszabb a maga szférájában, mint a földön, mert nincs meg a lehetősége, hogy gonoszságaiban annyira kéjelegessen.** S mivel az alvilág lehetőségeiben szegényebb, így a kínzó vágy hatalmasabb; tehát a gonosz minden lehetőséget kihasznál, hogy az emberek világára közvetlenül, vagy közvetve hasson. Ő mint adó folytonos hatásokat, villamos rezgéseket bocsát ki magából, s az ember mint elfogadó felszedi, és új gondolatok, vágyak alakjában magáévá teszi azokat, hogy kivitele, megvalósítása által jogot adjon az ellentétes eszmének, hogy Istennel szembe helyezkedjék.

Ez volt az első bukás oka, s ez ma is. Ezen az ellentét által megkerített testi burkon keresztül válik a lélek rabjává a mulandóságnak, a halálnak, **mert elhiszi a szellem az ellentéteszmének, a hazugságnak valóságát, és ezzel uralmat ad a nincsnek. Mert az ő szemében lehetőség alakjában látszik az, ami nincs.** És amíg az ember a hazugságban tévelyeg, a valóságtól, az igaztól, az öröktől fogva létezőtől messze esik, bele az árnyékba, a megsemmisülésbe, a bűnbe. Nem Isten taszítja el magától, ő pazarolja el az életet, a valóságot a hazugságért. Azt az örökséget, mely fejlődésének lehetőségét, kimondhatatlan gazdagságát foglalta magában. Lelke előtt a hazugság szép ruhájában megjelent a csábító, és elaltatta a könnyen elérhető nagyság eszméjével, csak azért, hogy vagyonat: a lehetőségeket elrabolja tőle, és a lehetetlent lehetőnek fesse eléje. Így az eredetileg tiszta szellem jóhiszemű áldozatává lett a gonosznak. Tévedésének megismerésével látta csak, milyen rosszul járt, mert hiába, a gonosz a legderékabb rabszolgájának is gonoszul fizet, mert jóval nem rendelkezik. Ezért mulandó a gonosz szerencséje, mert olyan, mint a nyári zápor, vagy a délutáni álom a földön, de annál hosszantartóbb a szellem gyötrelme.

Itt a földön a valósággá lett hazugság, mint az igazságot követő árnyék, mindenütt ott van, hogy az igazság formáját, külső megjelenési alakját ellophassa, és betolakodhasson olyan

helyekre, olyan szívekbe, ahonnan ő ki van zárva, s elhitesse azokat is, akik fejlődésük folyamán már nagy értékű lelki kincsekkel rendelkeznek, hogy ezzel is a hazugság világát gyarapítsa. Az ördög igen ravasz; ismeri az emberi lélek gyengeségeit, hibáit; ezeket kihasználva igyekszik az isteni igazság hatóerejét feltartóztatni.

21. LEGYETEK ALÁZATOSAK! (**)

Nehéz az olyan ember lelkéhez a magasabb igazságnak hozzáférköznie, aki a maga egyéni képességei fölé emelkedni nem tud, azaz mások magasabb rendű képességeit elismerni nem képes. Mert ha van is bizonyos fokú ismerete az igazságról, és követi is azt a maga ítélete szerint, de a becsvágya túlhaladja a saját törvényének határait, magát nagyobbra és többre tartja érdemesnek, mint amennyit természetes erejével meg tud valósítani. Ez mindazoknak végzete, akik nagyobbakat akarnak cselekedni, mint amennyire őket képességeik alkalmassá teszik. Az ilyen lelkek kihívják maguk ellen a végzetet, s magukat ütközőpontnak állítják oda az igazság sodrába. Az ilyenek végzete az - ha még idejében fel nem ismerik magatartásuk következményeit - hogy az igazság ereje felőrli hitüket, és úgy önmagukkal, mint az igazsággal meghasonlanak. *Büntetlenül a legtisztább jóakaratból sem lehet az igazságnak ellene szegülni. Mindenkinek a saját képessége szerint kell dolgoznia, még pedig ott, ahová őt a sorsa állította.* A nyugtalan természetű, nagyravágyó, önhitt lélek azonban minduntalan más mezőt keres, ahol reméli, hogy érvényesülési vágya korlátok nélkül, szabadon és függetlenül terjeszkedhet. (Azért az ilyen lelkek nem is tudnak olyan gyülekezetben megmaradni, ahol nem érvényesülhetnek.) Más az, ha valakinek Isten más utat mutat, más körülmények közé vezet, ahol más alkalmak mutatkoznak előtte, s ő ezeket a legjobb meggyőződése szerint használja fel. Azonban ha valaki önös céloktól indítva törvénytelen utakat keres vágyainak érvényesítésére, ez rossz következmények nélkül el sem képzelhető.

Az ilyen lelkek aztán kudarcaikat, melyek az ilyen fennhéjázó, önhitt cselekedeteik nyomán következnek be, sokszor mélyen titkolják, és évekig elhordozzák magukban a csalódás fájdalmát, de a beismerésig halálukig sem jutnak el. Ez a gögnök olyan gonosz és nehezen gyógyuló fajtája, amely rengeteg szenvedéseket okoz az illetőknek. Gondolni való, hogy ezek a szenvedések még a másvilágon sem kímélik meg a lelket. Ezek azok a lassú lejárátú vezeklésüket magukban hordozó lelkek, akik az erényeket úgyszólván felgyűjtik magukban, de nem váltják be azokat boldogságra. Így lassan elértéktelenedik szemükben az erény, és hátat fordítanak egy időre a törvényes útnak. Ezek csupa komplikált életek, melyek csak zavart okoznak más jó úton haladó, igazságra törekvő lelkekben. A durva bűnökből hamarabb kivetkőzik a lélek, mint az ilyen erényesnek hitt lélek a maga útvesztőjéből. Az ilyen csak sok küzdelem és csalódás után látja be, hogy *minden erények legfőbbje az alázatosság*. Enélkül minden erőlködés hiábavaló. Mert hiába hisz az ember, ha nem jól hisz, mert hiszen az igazság nem az, ahogyan ő hiszi, hanem egészen más. Hiába szeret, ha tévedéseket halmoz fel, hiába fárad, hiába építkezik, ha építkezésének romba kell dőlnie csak azért, mert az az elv, amely szerint építkezett, nem maradandó értékű.

Azért hagyta meg az Úr, hogy az ember így imádkozzék: „Legyen meg a te akaratod,” hogy az ember szokja meg azt a gondolatot, hogy csak egy terv szerint épülhet fel Isten országa, és ez az ő terve. Csak Isten akarata szerint történhet minden helyesen és jól. Azért az embernek folyton-folyvást összekapcsolva kell lennie Istennel, hogy mindenkor kész legyen ezt az akaratot magáévá tenni azzal az engedelmisséggel, amely mindenkor kész a cselekedetre. De ameddig az ember Isten nélkül, csak önmaga akar, önmaga tervez, addig ennek az akaratnak mindig van valami olyan rugója az ember alacsonyrendű lelki természetében, amelynek semmi köze sincs az örökéletre hivatottsághoz. **Ezt az alacsonyrendű lelki természetet látjátok**

megnyilatkozni sokszor azoknál a papoknál és médiumoknál, akik hivatottság nélkül kiképezik magukat az isteni szolgálatra. Nem gondolják meg, hogy mint az ablaküvegen a világosság, úgy hatol át az egyéni lélek értelmi és érzelmi világán az igazság, melyet tovább kell adnia a világnak. És ha az ablak üvege homályos, bizony gyér világosság szűrődhet át azon. És az ilyen homályos ablak gazdája még esküszik rá, hogy az a legnagyobb fény, ami csak jöhet, és nincs nagyobb világosság annál, amit ő közvetít. Természetes, mert ő nem ismeri a nagyobb világosságot, azért hiszi, hogy az nincs is. Pedig ha igazán kérné Istent, hogy törölje le lelke ablakáról az önhitteget, a hiúságot és a személyes én bálványképét, bizonyára meglátná, hogy vannak tisztább ablaküvegek is az övénél, és ragyogóbb a világosságuk is, mint amit ő átbocsát.

22. „A LÉLEK KÉSZ A JÓRA, DE A TEST ERŐTELEN.”

(**)

Mesterünknek az a mondása, hogy: „a lélek kész a jóra, de a test erőtlen”, nagy igazságra világít rá. Miután a testi erők az alantas, megsűrűsödött áramok anyaggá lett halmazában életre ébredtek a teremtés által, élnek a maguk természetében mindaddig, míg az általuk beburkolt szellem öntudatra nem ébred. Ez az öntudatra ébredés fokról-fokra történik a földön. Az ébredés lassú menetét sokszor a szellem maga gátolja azáltal, hogy enged az ördögnek azon a kis nyíláson keresztül, amelyet a Teremtő hagyott az anyagi testben való megszületés által. Ezen a kis résen világosság jön abból a világból, ahová visszatérni szent vágyunk, feladatunk: Istenhez, szellemünk Atyjához, lelkünk teremtményéhez. Vissza kell jutnunk, mire a fény kialszik, s a kegyelem sugara kihül. Tehát mi mindnyájan azon munkálkodunk, hogy minél többet és többet vigyünk az emberek közül a világosságra.

Ez a kis nyílás a földi ember lelkében a hit, s a hitből származó keresés, kutatás. Ha ezt valahogy az ördög el tudja torlaszolni, ha az égi sugarat a maga sötét árnyékával el tudja sötétíteni, akkor nyert ügye van; mert a sátán a kegyelem világába is befészkelheti magát, s az ember erőiben megtalálja a létezéséhez és terjeszkedéséhez az alkalmat. Így aztán veszedelemmé teszi az ember erőit önmagára, ember- és szellemtársaira nézve, sőt az isteni erők részére is.

Azért mondja az Úr, a Megváltó, hogy a lélek sokszor kész a jóra, de a test erőtlén. Ez az erőtlenség, ez a gyengeség az ember veszedelme. Hiába a tudás, a bölcsesség, sőt a hit, a remény és még a szeretet is, ha ebbe az erőtlenségbe beleestünk; nincs semmink, ami a mienk lenne, mert elveszi tőlünk a sátán. Testi énünk erői gyengék, nem bírnak megvalósítani semmit azokból a szép lelki igazságokból, amelyekért a szívünk vágyódva dobog, s amelyek felé szellemünk vonzódik.

És az ember ebben a nagy elhagyatottságban is gőgösen kiált, és másban keresi a hibát ahelyett, hogy hitével minden akadályon keresztülhatolni igyekeznék, hogy meglát-hassa Azt, aki leszállott mennyből az emberek világába csak azért, hogy az erőtlenekeket felfrissítse. Életre ébressze és eltolja a sátánt az útból, hogy az Isten Igéje szabadon hatolhasson be a lelkekbe, és megtisztíthassa őket. Hogy az Isten Igéje, ez az örök nagy igazság, testté és vérré váljék az emberben. Azaz új testet alkosson számára, hogy ebben a mennyei testben erősnek érezze magát földi testével szemben, s legyőzhesse annak ideig-óráig való gyönyörűségek utáni vágyódását. Gyermekeim, a gonosz-szal minden közösséget meg kell tagadnia annak, aki boldogságra, aki az örökéletre vágyik. Ezt az erőt adta ő minékünk, hogy meghalva a földi test vágyainak, az örökkévaló jó megszerzésére legyünk képesek. Az Úr Jézus a maga életével örök példáját adta annak, hogyan lehet a földön élni a gyenge testben erős lélekkel, hogyan kell harcolni a bűn ellen, mely lényetek részét képezi, s hogyan kell feláldozni minden földit, hogy az

örök életet megnyerjétek. Ez az isteni szeretet megmutatta nektek, földi embereknek, hogy alázatossággal le bírjátok győzni a gőgöt, szeretettel a gyűlöletet, türelemmel a megpróbáltatást, s hűséggel, állhatatossággal a változás után igazodó erőket. S ti, kiknek ez a kis nyílás - a hit nyílása - amely a közönséges embernél csak a sejtést engedi keresztül, annyira kitért, hogy nem sejtve, hanem a tudásnak bizonyos nemével szemlélték Isten eme nagy munkáját, **ti, akik kényelmesen áttekinthetnének a szellemvilág mélységét és magasságát, még ti is a test béklyóiban nyögtök, ti is elfelejtitek, mikor megpróbáltatásban vagytok, hogy csak álom ez, nem pedig valóság.**

Azért azt mondom nektek: térjete meg testi énetek halált okozó gondolatvilágából és érzéseitek útvesztőjéből, és tartsatok bünbánatot, hogy az Úr el ne vegye tőletek azt a méceszt földi életekben, amellyel az utat megismerhetitek. Könyörögjete a végtelen jóságú Isten irgalmáért, hogy adja a ti szívetekbe az alázatosság lelkét, amellyel beismerheti mindegyik a maga hibáját, és meg tudja szívlelni a mások fájalmát; el tudja fogadni egymástól az oktatást, és el bírja hordozni az őszinteséget. Mert, ha ez nem így van nálatok, nem lesztek a választottak között Isten országában, hanem csak betolakodók, akik a nagy rostálás alkalmával mint „hibásak” félreállítatnak!

23. MINDENKI TÉNYEZŐJE LEHET MÁSOK BOLDOSÁGÁNAK. (**)

Felületesen hívő lélek nem lehet komoly harcosa az eszmének, mert vagy vakon hisz és túloz, vagy pedig, ha hirtelen éri valami megpróbáltatás, rögtön elveszti a hitét. Ezért a jó Isten gondoskodik róla, hogy akik az ő nevében munkálkodnak, időről-időre meggyőződéshez is jussanak, mert megerősödött hittel könnyebben diadalt arathatnak azokon a folytonos kísértéseken, melyek lépcsőről-lépésre adódnak a földi életben. Azonban a fő súlyt erre fektetni nem lehet, mert a munka nem állhat a meggyőzések

egymásra halmozásából, amelyek csak a hit alátámasztó eszközei. A hit az a bizonyos iránytű, amely megmutatja az utat a jobb, az igazabb élet felé. *A hit nem cél, sőt a szellemvilággal való összeköttetés sem az. A tulajdonképpeni cél az, hogy a hit által betekintést nyerhessen az ember az igazságba, amely szerint élnie kell, ami annyit jelent, hogy a bűnt és annak járulékait száműzni tudja az életből.*

Ez igen kemény és nehéz munka, amire hit nélkül képtelen lenne az ember. Ellentétes irányú fejlődésének hibás kinövéseitől senki sem függetlenítheti magát teljesen, még akkor sem, ha elméletileg a legtökéletesebben ismeri is az igazságot, mert a bűn úgy át- meg átszötte az ember lelki világát, mint a pók az áldozatát. Legyen bár az ember a legjobb, a legigazabb törekvésektől áthatva, hit nélkül semmit nem képes megvalósítani. A hitből merít erőt, hogy az ellentétes áramlattal szemben meg tudjon állni. Csak hittel kellőleg fölfegyverkezve bírja az ember felvenni a küzdelmet a tévelygés következményeinek hatalmas tömegével, melyből bizony kijut mindenkinek, még ha nem is közvetlen okozója annak. Mindezt elszenvedni, s helyébe a megismert igaz jót beleplántálni az életbe, sok küzdelemmel jár. Ezen a téren erős lelkekre van szükség, akik ebből a nehéz munkából a maguk részét is elvégezzék, és mellette másokban is a hitet egy kicsit élesztgessék és megszilárdítsák. Ezért kell a hit, és ezért kellene a hit megerősítésére a meggyőződések.

Az ismeretnek is ugyancsak a hit által kell terjeszkednie, hogy azt, amit a lélek még nem tud, de a vágyaival már ostromolja, megismerje, és a helyes irányban fejtve ki erejét és akaratát, el is érhesse azt. Senki sem élhet önmagának; senki sem lehet boldog anélkül, hogy másoknak is ne juttasson azokból az örömökből, amelyek néki kedvesek. Ugyanúgy, bűnt sem követhet el anélkül, hogy azáltal a teremtett világnak és a vele összeköttetésben levő embertestvéreinek kárt ne okozzon. Senki sem javulhat, nem dolgozhat a jóban anélkül, hogy a körülötte élőknek hasznára, örömére ne lenne. Nem közömbös tehát, hogy ki

hogyan éli le földi életét. Nem mindegy, hogy ki milyen irányt követ. Fontos tényezővé válik az ember életében az ismeret megszerzése is, mert ennek nyomán a természete is átalakul. Ezért az ismeretet terjeszteni, az igazságot közkinccsé tenni helyes és jó munka. Ez a mi feladatunk és ez a ti feladatotok is. Ezt cselekedjünk, ezért fáradunk veletek, embertestvéreink, amikor veletek az összeköttetést keressük. **Mi örömhírt adunk tudtára a világnak, hogy van élet a síron túl, hogy hitet nyerjen a világ. A sötétben járóknak világító lámpást adunk a kezébe, hogy el ne tévedjen se a földi örömök után való törekvésben, se az azok után következő szenvedésekben és a kétségbeejtő reménytelenségben.**

Ne felejtsetek el, hogy mindenkire szükség van a jóban. Nincs az a jelentéktelen képességű lélek, akire szüksége ne volna az isteni Gondviselésnek valamely cél kivételére. Azért mindenbe úgy kell belenyugodni, ahogyan van. Istenre kell bízni mindent, ő elrendez mindeneket az ő bölcs céljai szerint.

24. MILYEN LEGYEN A SPIRITISTA MAGATARTÁSA?

(**)

A spiritizmus a hit alátámasztására adatott az embereknek, a szellemeknek pedig a fejlődésük gyorsítása céljából. Mert az idő igen közel van. A cél úgy az emberek, mint a szellemek részére a javulás és tisztulás elősegítése. Tehát a tévedés nincs kizárva sem az emberek, sem a szellemek részéről. Azért minden jó tapasztalat, amit ezen a téren ember és szellem megszerzhet, óriási értékű ajándék, de csak akkor, ha mindkét részről a legönzetlenebb célból keresik a kapcsolódást, mert Isten áldása csak ilyen esetben várható. **Azért az ember becsülje meg azt a helyet, azt a csoportot, ahol valami hitet, békét, vigaszt és reménységet kapott a lelke. Mert ez nagy dolog, ha még olyan kevésnek látszik az emberi megítélés szerint.**

Más a lélek ítélete és más az emberé. Mindenki a maga értelmé szerint ítél. Ti arra ne adjatok, amit a világ mond; nektek

ahhoz kell igazodnotok, amiről mint igazságról, meggyőződést szereztetek. Nektek más feladatotok van, és másképpen kell azt értékelnetek, mint azoknak, akiket a kíváncsiság szele hajt hozátok. És ha mindenki megtántorodik is, nektek akkor sem szabad elfogyatkoznotok. Ti a ti hitetekkel két világ mesgyéjén álltok, tirátok két világ néz. Az egyik a szellemek világa, a másik az anyagi világ, és az előbbi reátok fontosabb. Mert mit adhat nektek az anyagi világ? Semmi mást, csak mulandó dolgokat. Míg a szellemvilággal való kapcsolódástok által nemcsak a ti környezeteteknek lehettek segítségére, hanem a szenvedő lelkeket is segíthetitek jóakarató tanáccsal és útbaigazítással. És így a szeretet szálaít szövögetve a magasabb érzésű szellemeket is magatokhoz vonzhatjátok, akiknek közelsége nyereség lesz számotokra, mert az értelmek folyton világosabb lesz, és utat vághattok magatoknak a földi világ sűrűségén át. Sok szellem figyel a ti küzdelmeiteket, akik végigvonulnak utánatok azon az úton, melyet ti tettetek járhatóvá. S amikor levetitek magatokról a földi testet, csak akkor látjátok meg, milyen nagy lett körülötetek azoknak tábora, akik mind az új eszmevilágban csatlakoztak hozátok. De amíg ezt eléritek, nagy szükségetek van a hitre és alázatosságra, hogy megállhassatok a helyeteken. Kérjétek azért Istent, hogy az ő szent Lelkével hassa át a ti lelketeket, hogy megerősödhessetek, és ellenállhassatok a földi világ kísértéseinek és elkészülhessetek egy boldogabb életre.

25. MINDENKI BEÍRJA NEVÉT A TÖRTÉNESEK KÖNYVÉBE. (**)

Minden időkre Krisztus a szeretet tökéletes mintaképe. Csak-hogy a ti fogalmaitok a szeretet terén is a felszínen megjelenő, durván kidolgozott formák után induló következtetésekből erednek, s mivel nem a tökéletes mintát tekintitek valóságnak és egyben példának, hanem a nagy tömegek érzéseit, ennél fogva tévedtek a magatok kárára. A szeretet előttetek megjelent tökéle-

tes mintája a mi Üdvözítőnk. Az ő érzéseinek, gondolatainak kifejezői azok a szavak, melyekben az írások hiányosan bár, de nagyjában mégis megőrizték az ő tökéletes szeretetének azt az igazságát, mely túléli e mulandó világ életét. Az ő szeretetének igazsága túlhangzik mindenféle apró, kicsinyes, emberi, képzelt igazságokon és szegényes fogalmakon, mert isteni, mert végtelen. S akit a szeretet valaha Őhöz kapcsolt, akit a benső érzése munkára serkentett - olyan munkára, melyben minden alacsony érdek nélkül tud fáradni, túrni, s a támadásokat elszenvedni csak azért, mert örömét leli az igazság előmenetelében - az nem egykönnyen letörölhető festékekkel írta bele nevét a történesek könyvébe.

Mert abba mindenki beleírja a nevét. Minden szavával, cselekedetével, gondolatával, vágyával; de más és más színnel, más és más betűvel ábrázolja ki azt a gondolatot, azt az eszmét, amelyet követett. Vannak, akik alig tapadó, hamar elfakuló színű festéket használnak, mert még nem tudnak maradandóbbat kitermelni a lelkükből, mert még nagyobb bennük az önző cél felé irányuló törekvés. Ezek még nem képesek önmagukat szegény, elesett testvérükben meglátni. Ezek még nem tudják annak vergődését, fájdalmát elképzelni, aki szintén fel szeretne kelni, hogy a napsütésben repülhessen, hogy virágról virágra szállhasson, mint a boldog, színes szárnyú lepke. Mert a fényt, az örömet mindenki szeretné élvezni. Boldog és megelégedett mindenki szeretne lenni, de nem mindenki találja meg az utakat és módokat, amelyeken oda eljuthat. A belső vágyak serkentik ugyan, de a külső körülmények, melyek el vannak rontva, megakadályozzák. Ezer meg ezer szál szövődik háló gyanánt a napsugaras táj elé, hogy a gyanútlan haladót feltartóztassa. Az emberi lélekben élénken él a vágy, hogy a hiányokat pótolja, hogy a haladásához szükséges erőket megszerezze, de azzal nem számol soha, hogy ezek a hiányok a saját maga és más tévelygők tökéletlenségéből keletkeztek. Ezeknek a tévelygéseknek a következményei azok a szálak, melyek hálóként szövődtek az élet körülményei közé,

és amelyek mindaddig nem engedik az embert előbbre, amíg a reárott munkát el nem végezte, amíg csak a lelkének minden részét ki nem képezte, hogy az élet örömeinek ne csak felületes, száguldó élvezője, hanem munkálkodó megteremtője is legyen. Mert az egyoldalú ténykedés a lélek részére erőltető, sorvasztó hatású. Ennek a természettől adott munkabeosztásnak el nem fogadása a szellemek és emberek bűne. Ugyanis a természettörvény a szellemekre és az emberekre hártítja azt a munkát, mely az általuk elrontott erők megjavításával jár. Ez ellen a beosztás ellen zúdult fel az ellentét, és ez ellen panaszkodik az az ember is, aki sorsával elégedetlen, aki dolgozni és túrni nem akar, aki nek keresni, kutatni nincs kedve, aki megelégszik azzal, ha mások által kitaposott utat talál, és a mások szorgalmának gyümölcsét magához vonhatja és rendelkezhetik felette.

Jegyezzétek meg, hogy mindenki, *aki munkájával nem gazdagítja a világot, aki a jónak és igaznak nyomait nem hagyja maga után a fizikai világban, haszontalan élősdije az isteni kegyelemnek.* Mert mindenkinek dolgoznia kell, akár a fizikai, akár a szellemi erőben, hogy felírhasa nevét a történések lapjaira. Aki nem az Isten törvénye szerint cselekszik, az romboló munkát végez; és minden mások által elért jó, vagy részleges jó eredmény lerombolásával a gonosznak vág utat az emberhez. Ez a gonosz jutalmában részesül; és mi lenne ez más, mint szenvedés? Az ilyen lélek elveszíti azokat az alkalmakat, azokat a lehetőségeket, melyekkel a jónak eredményét magának jogosan megszerezhetné. Amikor az ilyen lélek nagy sokára újra kezheti az életet a fizikai síkon, minden jótól messze elesettnek érzi magát. Az ilyen ember aztán panaszkodik, zúgolódik, kétségbeesik, gyűlölködik és irigykedik másokra, akik látszólag még a jónak birtokában vannak. Noha a fizikai világban való megjelenés alkalmával mindenkinek egyenlő rész jár, de az ember elparazolja azokat a lehetőségeket, melyekkel mindig megszerezhetné magának a feltétlen szükségeseket, ami az ő emberi és

szellemi fejlődését elősegíthetné a földi életben. **A ma zúgolódói a tegnap tékozlói. Ezek azok az igazán szegények, akik szánalmat érdemelnek még akkor is, ha a végzet királyi palástot adott a vállukra.** Mert sehol sem tudnak megnyugodni, megbékélni. Felesleges törekvések hajszolják, félelmek üldözik, és törvénytelen vágyak nyugtalanítják. S amíg lassan megérnek a rendes emberi törvényes fejlődésre, ezernyi fájdalom, csalódás, csapás, megaláztatás, testi és lelki nyavalyák állják útjukat a megóhajtott boldogság és nyugalom elnyerése előtt. Ezeknek a szegény, hazavágyó, elfáradt lelkeknek van szükségük leginkább a vezetésre. Ezeknek van szükségük az önzetlen barátsággra, szeretetre, amely nem azért cselekszik valamit, hogy kapjon, hanem azért, hogy adjon. Mert hiszen mit lehetne kapni a szegénységben és szeretetlenség miatt szenvedő lelkektől? Mindenki csak abból adhat, amije van. Ha valakinek önző szeretetre van szüksége, azt a földön bőven kaphat. De olyan szeretetre, amely már boldogíthat, nehéz szert tenni; annak a magvát előbb el kell vetni.

Az Isten minden úton járó vándorról gondoskodik. Megadja a szükségest azoknak, akik azt Tőle kérik. Azért a magasabb igazság, a szeretet szempontjából tekintve az életet, ne csüggedjen el senki, ha az élete gyötrelmes, szenvedéssel teljes, csak jó hatások kísérik a lélek megmozdulásait, törekvéseit. Az a kérdés, tudott-e mások lelkében fellobogó igaz érzést, lelki örömet, megnyugvást, békét kelteni, mert akkor az minden szenvedés mellett is eredményekben gazdag életet élt, s boldog lehet, hogy a végzete, a sorsa ilyen ténykedési alkalmakkal ajándékozta meg. Ezt azonban senki önmagától nem teheti meg, csak ha a mi Urunk szólítja az ő munkájába, az ő szőlőjébe. Mert akit ő munkába szólít, annak meg is fizet dúsán, királyi módon; azt nem hagyja el, azt nem helyezi kívül. És ti meglátjátok, hogy akik véletlen szenvedték a nap hevét, akik hasonló sorsot éltek végig, akik hasonló próbákon mentek keresztül, azokat az Úr

gazdagon megajándékozta majd az ő szeretetével; s miután a kevésen hűek voltak, sokat biz reájuk.

26. A BÜNBOCSÁNATRA ÉS A KEGYELEMRE MINDENKINEK SZÜKSÉGE VAN. (**)

Senki sem élhet önmagáért, és nem halhat meg a maga kívánsága szerint anélkül, hogy annak kárát ne vallaná. Az ember sokszor terhesnek érzi az életét, azonban Isten nem azért adja az ő nagy ajándékát, hogy az ember azt könnyelműen visszakínálgassa. **Még ti sem tudjátok felfogni, mit is ér az élet minden nyomorúság és szenvedés dacára is.** De majd megtudjátok, ha jól végzitek, s akkor meghatva álltok meg a jó Isten kegyelme előtt, és hálát adtok azért, hogy a Gondviselés angyalai nem vették tudomásul a könnyelműen kiszalasztott kívánságokat. Minden nap, minden óra meghozza a maga külön ajándékát, mert lelketek mindig újabb meg újabb ismeretre, élményre tesz szert. Amit ha most, a jelenlegi állapototokban nem tudtok is kamatoztatni, eljön az idő, amikor minden kiválik a maga egyszerűségéből, igénytelenségéből, és felemelkedik arra a fokozatra, ahonnan irányító erejénél fogva új utat vág, új határokat szab, és új állapotokat teremt. Mégpedig nemcsak itt, a látható világban, hanem a láthatatlanban is. Mert mindenkinek megadatik, ami őt megilleti. Minden Istentől függ. Ő mindent és mindenkit fel akar használni az ő céljainak megvalósítására. Azért aki már nem a saját céljait tekinti előbbre valónak, azt Isten munkába szólítja, hogy minden erejét és képességét az ő akaratának közvetítésére használja fel.

Akinek azonban még ebben a mulandó világban sok a veszítenivalója, az még nem tudja magát teljesen átadni az isteni akaratnak. Azt csak többszöri előzetes preparálás után lehet a magasabb igazságok részére megnyerni. Ez a világ, miután anyagi, csak a mulandónak kedvez. Az örökkévaló értékek pedig nem tartoznak a látszatos jókhoz, és így sokat kell annak a lélek-

nek vergődnie, aki komoly kutatás tárgyává teszi az örökkévalókat. De aki egyszer megérett arra, hogy a lelke felismeri az örök értékű jót, az már nem térhet vissza a változandóhoz, hogy a lelkét ott elégítse ki, mert mindenben csalódní fog. Előtte már mindenben különvállik a jó a rossztól, s nagy alázatossággal és türelemmel képes csak elsiklani az akadályok felett. Akinek még érték e változandó világ látszatos jója és igaznak tetsző ajándéka, azt még vonzza e világ, és annak még sok veszíteni valója van. Az ilyen még soká fogja megtanulni, hogy mi az: elfeledkezni az önmaga személyéről! Azért az ilyenek nem is igen lehet igénybe venni a szolgálatát.

Elgondolhatjátok tehát, mennyire szükség van az olyan lelkekre, mint eszközre, akik már leszámoltak mindennel. És azt is elgondolhatjátok, hogy Istennek nem telik öröme az ő gyermekeinek szenvedtetésében, hacsak bizonyos nagy és szent célt nem szolgál az a szenvedés. Ennek a nagy és szent célnak az érdekében megengedi Isten, hogy azok, akik még a kellő ismerettel nem bírnak, megpróbáltatásai lehessenek a jóra törekvő lelkeknek. Azonban Isten hosszútűrésének is van határa. Azért jól teszi az olyan lélek, aki valakire nehezen elhordozható terhet rakott, vagy neki nagy bánatot okozott, ha még idejében a kiengeztelésre határozza el magát, és igyekszik kárpótlást nyújtani a megbántott félnek. Sőt, még abban az esetben sem tekintheti teljesen kiegyenlítettnek az adósságát, ha az engesztelődés sikerült is, mert a megtörténtet meg nem történtté nem teheti senki. Senkinek sem lehet oka az elbizakodásra. Senki sem ragadtathatja magát szélsőségekre, és nem tekintheti magát büntetlennek, mert olyan ember nincsen, aki valaha Isten törvényét meg nem szegte volna. A törvényen esett csorbát pedig teljesen kiegyenlíteni teremtett lélek nem képes. Csak Isten, az Atya az, aki ezt megteheti, ő oldozhat és kötözhet tetszése szerint. Tehát a bűnbocsánatra, az elnézésre, a kegyelemre mindenkinek szüksége van, még akkor is, ha önmagát a jóvátétel igazságának oltárán teljesen feláldozná. Mennyivel nehezebben megy a jóvá tevés,

az engesztelés annál a léleknél, aki még a szeretetben való együvé-tartozás nagy és szent gondolatát meg sem érti, aki még ha valamit tesz is, csak önös érdekből teszi. Mert mindig a saját akaratát igyekszik ráerőszakolni azokra, akiket szeret, akiknek a maga módja szerint akarja a javát. Nem is tudjátok elgondolni, hogy az ilyen jót-akaró tévedésekből mennyi bánat és fájdalom keletkezik! Ilyen fájdmakkal, szenvedésekkel telve van a földi élet, sőt még a földi élet után következő állapotok is, amelyek mintegy visszhangjai a földi nyomorúságoknak azok részére, akik mindig csak önmagukból indulnak ki, és oda is térnek vissza. Akik nem keresik, nem kutatják Isten akaratát, Isten igazságát, amíg csak a fejük felett össze nem csap az ár, tévelygéseiknek, bűneiknek következményeként, mely aztán sodorja őket a szenvedések beláthatatlan mélységei felé. Az emberi lélek ezer meg ezer szállal van e teremtet világhoz kapcsolva. Bukottsága miatt csak itt tudja magát kifejezni. Innen viszi magával igazi harcába azokat az emlékeket, melyeknek nyomán következtetni, tanulni kényszerül. Ha jó emlékeket visz magával, jó következtetéseket von le, ha azonban rossz emlékeket hoz át, akkor sokáig vívódni, gyötrődni kényszerül, amíg a békének egy bizonyos fokára eljuthat.

A lélek részére a legfájdalmasabb felfedezések azok, amikor szemlélni kénytelen azokat a rá nézve fájdalmas és kínzó emlékeket, amelyeket földi életében cselekedeteivel és beszédjével másoknak okozott. Ez minden fájdalomnál súlyosabban nehezedik rá, mert másokban is önmagát látja szenvedni. Ezek a szenvedések annyira egyek az ő lelkével, hogy képtelen előlük elszabadulni. E szenvedések nyomán nagy és mély igazságok nyílnak meg a szellemi szemek előtt, amelyek vádolnak, mert Isten törvénye, a szeretet igazsága kél életre bennük, a megcsúfolt, a megvetett szereteté. Ilyenkor van itt az érés ideje a lélek részére. Ilyenkor erején és képességén felül is vállalkoznék a lélek a legmegalázóbb jóvátételre is, de amíg valaki a hibás hajlamaival kénytelen küzdeni, addig eredménytelen marad minden

kísérlete. Tehát előbb önmagát, a saját lelkét kell egyensúlyba hoznia, hogy valamit kiengesztelhessen azokból a fájlalt emlékekből. Ez a titka annak, hogy a földön többen szenvednek és többen csalódnak a jobb és igazabb törekvésű emberi lelkek, akik békességes tűrésükkel viszik előbbre a haladást a földön. Ki-egyensúlyozottak lévén, megnyitják lelküket az igaz jó előtt, és ennek támogatásával képesek a nehéz utat végig járni. Így tudnak túrni, elnézni, s a rossz következményeknek egy részét elhordozni, s helyébe a saját lelkük megszerzett javaiból áldozni a szeretet oltárán ahelyett, hogy megtorlást vennének igénybe. Így egyenlítődik ki a múlt, és így kezdődik egy új jövő, amelyben a tévedések helyét Isten kegyelméből a megtisztulás és megigazulás foglalja el.

27. A VÁGYAKRÓL. (**)

Az Úr rávilágított arra az igazságra, hogy nem maga a cselekedet a bűn, nem a tett megtörténte után válik valaki bűnössé, mert a bűn csírája az ember hibás természetében rejlik, mely vágyakat sugall. Vannak sokan, akik valójában nem materializálják a bűnt, de a titkos vágy ott él a lelkükben; már pedig, ameddig valakinek a lelkében bűnös vágy él, addig ott hiba van; olyan ez, mint a lappangó betegség: külsőleg nem látszik semmi, de mégsem egészséges a lélek, szenved, nem érzi jól magát. Azért engedi meg az Isten, hogy a vágyak által felszínre jusson a tökéletlenség, és eredményt hozzon, hogy a lélek lássa meg, hol van a baj és védekezzék ellene. Az ember, ha szellemében felemelkedik és az állapotokat szemléli, látni fogja, hogy minden lelki és testi nyomorúságának a bűn, a tévelygés az oka. A tévelygés pedig az Istentől való eltávolodás eredménye. S mindaddig, míg az ember Istenhez vissza nem tér, s az ő törvényét be nem tölti, tévelyeg a legjobbnak, a legigazabbnak látszó érzésében és cselekedetében is. És egyszerre csak azon veszi észre magát, hogy bűnt követett el. Különösen a földön igen nehéz elválasztani az erényt a bűntől. Azért nem ítélkezik az Isten

sem az igazság szerint, hanem a kegyelem szerint, mert tudja, hogy milyen gyenge az ember, akiben ha meg is van a jóra való hajlandóság, a gonoszság könnyen elnyomja benne az igaz törekvést. Bizony az ember céltalan küzdelmet folytat önmagában, ha Isten segítségét nem kéri, hogy a rossztól szabadítsa meg. Mert csak Ő szabadíthat meg a gonosztól, csak Ő adhat világságot, erőt és alkalmakat, hogy a lélek természetébe beletapadt rossz és téves hajlandóságok és törekvések elhomályosuljanak, s végül teljesen kitörlődjenek. Sok bűnnek kiindulópontja a boldogság után való vágy, ami az ember lelkéből nem hal ki, akár milyen mélyre bukott is, mert úgy van megteremtve, hogy erre törekedjék, s amikor elérte, élvezhesse a békét és nyugalmat.

Minél bűnösebb azonban valaki, annál boldogtalanabb, türelmetlenebb, nyugtalanabb, s annál kevesebb az áttekintőképessége. Mivel pedig a lelki szükséglet folyton növekedik, az oktan, türelmetlen vágyak egyre űzik az embert a lehetetlennek lehetővé tételére. S mert önmagában semmi jóval sem rendelkezik, mástól igyekeznek a javakat elvenni, abban a téves hiedelemben, hogy azokkal teremthet magának békét és boldogságot. Így a felfuvalkodott, gögös lélek mindenki felett uralkodni vágyik, s megkívánja, hogy neki engedelmeskedjenek, mert ő nem tud és nem akar engedelmeskedni. Ilyen a dicsőségvágy, a bírvágy, a bosszúvágy, az élvezetvágy, a feltűnési vágy és a testi vágyak, a túlfejlesztett ösztönök, melyek a lélek eltompulását eredményezik. Mindezek ezer meg ezer alakban lappangva ott élnek az ember lelkében, és folyton ébren tartják a figyelmet, hogy megragadhassák vele az alkalmakat, hogy teljesebbébe vihessék a lélek hibás törekvéseit.

Vannak azonban nemes és tiszta vágyak is, de ezek sohasem türelmetlenek, sohasem izgatók, békétlenítők, mert ezek nem a lélek zavaaraiból keletkeznek. A tiszta érzésekből tiszta és békés vágy alakul ki. Ilyen a szeretet utáni vágy, a megértésre való törekvés, a tudásvágy, az önmagáról megfélelmező szeretetnek boldogításra törekvése, hogy örömet

szerezzen másnak, segíthessen a szenvedőn. Ilyen a békesség megnyugvás utáni vágy. Ezek mind szelíd, csendes vágyak, melyek nemhogy kizárnák a meggondolást és a körültekintést, hanem éppen a legnagyobb mértékben fejlesztik a türelmet, a kitartást és a józan ítélőképességet. Ezek a vágyak gondosan felépített és kidolgozott hatalmas lelki erőket mozgatnak meg, melyek azon az elven épülnek fel, hogy semmit mástól elvenni, hanem inkább mindent odaadni! Ezek a vágyak maradandót építenek úgy a földön, mint a szférákban.

Ellenben a fejletlen lélek vágyvilága mindig rombolni kénytelen, hogy magának egy kis mulandó örömet szerezhessen. Olyan ez, mint a ragadozó vadállat: meg kell hálnia a zsákmányul esett áldozatnak, hogy egy rövid időre éhségét csillapíthassa. Végeredményben aztán a rossz is áldozatává lesz a még rosszabbnak, mert a rossz elvek szerint csak lefelé lehet haladni. De amikor belátja a lélek, hogy helytelen irányban halad s a boldogság utáni törekvése ezen az úton céltalanná válik, a rossz vágyak fokozatosan elvesztik éltető erőiket, és lassan-lassan öszszébb zsugorodnak, s mellettük alig észrevehetően szaporodnak és növekednek a jó felé törekvő vágyak. S ha ekkor még nem is indul meg teljes erővel a fejlődés, de hovatovább a lélek erői mégis a jó irányba kezdenek fordulni.

Mindenesetre idő és alkalom kell hozzá, míg a rossz vágyak elhálnak, és a megszokott, a lélek második természetévé vált tévelygés átalakul. Isten segítségével azonban mind erősebben indul meg a fejlődés, mert a kialakult tisztább vágyvilág törekvései itt-ott már beteljesülnek, s ezzel a beteg, zaklatott lélek megnyugvást, békét és bizonyos fokú boldogságot, tehát új erőforrásokat talál. Ismerete bővül, érzelmei mélyülnek, lélekben gazdagodik, és megtalálja önmagában a beteljesülést, mert Istennel összekapcsolódott. Ezután már minden törekvése oda irányul, hogy úgy a vágyaival, mint a cselekedetével Isten akaratát vetítse ki magából az egész világra. S miután jó az, amit ténykedéseivel mint hatásokat kibocsát, a világ, az egyetemes élet a

jót, mint visszhangot adja neki vissza. De amíg ez a harmónia az ember és a világ között létrejön, sok megpróbáltatásnak van a jóra törekvő ember kitéve. Sok keserűségben és üldöztetésben lesz része, ameddig megtanulja azt az igazságot, amit a mi Urunk hirdetett: "A gonosznak ne álljatok ellene gonosszal, hanem a jóval győzzétek meg." Míg ezt megtanulja a lélek, sokszor elfárad a háborúságok elszenvedésében. De a végső diadal Istené, aki bennünket gyermekeivé fogadott, s akinek nevével meggyőzzük e világot.

28. A VÁGYAK ALAKULÁSÁRÓL. (**)

Minden úgy alakul a földön, az eshetőségek világában, ahogyan az ember lelkében valamely nagyobb vágy úrrá lesz a többi érzés felett. Bizonyára láttatok már több gyümölcsöt érni egy ágon? Akkor azt is látnotok kellett, hogy a sok apró gyümölcs között egy vagy kettő különösképpen fejlődésnek indul, a többi pedig elmarad a fejlődésben, elcsenevészsedik és lehull. Így van ez az ember lelkében is. Azon fordul meg a dolog, hogy milyen vágyak azok, amelyek különösen erős fejlődésnek indulva túlhaladják a többit, mert ezek elvonják a többi vágyak életképességét, úgy, hogy azok nem tudnak érvényre jutni.

Minden vágnak el kell érnie a beteljesülést, ha az ember arra törekszik, hogy az érvényre jusson. De kérdés, hogy a lélekre nézve örömet, vagy bánatot hoz-e annak beteljesedése? Azért jó, ha az ember idejekorán ellenőrzést gyakorol vágyai fejlődése felett, mert sok fájdalomtól menekülhet meg, ha idejében elintézi azokat a kétes értékű vágyakat, amelyeknek beteljesülése csak éppen arra jó, hogy tapasztalatokban gazdagodjék. Mert kétség kívül, minden vágy teljesedésbe megy. De az ember élete, hála az isteni Gondviselésnek, úgy van megalkotva, hogy minden csak hosszú türelemmel és kitartással közelíthető meg. Így sokszor a gonosz vágyak, téves kívánságok az ember türelmetlenségén és kishitűségén törnek meg. Azért később, amikor már

tisztább látással tekint vissza az ember elhagyott vágyaira és kívánságaira, sokszor megelégedéssel ad hálát az Istennek, hogy annak idején azok nem teljesedhettek be.

Ha hittel kér valamit az ember, amiről meg van győződve, hogy amit kér, az jó és igaz, megadatik neki. De a hittel kérés azt jelenti, hogy egészen bizonyosra is veszi az ember, hogy meglesz. Mert ha valaki csak felületesen hisz a beteljesülésben, az nem képes erőket koncentrálni, és nem tudja megragadni azokat az eshetőségeket, melyeket az isteni törvény feléje hajt, s amelyek segítségével a vágyak teljesedésbe mehetnek. Ez bizonyára titokzatosnak tűnik fel előttek, pedig semmi titokzatosság nincsen benne. Hiszen megmondta az Úr: „Ha hisztek és azt mondjátok e hegyeknek, omoljatok a tengerbe, a ti hiteteknek kénytelenek lesznek engedni.” **A hit nagy erő. A hitnek ereje tartja fenn a világokat, és alakítja, formálja azokat. Abban a pillanatban, amikor ez a hit megszűnnék, az egész világmindenség, összeroppanna.** Ez a hit a feltétlen igazságnak a maradása. Ez az igazság *van*. S mivel ez *van*, tehát ezt letagadni nem lehet. Ez maga annyira súlyos valóság, hogy erről tudomást kell vennie minden létezőnek. Ezt az igazságot még az is súlyosan érzi, aki tagadja. Mert ami nincs, azt nem lehet, és nem kell tagadni. Tehát a tagadó is hiszi, hogy van, azért küzd ellene. De mivelhogy *nem él ebben az igazságban*, tehát ennek áldását sem érezheti.

Hinni valamiben, vagy valakiben, annyit jelent, mint vagy benne, vagy ellene munkálkodni. A hitnek forrása a lélekben az a finom, érzékeny iránytű, mely mindig megmutatja a szellem fejlettségi fokát. Mert hinni csak az igazságban lehet. *Ki mit és mennyit tud az igazságból megismerni és áttekinteni, annyit hisz*, s ahhoz ragaszkodik. Minél alacsonyabb egy lélek igazságismerete és áttekintőképessége, annál gyengébb és hiányosabb a hite. Annál hamarabb megtéveszti a látszat, és *vak-hitűvé* lesz, és hinni kezd olyan dolgokban, amiket nem ért, s olyan erőt és hatalmat tulajdonít semmiségeknek, melyek nem

léteznek. Ilyen a bálványimádás és a babona, melyek mint lelki zsarnokok uralkodnak az emberiségen. Ezek az emberek tudatában hatalmas tényezőkként szerepelnek, mert az ember bűnös, tévelygő természetének a formák jobban megfelelnek, mint a tiszta és egyszerű igazság. Sajnos, még a mai korban is hisznek ezekben az emberek; pedig csak a saját hitükkel éltetik ezeket az értéktelen semmiségeket, hogy egyszer később sok csalódás sorozatain keresztül mégis szembenézzenek az igazsággal. Ez a találkozás az igazsággal lehet az első pillanatban kétségbeejtő, félelmetes, rideg. De ahogy az ember mindig többet foglalkozik vele, felismeri a szépségét és jóságát és megkívánja annak áldásait, hozzászegődik, és később rajongójává válik. Mert az igazságban megtalálja Istent, a Mindenhatót, akinek a kezében van úgy a nagy üstökösök, mint a kicsiny férgek sorsa, **aki éppen úgy gondját viseli a világoknak, mint a kicsiny verebecskéknek, aki meghallgatja a hívő lélek imáját, és megadja amit kér, még akkor is, ha vágyai között olyasmit engedett nagyra nőni, ami később megbánást eredményez.** Annál inkább megadja azt, amit az ember a lelkének üdvére és az igazságnak hathatós bizonyítására kér. Amikor azt mondjuk, legyen meg, Uram, a te akaratod, ezzel behelyezkedik kérő lelkünk az Isten rendelkezéseibe, bárhogyan, bármint adja is elénk az eshetőségek világában az alkalom azt, amit kértünk.

Amit kértek, hittel kérjétek; mert ha hiszitek, hogy azt el is nyeritek, máris közelebb vonzzátok magatokhoz, mert a vágyaitok utat törnek előre. Minél magasabb vágyvilágokkal jut a ti lelketek összeköttetésbe, annál több segítségben részesültök. Imádkozó lelketekben pedig annál nagyobb bizonyosság alakul ki, hogy azt elnyeritek. Gyermekeim: mindenütt Isten Lelke dolgozik, és viszi előbbre ügyeteket a megvalósulás és beteljesedés felé, míg csak a beteljesülés után a hálaadással befejezést nem talált a ti lelketekben. Mert Isten szereti a Benne hívő és bízó lelkeket. Meg van azonban írva, hogy „akit Isten szeret, azokat megpróbálja” és így megengedi, hogy a

körülmények törmelékei elborítsák néha még azoknak az életét is, akik kedvesek előtte. Megpróbálja azoknak hűségét, és hitét, akiknek sokat adott, hogy akkor is bizalommal fordulnak-e hozzá, amikor látszólag elfordítja tőlük orcáját. Isten, a szerető Atya, mélyebben szereti tévelygő gyermekeit, mint azt az ember csak elgondolni is képes. Ne restüljetekek meg tehát az imádkozásban. Lelketek szentélyében nagy lánggal lobogjon az őiránta való szeretet és hála örökmécse akkor is, amikor azt hiszitek, hogy rászolgáltatok a dorgálásra. S akkor is, amikor elfordítja tőletek arcukat. Akkor is, ha könyörögve kértek, akkor is, ha hálákat adtok, ha panaszkodtok, ha örültök, ha kételkedtek, ha kísértésben vagytok, mindig vonuljatok csak a ti lelketek szentélyébe; boruljatok le és imádkozzatok. Ő mindig meghallgatja éjjel és nappal, kint a világban éppen úgy, mint a halál sötét folyosóján. A bensőséges imádság mindig Istenhez talál.

29. A VÁGYVILÁGRÓL. (**)

Mindennek el kell érkeznie arra az állomásra, mely előtte áll. Azonban az embereknek nem igen lehet beszélni a jövőben várható eseményekről. Mert ha emberies kívánságaiknak nem megfelelő az, akkor elkedvetlenednek, kétségbeesnek, elernyednek a jónak követésében. Ha pedig valami olyat mondanék, ami kedvezőnek látszik, már nem küzdenének, nem harcolnának érte, hanem a boldognak ígérkező jövő elé sietnének, és elfelejtenék, hogy azokat az alkalmakat be kell tölteniük lelkük termékeivel, melyek közben adódnak az időben. Mert az emberek jövője nem az idő megszámozott napjaitól és éveitől függ, vagy válik esedékessé, hanem azoktól a megmunkált és betöltött alkalmaktól, melyek sorsuk vonalán jelentkeznek. Mert van az embernek egy adott állapota és egy elérendő állapota. Az adott állapot az, mely megmásíthatatlan, vagyis végzetszerű. Az elérendő állapot pedig a vágyvilág tágulásával, az egyéni értékek munkába szólításával közelíthető meg. Ez nyitva áll mindenki előtt kisebb-nagyobb mértékben. Azért az embernek törekednie kell, hogy a

meglévő értékekből kiindulva küzdjön, hogy a vágyvilágában visszatükröződő szépet és jót elérhesse, vagyis megvalósíthassa. Sok ember, miután az élet célját nem ismeri, a vágyvilágát sem tudja tűrhetően berendezni, és hézagokkal, folytonossági hiányokkal küzdve építi azt fel. S amikor a vágyvilágát valóra akarja váltani, a folytonossági hiányok miatt ezer meg ezer akadály állja útját a megvalósításban. Ezen az önző lélek úgy akar segíteni, hogy a hiányok betöltését másokra akarja hárítani, és az igazságot a maga számára úgy alkotja meg, hogy embertársaira rója a kötelességeket, magának pedig bebiztosítja a jogokat. De miután más is így gondolkodik - mert hasonló tévedésből meríti igazságát - törekvésének megvalósításánál szemben találja magát a többi emberrel.

Azért nem boldogul az olyan lelkű ember sehol, akinek a vágyvilága egyéni önzésből táplálkozik, mert minél több az önzés, minél tökéletlenebb a vágyvilág felépítése, annál több hézag mutatkozik, folyton nagyobb lesz a visszahatás és biztosabb az összeomlás, bármilyen nagyszabású műnek látszott is az alkotás. Az ember tökéletes vágyvilágát az egyéni léleknek kell megalkotnia hézagok és folytonossági hiányok nélkül. **Minden gondolatnak, minden érzésnek be kell töltenie az igazságnak azt a fokát, mely ennek a vágyvilágnak megfelel.** Azaz: *semmit sem szabad mástól elvenni. Semmivel sem szabad többet követelni mástól, mint amennyit mi magunk adni képesek vagyunk.* Mert amikor saját vágyvilágunk nagyobb jóságra, vagyis a jósnak oly áldásaira vágyakozik, amelyeket mi viszonzni képtelenek lennénk, már igazságtalanok, hálátlanok, rosszak letünk. S ha ilyen rendkívüli áldásokat ad az Isten a földi embernek, adjon érte hálát. Legyen alázatos, másokkal szemben elnéző és türelmes. Használja ki az adott alkalmat, hogy lelkét gazdagíthassa erényekkel. Mert eljönnek hamar az ínséges idők a fejletlen lélekre, amikor meg kell feszítenie minden erejét, hogy valamit megtarthasson abból, amit egy előző alkalommal nagy

fáradtsággal megszerzett. Ez mindennel így van, amit a földön mint kedvezőt akár a testi, akár a lelki énje számára megszerzett.

Mennyi csalódás, mennyi fájdalom éri a lelket, amikor azt tapasztalja, hogy minden építkezése hiábavaló volt, csak azért, mert nem az Isten törvényével azonos igazságok szerint építkezett! Az Isten törvénye szerint azonban csak akkor építkezhet a lélek, amikor ez már a lélekben uralkodó természetté vált. Isten törvénye minden lélek részére félretette a boldogságot, az örömet s a békességes fejlődést. Aki Istenben él, az már úgy érez, úgy gondolkozik, úgy tervezi ki a maga vágyvilágát, hogy amikor az a megvalósuláshoz jut, már nemcsak önmaga, hanem *minden* hozzákapcsolt lélek részére örömet és boldogságot eredményezzen. Azonban erre azt mondja a földi ember: Hiába tervezem és akarom a legjobbat, ha embertársaim vágyvilágában nincs számomra egy szemernyi öröm és boldogság fenntartva, vagy tervbe véve. Ellenkezőleg, még az én jóindulatomat, jóakarató törekvésemet is beleszámítják a saját életük hiányait pótló kötelességeim közé, és ellenszolgáltatás nélkül veszik el munkámat, hűségemet, erőmet, lelkiismeretes, becsületes elveimet, sőt egész életemet. S nem marad számomra más, csak a csalódás, ami az ő gúnykacajuktól kísérve a lelkemet bosszúra indítja. Azt csak nem akarhatja Isten, hogy a jó, az engedelmes, az igazra törekvő élete a gonosz embereknek a prédája legyen?

Igaz, semmiképpen nem akarhatja az Isten, hogy a gonosz örökké éhes vágyvilága mint a nyitott torkú fenevad, minden becsületes és jóra törekvő lélek munkáját és megszerzett eredményét elnyelje. Nem! Hiszen akkor nem volna igazság. Isten nem akarja ezt, de *megengedi*, hogy minden törekvés, ami az emberek lelkében él, tehát úgy a jó, mint a rossz, kifejlődhessék és gyümölcsöt, azaz eredményt hozzon. Mert csak a gyümölcséről ismerheti meg az ember a jót, és csak az eredményekből ismerheti meg ki-ki a saját értékét s azokat a fogyatékoságokat, amelyekből ki kell gyógyulnia. Gyermekeim! **A mulandóság világában a legjobb törekvések eredményei is csak mulandó,**

átmeneti értékűek. A tulajdonképpeni érték a lélek helyes tájékozódó képessége, mellyel felismeri az igaz jót. S ha a szűkség úgy kívánja, ezt is feláldozza az örök értékekért. Nem vesz el a maga vágyvilágának a kiépítéséhez semmit, inkább odaadja. Lemond oly dolgokról, melyek az önzés igazsága szerint jogosan megilletnék, és ezzel rögzíti a maga részére azoknak a javaknak a lelkét, és elvehetetlenül birtokába veszi azokat, mert vágyvilága a magasabb régiókban beteljesült az Igazság Lelkében, amelyben minden elrendeződik, ahol minden megmáshíthatatlanul beteljesül. Mindegy, akár bírtunk vele a mulandó világban, akár nem; elértük vagy csak küzdöttünk az igaz, boldogító dolgokért: azok hozzánk vonzatnak ellenállhatatlan erővel, és többé már nem bitorolja el senki tőlünk a mi jó és igaz lelki és emberi munkánk eredményét.

Szerettek valakit, vagy valakiket és azok visszaélnék szívetek jóságával, kihasználják azt és tobzódnak abban a lefokozott kicsiny örömben, ami ennek előnyeiből reájuk esik? Ne keserítsen el benneteket, mert az az igaz érzés, mely a tiétek volt, nem semmisül meg, hanem mint teremtetőerő hódító körutat tesz, és mindazokat a jókat megsokszorozva hozza vissza számotokra örök értékekben. Ehhez azonban idő kell, gyermekeim, míg ez az erő körútját megfutja. Idő kell, amíg a hazug öröm megfakul, amíg a hamis gazdagság szétfoszlik. Idő kell, amíg a felületesen építkező lélek belátja hiábavaló erőlködését. Az életben nincs megállás. A sors kereke fordul: akik fenn voltak, lekerülnek, akik vígságban éltek, szomorúságra ébrednek, s akik szenvedték az elnyomatást, azok mindazt, amit elvesztettek, megsokszorozódva találják meg.

Azért ne búsuljanak azok, akik az élet árnyoldalára jutottak; s felettébb ne sajnálják az elmúlt alkalmakat, mert azok nem múltak el véglegesen. Azok mint kiegyenlített, kiépített vágyvilágok közelednek a megvalósuláshoz. Imádkozatok, és higgyétek el, hogy az igaz jó örök értéket jelent; melyet ha megszereztek, minden időben és minden állapotban a tietek marad.

30. A HATNIVÁGYÁSRÓL. (**)

A földi élet terhes és nehéz, s amíg a múlt bűne által létrehozott nehéz fluid le nem válik, a szellemnek újabb meg újabb alakulatokat kell létrehoznia, az erők felhalmozódásából újabb meg újabb természetbe kell bekebeleztetve lennie, újabb meg újabb csalódásokat, szenvedéseket kel tapasztalnia, hogy a tévedésektől megszabaduljon. Mert bármilyen villamosak és alantasak legyenek is az erők, az embereknek és a szellemeknek fel kell azokat dolgozniuk. Addig nincs béke, nincs nyugalom és boldogság, mert az élni- és hatni vágyás mozgatja az alsóbb világ természetét. A hatni vágyás pedig ellentétes érzés, Isten természetének az ellentéte. A hatni vágyás célja egyetlen akaratban az egészet uralni, az egész felett rendelkezni; míg Isten élelve életet adni, az élőknek szabad akaratot és a legnagyobb, legteljesebb szabadságot nyújtani, nem felette uralkodni, de benne élni az érzésekben a lény örök boldogítására. Azért bármilyen eltérők legyenek is az egyének, az egyé levésben, az Isten felé való törekvésben, a boldogításban megértik egymást. Az erők ott öszszesimulnak és kielégítik, kiegészítik egymást. A földi szférákban csak bizonyos „állapot” van, az öntudatnak csak egyes részei vannak nyitva, s így a természetnek is csak egy bizonyos része felett uralkodik a szellem. Amint felszívódnak az anyagi és félanyagi testek, úgy pusztulnak le mind az ellentétes atomok arról a törvényvilágról, amelyben addig éltek és mozogtak, hatottak és hatást fogadtak el.

Az élet mozgás, a mozgásban erő nyilvánul, s az erő folyton formát, alakot hoz létre aszerint a modell szerint, amelyet szolgál. A jóra indító elv a szépet és tökéleteset, a rosszra, ellentétesre indító pedig a csúnyát és tökéletlent szemlélteti, rendtelenséget, hiányt és boldogtalanságot mutat föl. **Amit ti életetekben anyagnak neveztek, az sem más, mint tartály, melyben erők vannak felhalmozva. Ezeket a ti erőtök osztályozza. Az**

egész test osztályozó gép, mely öntudatlanul is hatni kíván. Eből a hatni vágyásból származik aztán az egész életküzdelem, mert a hatóerőt szabályozza az a törvényfokozat, amelyben éltek. Az ember, míg él, e törvényfokozathoz tartozik, mert a test itt már erőburok, a szellemre rásejtesített hatalom, melyet le kell győznie. A halál nem fáj a testnek, csak az erőnek, mely benne hatni kíván. A lélek csak addig érzi a testi kínokat, míg a szellem az életsinórral összeköti magát vele; amikor ő megvonja az erőt, nincs fájdalma annak, aki a teste felett uralkodni tudott.

31. A SZOKÁS HATALMA. (**)

Minden időnek megvannak a maga emberei, akiket felszínre hoz az az áramlat, mellyel az élet akkor telítve van. Ezt ti úgy mondjátok, hogy ez a korszellem. Máskülönben pedig ez azt jelenti, hogy valamely eszme utat talált az átlaghoz. Mert mindennek vannak előljárói, előőrsei, a jónak úgy, mint a rossznak; és a nagy átlagban meg kell munkálva lennie a talajnak, mert megmunkálatlan talajban elvész az újdonság magva, megöli az átlagban megnövekedett szokás, mely az emberek lelki és testi világában elterjeszkedik. Amíg ennek hátrányait nem érzi az ember, addig ragaszkodik mindenhez, amit megszokott, mert a szokás rabjává teszi az ember lelkét. A szokásból csak nagy akarat-erővel tudja kiragadni magát az ember. Nem is lehet azon csodálkozni, ha bizonyos káros és helytelen szokásból, amit rossznak egyáltalán nem tapasztalt a felületesen gondolkozó, oly nehezen tud kigyógyulni, hogy sok szenvedésnek kell felette elmúlnia, míg azoknak rejtett okait felismerheti.

Az emberiség olyan, mint egy nagyon súlyos beteg; és mégsem igyekszik e súlyos betegség okát megismerni, mert *megszokta*, hogy minden orvosság után rosszabbodik az állapota; *megszokta*, hogy csak a testiekre keressen orvoslást, mert ott érzi a bajt. Arra nem is gondol, hogy lelki és szellemi oka lehet a betegségnek, s ha gondolna is egy pillanatra, elveti a gondolatot, mert ez kényelmetlenséggel jár; fél belemerülni a lélek

dolgaiba, mert félti a lelki egyensúlyát; talán még attól is tart, hogy megőrül. Pedig, akik komolyan bele tudtak és tudnak mélyedni a gondolkozásba, azok legkevésbé vannak kitéve ennek a súlyos szerencsétlenségnek. Mert ezek egy kis jóakarattal mihamarább megtalálják a helyes irányt, mert a gondolkozás rávezeti őket az igazságra; az igazságban pedig megtalálják a rejtély megoldását. E megoldásban aztán a lélek kiegyensúlyozódik, és nagyszerűen elvégezheti földi életének feladatát azok nélkül az összeomlások nélkül, melyeknek okvetlen el kell következniük minden egyes helytelen irányt követő lélekre. Sőt ez áll népek és nemzetek csoportjaira is, hogy téves *szokásaikból*, bűnös hajlamaikból kivetkőztesse őket az isteni Gondviselés. Boldognak mondhatom az olyan embert, aki ezek nélkül a nagy csapások és megpróbáltatások nélkül is szükségét látja a gondolkozásnak, aki nem elégszik meg a *megszokott* örömmel, és nem nyugszik bele a szenvedésekbe. Aki keresi és kutatja a lét célját, és nem marad meg a felületes magyarázatoknál, hanem igyekszik a dolgok mélyére hatolni. Az ilyen ember lelkét magához vonzza az alakuló kor szelleme, megtölti azokkal az igazságokkal, melyek felbontják az elmúlt, a lejárt korok vezető elveit, s felszabadítják a benne elburkolt jót és igazat, hogy így átalakítva és megtisztítva, frissen, üdén újra az emberek közé adja azt, hogy egy fokkal magasabbra emelje az átlagot, a felületesen gondolkodó embercsoportokat. Így minden kornak megvannak a maga írói, művészei, gondolkodói, kutatói, bölcselői, feltalálói, sőt igehirdetői is. Ezek az emberiség igazi vezetői; ezek végzik az alkotó munkát. Az elkövetkező korszaknak ők az előőrsei. Óh, ezeket ritkán érti meg a világ, és így nem is értékeli őket, mert az átlag nem ismeri fel azt az értéket, amit ezek magukkal hoztak. Az átlag nem teszi magáévá, mert még nem volt ideje *megszokni*; a tekintélyre eljutottak, a beérkezettek még nem vettek róla tudomást, s még nem hajlandók megosztani az újonnan érkezettel az elismerés babérait; haboznak, sőt ellene is fordulnak. Közben az idő eljár, az élet elmúlik, s legtöbbször az utókor fedezi fel az

istenadta igazi tehetséget, amikor már, mint a meteor végighasítva az éj sötétjét, letűnt az égről. Ez azonban nem baj; az eszme diadalra jut, ha nem is mindjárt; az öröm, a munka fejében járó bér megtalálja azt a lelket, aki vele egygyé olvadt.

Csak az igazságban és a jóban előrehaladt lelkek értik meg egymást. Csak az érti meg a magasabb rendűt, aki már maga is valamely fokozatra eljutott; csak annak lehet valamiről önálló véleménye, aki maga is szokott gondolkodni, s csak az lehet mentes az elfogultságtól és előítélettől, aki levetkőzte emberi gőgtől és hiúságtól átítatott természetét. Csak az képes felismerni a jót és értékeset, akinek szemei hozzá vannak szokva a világossághoz. Aki a nagy átlagban csak egy hang, csak egy szám még, az, **ha a jóból valamit a magáévá tett is, ellenségévé válik a jobbnak, mert azt még nem ismeri, nem szokta meg.**

Akik felismerik a szokatlanban is a jót, az igazat, azoknak ezek a gondolatok nem ismeretlenek, mert a gondolatvilágukban már sokszor találkoztak velük, csak nem tudtak visszaemlékezni rájuk. Ezeknek lelkét, mint új életre ébredt régi érzés rezgi át az emlékezés öröme, ha valami eddig nem ismert igazságról tudomást vesznek e földi életben.

A földi világ felett a láthatatlanban eszmék, gondolatok és érzések áramai keringenek. Elvek harcolnak egymás ellen; mindegyiknek megvan a magába olvasztott szellemtábor, amelyek várják életbeszólíttatásukat. Minden eszmének megvannak a maga követői a földön az ő fokozatuk szerint. De én azt mondom: aki az alacsonyabb rendű igazságból egy magasabb rendűbe tudja áttemelni az emberiséget, a világ fejlődését mozdította ezzel előbbre, s ezáltal sok fájdalmat és szenvedést tett feleslegessé. Közeledik az a korszak, amikor mindenkinek oda kell adnia a világ serpenyőjébe, amije van, hogy felvehesse a harcot a gonosz ellen, aki meghasonlásba, hitelenségbe akarja lökni a világon élőket. Ezért dolgozunk mi, hogy „akiknek van fülük a hallásra”, el ne vesszenek e nagy mérkőzésben.

32. A KÉTFÉLE TÉVEDÉSRŐL. (**)

Tévedni emberi dolog, szokták mondogatni, de a tévedés kétféle. A tévedés, mint eshetőség, a legtisztább jóakarattal mellett sincs kizárva. Mert hiszen következményeiben ismeri meg a lélek mindennek a jó és rossz oldalát, így igen könnyen elhibázhatja az ember a dolgot, hogy a legjobbat akarhatja, és a következő lépés mégis rossz eredményt mutat fel, vagy legalább is javításra, módosításra szorul valamilyen formában. Az ilyen tévedés szükségképpen velejár a tökéletlenséggel. De ha eleve rosszindulatú ellenvetéssel, vagy valamilyen egyéni érdekből kifolyólag előítéllettel fogadnak az emberek bizonyos dolgokat, ott már nem tévedésről van szó, hanem megrögzött bűnről.

Minden bűn csirája a tévedés. A tévelygés az az elhajolt iránytű, mely nem a helyes irányba mutat. A tévelygő ember szeretne megpihenni, szeretne már kikötni egy eszménél, egy jó gondolatnál, ami egész bizonyossággal az, amit ő keres, és mégis képtelen rá, mert elfelejti Isten segítségét igénybe venni. Nagy kapkodásában mellőzi az örök jó forrását, s más utakon véli a nyugalomát, boldogságát megtalálhatni, holott azt csak Isten segítségével találhatja meg. Pedig az embernek nemcsak megtalálnia kell azt az eszmét, mely őt boldogíthatja, hanem dolgoznia is kell abban, hogy kifejlődhessék a jóban. Senki sem mondhatja el magáról, hogy ő már mindennel bír, amire szüksége van. Az élet küzdelmében bizony lekopik a lélekről az a mennyből aláhullott finom hímpor, mely egy-egy igazság megismerésénél reászáll az ember lelkére. Amíg ez le nem kopik, örül és boldog a lélek, a nagy lelkesedésében olyan könnyűnek lát minden áldozatot, hogy szinte fejedelmien megajándékozta önmagát azokkal a nagy és nemes elhatározásokkal, amelyek ilyenkor benne kialakulnak. De amikor ezek elmúlnak, amikor a lélek érzéseinek lobogása elhal, szükséges, hogy maradjon benne elég parázs, mely az élet hideg, számító beosztásában is melegítse a szívet. Mindent odaadni, mindent feláldozni, ami értéket jelent, ezt nagyon nehezen tudja megtenni az „ember”.

Azért ahol az *ember* még nagyon erős a „szellememberrel” szemben, ott még a rosszakaratú tévedésnek megvan a tere. Csak egy kis ferdeség legyen a többi jónak hitt törekvések mellett, már messze kiágazó rossz hatásokat szaporít fel az ember a saját lelke számára, s már messze esett óhajtott céljától. Azért nagyon óvatosoknak kell lennetek, amikor *szellemi* dolgokról van szó, mert nem tudjátok, mikor, miben kell megállnotok. **De aki Istenre bízta magát, az helyesen cselekszik. Nem az a fontos, hogy minél több és minél nagyobb igazság birtokában legyetek, hanem az, hogy a legfőbb igazságot, a szeretetet gyakoroljátok.** Mert ez az egyszerű, kicsinynek tetsző igazság vezet el benneteket a legnagyobb Igazsághoz: Istenhez.

A szeretetben ha tévedtek is, ha csalódtok is, nem szegényedtek meg. Ebben nem rekedtek meg, mint az igazságok útvesztőjében, ebből diadalmasan kijuttok. És még ha tévedtek is, amikor egy-egy ilyen tévedés után feleszméltek, azzal a megelégedett érzéssel zárjátok le a tapasztalatok lapjait: jobb, hogy ti tévedtetek, mert nem fukarkodtatok a szeretettel, mint ha rosszhiszeműen előítéletesek lettetek volna. **Az igazságoskodás mindig tévelygésbe viszi az embereket, a szeretet azonban megoldja a tévedéseket. Az ember részére nehéznek látszik a szeretet útja, de könnyű a lélek részére.** A felettébb való igazságoskodás azonban olyan teher, ami alatt idővel összeroskad a lélek, és elfáradva menekülni igyekszik tőle. Ha Isten úgy látta volna jónak, hogy az embert a szeretet helyett az igazsággal üdvözítse, bizonyára ezt a megoldást választotta volna. De mivel lehetetlen, hogy a bűnös, tévelygő lélek az igazság ismeretére juthasson, azért a szeretetet és az alázatosságot adta, hogy ezekben üdvözítse a tévelygő lelkeket. **A szeretetben adta Isten a megigazulás lehetőségét az emberek részére.** Az ember nem bizakodhat el egy pillanatra sem, mert minden porszem, minden esőcsepp új, eddig nem ismert igazságról beszél. A természetnek minden paránya titkokat rejt magában, és a tévelygő emberi lé-

lek mégis azt hiszi, hogy ő már a tudás kútját kimerítette, ha belőle egy pohárral a szomjúságát olthatta. Legyetek azért szerények, ha még olyan sokat tudnátok is, mert az igazi tudás a szerénységben jut kifejezésre, és ott kezdődik, amikor az ember elismeri, hogy még semmit sem tud, amikor elcsodálkozva áll meg a lélek a kicsiny, jelentéktelen dolgok nagy fontossága előtt, mert belátja, hogy Isten mindent a legnagyobb bölcsességgel rendezett el. Minden porszemnek, minden fűszálnak rendeltetése van az élet kiteljesedésében. Minden léleknek van hivatása. Egy sem felesleges, egy sem mellőzhető Isten világában. **Mindenkire szükség van, és mindenkinek azt a hivatást kell betöltenie, amire teremtett. Amíg az ember magát fontosabbnak tartja másnál, addig tévelyeg**, mert nem érti meg Teremtője akaratát. S amíg az ember tévelyeg, addig nincs összhangban Istenével, és így boldog sem lehet.

33. MIÉRT KELL SZENVEDNI. (**)

Ha a szamarat nem fogjátok erősen a kordé elé, letér az útról az első zöld látásánál; ilyen az emberi lélek is. Azért arra intelek titeket, hogy mindent, ami a testnek, azaz a földnek kedvez, megutáljatok lelkileg, hogy el ne hódítson benneteket, mint lelkeket! Ezt pedig a szemlélődéssel érhetitek el. Akartok igazak lenni? Tapasztaljatok igazságtalanságot. Akartok szeretni? Tanuljatok szenvedni a szeretetlenségtől. Akartok tökéletesek lenni? Tanuljatok megkülönböztetni a tökéletlenségben, és a tudatlanságból válogassátok ki az okosság atomjait. De ezt csak lelkileg lehet megtanulni, és gyakorolni. Ha lelkileg tanulva és gyakorolva győztetek, akkor önmagától hull le rólatok a tökéletlenség, igazságtalanság, szeretetlenség és testiség. Ha ezt kiküzditek, mint a természet értékes anyaga jelenhettek meg, és munkátok már nyeresége lesz a földnek. Akár öntudatos, akár öntudatlan munkát végeztek az Úr szellemében, az ilyen természetet itt a földön már természetfelettinek tartják az emberek, mert itt

az ellentét a természetes. De ameddig az ember természete ellentétes, addig szenvedést okozó is. Azért mindenki addig van itt, ameddig a természete ilyen. Az ilyen természetet pedig a szenvedés tisztítja, s ha ez a tisztítás sikerült, az nyereség.

Aki úgy szenved, mint igaz, hű, engedelmes és tiszta célú ember, azaz mint Krisztus követője: az megharcolja a maga harcát a világ természetével; az ilyennek a szenvedése áldás. De aki úgy szenved, mint ellentétes szellem az igaztól, az elvetett az Úr előtt. A földön igen kicsiny csoport úgy az egyik, mint a másik, de azért küldi Isten az ő Szentlelkét, hogy megrövidítse a szenvedés idejét mindazoknak, akik csak tévelyegnek, de nem megátalkodottak a bűneikben. **Minden szenvedés gyógyulást céloz, és aki meggyógyult, már egészséges.** Az az egészséges lélek, aki tiszta gyermeki hittel és igaz szeretettel kapcsolódik össze Istennel és az ő teremtettestvéreivel, és tud örülni mindennek, amit észlel és tapasztal. Az ilyennek ismerete gyarapodik, ismeretével bölcsessége, bölcsességével szeretete, szeretetével világossága, világosságával szabadsága, szabadságával közeledése az Atyához. És ez a célja. Azért fel kell az élet útján szedni bánatot és szenvedést, örömet és vígságot egyaránt, hogy szaporodjék a lélek kincse.

34. HOGYAN VISELKEDJÜNK A SZENVEDŐ SZELLEMEKKEL SZEMBEN? (**)

Könnyű a kihűlt üszkők felett járni, ahol már csak a hamu és pernye mutatja a pusztulás nyomait! Ezt azért mondom, hogy amikor a szenvedő szellemeket az ő előadásai nyomán vizsgáljátok, de magatokat az ő állapotaikba bele nem élitek, amelyekben azok kétség és remény között vergődve küzdenek, nem tesztek egyebet, mint az az idegen, aki közönyösen jár a romok és üszkők felett. Ha valahol tűz üt ki, nem az a fontos elsősorban, hogy mint lesz újra felépítve a ház, hanem hogy az ember mentse, ami menthető, s amikor biztonságba helyezte az értékeket, oltja a tüzet. A szenvedő betegnek sem fontos, hogy milyen

ravatalt állítanak majd neki, hanem, hogy életben tartsák. A beteg ágya mellett gond, fáradtság és aggodalmak közepette virraszt a szeretet. És mit hoz a virradat? Halált, fájdalmat és szomorúságot. A rettenetes fájdalom alatt roskadozó lélek ilyenkor mindent felsorol, mit is mulasztott el megcselekedni kedves betegével. S ha a legkisebbet is elmulasztotta, önvád gyötri, hátha éppen ez volt az, ami megmenthette volna. Így akinek valamije bent ég a házban, önmagát vádolja, hogy miért nem gondolt mindenre, mert hátha megmenthette volna magát a nyomorúságtól. Amikor a feldíszített ravatalhoz odaáll az idegen, nem tudja, mit szenvedett az, aki ott fekszik. Nem tudja, milyen fájdalom tépi a hozzátartozók szívét, csak látja a befejezett ténnyet és a díszítést. A tűzvész után sem látja, hogy úri lak volt-e az, vagy zsellérház, és könnyen szárnyára ereszti fantáziáját és elképzeli a múltat. De sohasem úgy, ahogy az tényleg volt, hanem ahogy azt az ő képzelete kidolgozta. A régmúlt dolgok felett ti olyan könnyen ítéletek, mint aki a romok felett jár. Persze minden egyes a maga esze szerint ítéli azt meg; néha a legsúlyosabb dolgot a legenyhébben, a kicsinyt viszont túlerősen megvilágítva látjátok.

Vigyázzatok! Nektek már nem szabad felületesen átsiklanotok a szellemek állapotán, sem pedig elkapatnotok magatokat az érzelgősség hullámai által, mert ha akár érzelgőssé váltok, akár felületesek vagytok, nem tudtok segíteni rajtuk. A szenvedő szellemekkel szemben egyenletes szeretetérzést, a szeretetnek meleg sugárzását kell éreztetni. Azonban nem szabad szem előtt téveszteni az igazságnak azt a bizonyos megvilágítását sem, ami a bajok okaira rávilágíthat. Mert nemcsak az kell, hogy a szenvedő meleg szavakat kapjon, hanem hogy a szenvedéseiből meg is gyógyuljon. Ha abban a pillanatban nem is sikerül, hogy a lélek a maga téves fölfogásából kiábránduljon, majd jön a törvény szigora, és akármilyen keserű legyen is az ajánlott orvosság, mégis csak beveszi, hogy eredményt lásson. Olyanoknak kell lennetek, mint az orvosoknak: ti nem okozhattok betegséget,

csak gyógyíthatjátok azt úgy, hogy a beteg részeket, téves gondolatokat - ha fájnak is azok - a kezetekbe veszitek, és az igazságnak néha maró folyadékával előbb megtisztítjátok, de utána a vigasztalás balzsamával bekenitek.

Ehhez a munkához azonban öntudatos egyéni hit kell, s bizonyos foka *a megértésnek, a veleérzésnek és a tudásnak*. Mert ha nem vagytok bizonyosak afelől, hogy mi az igazság, hogyan tudtok hatást elérni, hogyan tudtok valakit felemelni? **Akik Istentől várják a dolgok megvilágítását, azok mindig a legközelebbi utakat és módokat találják meg céljaik elérésére. De akik földi életükben nem tudtak erre az álláspontra helyezkedni, azok haláluk után sem látják meg az igazságot, mert a halál állapota nem hozza közelebb a legkisebb igazsághoz sem a szellemet.** Az ember lelkét nem a halál után bekövetkezett szenvedő állapota, siráncosága, búsongása mutatja meg igazán, hanem az, ahogyan élt. Nézzétek a szabadságban élő embereket, azokat, akiknek nyakát nem nyomja az élet igája: olyanok ők lelkileg, amilyen életet élnek; amilyen eszménél szívesen időznek, amire vágnak, olyanok ők lelkileg is. Ha a cselekedeteik jók, igazak és szellemiek, akkor jó a lelkük állapota is, ha pedig az életük anyagi, testies és inkább a rossz, mint a jó felé hajol, akkor semmi jó következményre nem számíthatnak. Mindig a cél a fontos, az, hogy ki hová igyekszik. Ha valaki a lőfegyver irányzékát hajszálnyi pontosságai a célba igazítja, azonban a végső pillanatban kissé elmozdítja, ez a célnál már nagy eltérést mutat. Ilyenek a földi élet céljai is a másvilági életet illetően. Egy kevés ingadozás, egy kevés reszketés, egy kevés fegyelmezetlenség, s már nem éri el a lélek azt, amit akart.

Így vagy határozottan Isten ügye mellé kell állani, vagy elkészülhet az ember arra, hogy a sátán félresodorja az útból a tétovázót. De az ellentéteszme is olyan: vagy vele, vagy ellene. Amikor már nagyra dagad az ár, nincs szükség az apró kavicsokra. S azt, aki rendeltetésében ingadozik, lesodorja az ár az élet színteréről, mielőtt életideje lejárt volna. S míg ez az idő le

nem jár, szellemalakban is a földi tájakon barangol, és szemléli az igazságot, hogy sok szenvedés árán ráfanyalodjék a ti egyszerű tanácsaitokra, és belátva az általa követett eszme rosszaságát, harcba kezdjen ellene. **Ti pedig, amit tanultatok, tartsátok erősen! Ne legyetek befolyásolhatók, mert az emberi lélek állapota nem a rokonszenvtől, vagy ellenszenvtől függ, hanem a tényleges cél helyes követésétől.** Az egyenletes jóakarát, az egyenletes szeretet és az egyenletes igazságérzet érzése legyen a ti munkátok vezető princípiuma. Ez majd nem enged titeket szélsőségekre ragadtatni, sem arra, hogy haragból, neheztelésből, vagy túlzott kíméletből elhallgassátok az igazságot. Tudom, hogy azoknak, akiknek fülei nincsenek az igazsághoz szokva, bizony borsódzik a hátuk tőle, mint a hideg zuhanytól. De ez nem baj. Vegyetek példát Krisztus beszédéről a Lázár és a gazdag példájában. Figyeljétek meg jól, hogy a szenvedőnek és a világfinak életét hogyan állítja egymással szembe az Úr. Amikor a gazdag felemeli szemeit és látja Lázárt Ábrahám kebelében nyugodni, s akit soha meg sem látott vigadozó életében, akinek a nyomorán sohasem ébredt fel a szívében a részvét, hogy könynyítsen a sorsán, most azt a nyomorultat kéri, hogy segítsen rajta. Nem! Hangzik a válasz. Lázár elvette nyavalyáit, te is elvetted az élet örömeit: elégedjél meg vele. Különben is, te nem jöhetsz ide, s ő nem mehet hozzád! Értitek-e az ebben rejlő igazságosságot? Vagy mit láttok ebben, kegyetlenséget? Miért kellett ezt a gazdagnak hallania, mikor úgyis szenvedett? Miért kellett látnia, hogy van egy jobb megoldása is az életnek? Miért? Miért kellett az elutasító választ hallania, hogy az ő öt testvére (*Lukács XVI. 19—31.*) is elveszett? Pedig Ábrahámnak csak egy kis kegyelmet kellett volna gyakorolnia, hogy ő azoknak hírül vihesse sorsát. Miért nem engedte meg az Úr ezt neki? Hiszen ez igazán jó szándék volt tőle. És miért hagyta meg az Úr őt e kínzó tudatban, hiszen segíthetett volna rajta? És egyáltalán miért mondta el ezt a példát okulásul? Ezen jó lesz, ha gondolkoztok!

35. A FEJLŐDÉS KÜZDELEMMEL JÁR. (**)

Vannak természetes igazságok és vannak természetfölöttiek, melyek szintén csak látszanak természetfelettieknek, mert valójában ezek is természetesek, csakhogy az ember az ő elferdült, hibás felfogásával nem képes ezt a természetes igazságot elfogadni. Az ember hiába keresi, kutatja azt az igazságot, mely az ő állapotának megfelelne, nem találhatja meg, mert minden oldalról támadják őt a mellékigazságok, melyeket a különféle tévedések és kiegyenlítődések hoztak létre. Azonban **van egy nagy és szent igazság, melyet Isten ír elő az embernek: ez az alázatosság és az ő akaratában való megnyugvás. Mindent egyformán hálával kell fogadni Isten kezéből, legyen az jó, vagy rossz, mert minden, ami az embert éri, a jót szolgálja.** Istennek az események elrendezésénél nincs szüksége az emberek tanácsára, hogy valamit helyben hagyjon, vagy megmósítson, amint az ember elgondolja, és amint imádkozik érte. Sokszor mást akar az *ember*, és mást akar a *lélek*; tehát a leghelyesebb, ha az ember engedelmes, azaz életében az Isten akaratát hagyja érvényesülni. Mert ha így él és így imádkozik, akkor azt akarja, azt óhajtja, amit Isten az ő élete felől elrendelt.

Ily módon azonban vajmi kevesen imádkoznak; hiszen az emberek legnagyobb része annyira az anyagi javakra és előnyökre fekteti a fősúlyt, hogy szinte lehetetlen a lelkük célját megismerniük és elérniük. Tehát akik még így élnek, akik még így imádkoznak, azok újra meg újra beleesnek a tévedésekbe, hogy a tapasztalatokon okulva belássák, hogy helytelen irányban haladtak. Minden nyomorúság oka a bűn, a tévedés, mely a bűnt szüli. A tévedés pedig a helytelen irány követéséből áll elő. Amint kihal a megtévedt ember lelkében a jó, helyében a gonoszság üt tanyát; ez a gonosz aztán minden jónak vesztét okozza. Az emberi természet egész rendjét felforgatja egyszerűen azzal, hogy nem engedi Isten akaratát érvényesülni. Ugyanaz megy végbe kicsinyben, ami történt nagyban a teremtés idején. Ellenáll, önmaga körül erőket, anyagokat sűrít, hogy

felettük uralkodhasson. És csak későn veszi észre, hogy a következő fordulónál már nem ő van felül, már nem ő uralkodik, hanem őrajta uralkodnak azok az erők, melyeket ellenállásával tömörített. A földön ezt az állapotot szenvedésnek nevezik. Akkor aztán, hogy az ember az erők felett ismét uralmat vehessen, küzdenie kell velük és ellenük. Ez pedig lemondással jár. Itt beigazolódik az, hogy mindenről lemondani annyi, mint mindent megnyerni.

A mindenről való lemondás alatt nem azt értem én, hogy most már a lélek egy teljesen reménytelen állapotba süllyedjen. Ellenkezőleg, hinni és bízni kell abban, hogy győzelmet aratunk. Ebben a hitben erő van, amely eleven mozgást visz bele az életbe. Ezáltal részt vesz a munkában, a sikerben és az elnyert hatalomban. Ez az erő bennünk él, általunk alkot, teremti olyan lehetőségeket, melyek segítségünkre vannak, és oly örömökre készít elő bennünket, melyek megedzik lelkünket azokkal az árnyakkal szemben, melyekkel enélkül alig mernénk szembeszállni. Aki már bizonyos igazságot megért, az annak az igazságnak a szellemébe jobban bele tud tekinteni, mint az átlagember. Az ilyen többet megért a kevésből is, mint az átlagember a sokból, és így az eseményeket is helyesebben ítéli meg, még ha azok bonyodalmasak is. Aki már bizonyos igazságokat megért, az nem ítélkezik könnyelműen tévedő embertársa felett, nem emelkedik felül elméletben az emberi színvonalon, hanem beleilleszkedik a tévedő állapotába, és megbocsát, elnéz oly dolgokat is, melyek az ő részére sem közömbösek. A megértés sok téves alakulásnak elveszi az élet, szétoszlatja a balvéleményt és igyekszik enyhíteni a következményeket.

Nem az az élet célja a földön, amit a nagyot akaró erőlködők kialakítanak maguknak, melyre hivatkozva megpecsételik azt és dogmát alakítanak belőle, ebbe a dogmába aztán beleerőszakolják a lelkeket, kicsinyeket, nagyokat egyaránt. Nem ez az élet célja, hanem az, hogy a lelki nyomorúságok megszűnjenek, és ezzel együtt a testi nyomor is enyhüljön.

Mert amíg ezek a bajok meg nem szűnnek, nincs semmiféle hatalom, vagy eszme, mely az emberiséget boldoggá tehetné. Addig nem érhetik el céljukat az emberek, amíg a bűn igája a nyakukon van. Ne felejtsetek el, hogy a bűnnek csak az egyik oldala kellemes, a másik oldal már szenvedtető. Aki elítéli a tévedőt ahelyett, hogy felvilágosítaná, és tévedéséből kigyógyítaná, az az ítéletével egy másik utat nyit meg a bűnnek. Azért a megértésből mindig több haszon származik, ha egyelőre nem is látszik a kedvező eredmény. *Minden léleknek meg kell érnie arra a megértésre, hogy a saját természetében levő rosszat önmaga vesse el magától.* Már pedig az ember csak akkor küzd valami ellen, ha annak káros voltáról meggyőződött. Tehát szükséges, hogy ez a rossz természet a maga teljességében kialakuljon, hogy a gyümölcseről ismerje fel az ember, és küzdjön ellene. Jobb tehát tűrni és elnézni, mint az ítélkezés és megtorlás, fegyverével élni. **Az embert azonban az igazság keresésében is az önzés vezérli, nem pedig az, hogy valamit tegyen az összemberiség lelke javáért.** Így tévedéseirért, bűneiért szintén kevesebb elnézésben részesül, és ugyanúgy végig kell ízlelnie a következményeket a testöltések folyamán még azoknak is, akik magukat nagyon igazaknak, nagyon jóknak hitték. Sőt minél büszkébbek voltak a saját feddhetetlenségükre, annál inkább, mert ezek a leggyorsabb ítélkezők.

A földi embernek nehéz ezt megértenie, mert Isten a maga munkáit az ellentétes lelkek előtt beburkolja. Ez a fátyol pedig olyan átláthatatlan, olyan finom, oly nagyszerűen elfed mindent, hogy éppen csak a legközelebbi események vetik előre árnyékukat. Így kárba vész a gonosz fondorkodása, mert a jónak következménye a titkok fátyola alatt Isten kezében pihen, növekedik és erősödik. De amikor Isten elhozza az időt reá, megsokszorozva, és az ő kegyelmének áldásával adja vissza annak, aki megteremtette. Aki megérzi a lelkével ezt a titkot, az a hitével, szeretetével hozzá támaszkodik, és hű marad a megpróbáltatá-

sokban is ehhez az igazsághoz. Nem tér vissza a mulandóság elveihöz, amelyeknek vége halál és kárhozat, hanem megtanul türelemmel várni, amíg Isten kibontja előtte az ő áldásának gazdag tárházát, hogy kárpótolva legyen a jóért a jóval. Ezt már többé senki és semmi el nem veheti tőle, sem a halál, sem az élet, mert ezt Isten adta, és ez a lélek jogos tulajdona.

36. A MÉDIUMITÁSRÓL. (**)

A harmadlagos „én”, az ember, nem más, mint a szellemhez, vagy lelki természethez szabott ruha, vagy eszköz. Egy gépezet. A teljes szellemi tudat nem vesz részt az anyagi élet eseményeiben. Ennek a tudatnak csak egy kis része él a géphez, vagyis a testhez kötött állapotban. Ez a testhez kötött tudatrész az anyagi világ hatása alatt különválik a teljes szellemi tudattól, úgyannyira, hogy azt nem is veszi létezőnek. Innen származik a hitetlenség. A médiumi állapot nagyon eltérő ember és ember között. Van közvetlenül és van közvetve használható eszköz. De még a teljesen gépies médium énjében is sok az egyéni színezés. Így aztán egy és ugyanaz a szellem más és másképpen nyilatkozik meg más-más médium által. Nagy hiba az, ha a spiritisták mindent kritika nélkül elfogadnak. Ezért van a sok meghasonlás. Legjobb kétes esetben a várakozás álláspontjára helyezkedni. Minél több igazságra való hajlam és szeretet, mint teremtőerő van valamely médium lelkében, annál több és igazabb eszme rögzítésére képes. Annál tökéletesebben tudja szétbontani azokat a megjelenésre előkészített képeket, melyeket a tőle távolabb vagy esetleg közelebb élő szellemek vágyaikkal, vagy akaratukkal rögzíteni fognak. Az eszmék, amelyek a föld légkörében már készen vannak, sok szenzitív lélek részére láthatókká válnak, amelyeket azonban mindegyik a saját lelki szemein keresztül lát, amelyek még az agyban való feldolgozás által is veszítenek eredeti formájukból. Hiszen ha tíz ember mondja el ugyanazt az eseményt, mind a tíz másképpen mondja el. Már ebből is arra következtethettek, hogy minden médiumi látás, vagy beszéd,

vagy jelenség veszít az eredeti tisztaságából, mert az átvevő egyéniség többé-kevésbé megkeveri azt a sajátjával. Még a materializációs jelenségeknél is vannak ilyen eltolódások. Minél közelebb áll a médium érzésvilága a szellem érzésvilágához, annál tökéletesebb az áthasonulás és a közlemény leadása. Ez azért ne ejtsen titeket, embereket, kételyekbe, mert a jóra törekvő, tiszta szándékú médiumok beszédjéből mindig kiérezhető a domináló szellem akarata és gondolata, még akkor is, ha nem is érvényesülhet nagymértékben. Sőt sokszor még ott is a szellemek akarata a domináló, ahol egyéni szellemről nem lehet meggyőződni, és csak a szellemfluidok végzik gépies munkájukat.

Majd ha annyira fejlett lesz a technika, hogy már tökéletes gépezet áll a szellemek rendelkezésére, és a médium csak mint összekötő közeg áll a szellem és a gépezet között, akkor tökéletesen meggyőződhetnek róla, hogy azok az erők, melyeket ehhez a művelethez a szellemek felhasználnak, mennyire befolyásolják a szellem által leadott közléseket még akkor is, ha a médium tudatának semmi köze sincs is hozzá. Sok kezdő spiritista abban a tévedésben van, hogy akinek némi kis médiumitása van, az nagy mulasztást követ el, ha a médiumitást nem gyakorolja. Ha a médiumnak kétségei vannak, jobb, ha nem kezdenek ülésezni. Különbösen is az isteni szolgálat nem rabszolgaság. Ha valamit a lélek áldozni akar, akkor a legszebb érzéseiből s a legigazibb törekvéseiből áldozzon. Ezt pedig nem lehet és nem kell kikényszeríteni. A madárdalt sem lehet kierőszakolni, éppen úgy a lelkesedést sem.

37. A MÉDIUMI KÖZLEKEDÉSRŐL. (**)

Minél nyugodtabb és passzívabb a médium, annál jobban befolyásolható, annál többet vesz át a szellemi akaratból, és annál tisztábban jelenik meg a szavakban a szellem gondolata. Ez sokaknál gépiesen történik, a tudat megkerülésével. Ez nem azt jelenti, mintha a médium szelleme nem tudna róla, csak azt, hogy

a médium emberi énjének tudata lassúra van állítva, hogy a külvilági behatások ne zavarják az amúgy is nehéz folyamatot. Ugyanez történik különben az álom alatt is, amikor az idegek befolyását szintén csökkenti az agyba behúzódtott lélek. A sugalmazott médiumoknál is hasonló az eset, csak itt nem lehet felfüggeszteni a saját „én” működését a tudatban, és így nyomon kíséri a szellemi gondolatot, amit szavak alakjában „hall”, azonban azok is csak gondolatok. Ezek a gondolatok aztán rezgéseket váltanak ki, a rezgések pedig egyszerre képletek alakjában formálódnak ki a lélek előtt.

A különbözőség a médiumi leadások között azért van, mert nem egyforma hatások váltódnak ki a médiumokban. Minél több valakinél az anyagi élet befolyása a tudatra, annál kevésbé élethű az átvétel és a szavakban való kifejezés. Ez a magyarázata annak, hogy egy és ugyanaz a szellem két vagy több médiumon keresztül annyiféleképpen nyilatkozik meg. **Mert nem mindig sikerül a szellemnek az erős hatásokkal rendelkező médium természetét uralni, és gyakran előfordul az is, hogy a szellem kapcsolódva van ugyan, de a médium szemén keresztül látja az egész környezetét, vagyis a médium felfogása szerint;** és így kénytelen nyilatkozni még saját magáról is. Mert amilyen mértékben befolyásolja a szellem a médiumot, ugyanúgy a médium fluidja is befolyást gyakorol a szellemre. Éppen ezért a gyenge szellemek nem is szívesen keresik fel a spiritista üléseket, hacsak valami elintéznivalójuk nincs ott. **Sőt még az őrszellemek is nagy körültekintéssel vannak gyenge védencek iránt, mert bekapcsolódnak a fluidokba olyan szellemnek, aki már békésebb sorsot küzdött ki magának annyi, mint egy rövid időre ismét emberré lenni.** Mert ahogy kapcsolódik a szellem, feltámadnak benne a kísértések, a vágyak és a fájdalmas emlékek is, melyek hosszú időre megzavarhatják a lélek nyugalomát. Tehát tudatlanság és önzés az emberek részéről az, ha elköltözött szeretteik lelkét magukhoz kötik, és a világi élet lég-

körébe vonzzák. Egészen más eset az, ha az isteni kegyelem valakiket bizonyságul küld az emberekhez. Az ilyenért az ember adjon hálát az Istennek, de hívnia, vagy erőszakos vággal magához láncolnia még szeretetből sem szabad senkit. Ha az isteni gondviselés úgy látja jónak, úgyis megengedi a hívő léleknek, hogy legalább egyszer hírt adhasson magáról, amely szellemeket pedig még a földi vágyak uralnak, azok úgyis keresik az alkalmat, hogy az emberekhez közeledhessenek. De ez az embereknek nem válik javára.

38. A FLUIDOK MEGNYILATKOZÁSA. (**)

Természeténél fogva minden ember a saját szférájának médiuma, s így az egyfokozatú emberek, ha többen vannak együtt, egy fluidot teremtenek. Ez a fluid uralkodik rajtuk szokásaikban, vágyaikban. Már most, ha ilyen homogén fluidok kapcsolódnak a szellemvilággal, öntudatlanul is azokra a fluidokra hatnak, amelyekkel ezek viszonylagosan rokonszenveznek. Ha aztán a médium és környezete nem él gondos kritikával, hanem vakon elhisz mindent, akkor ez a fluid a médium énjén keresztül megnyilatkozhat, mert közben felerősödik, és viszonylagos életet nyer. De nem úgy, mintha önálló gondolat irányítaná, hanem annál a körülménynél fogva, hogy kapcsolatba jut a médiumok hasonló gondolat- és vágyvilágával és így kifejezi önmagát. Előfordulhat, hogy öntudatlan vonzás által szellem is kapcsolódik, de ezzel a fluiddal és a médium vágyvilágával szemben erőtlen és ez is azt beszéli, amit a fluidban élő vágy diktál. S minél hiszékenyebbek a jelenlevők, annál rosszabb, mert a médium lelke megtelik környezetének gondolat- és vágyvilágával, és ő maga is így irányítva, mint irányító dominál. Az ilyen fluid a hiúság és önbecsülés melegágya, és minden téves eszme tenyésztelepe. Ezt a szférákban éppen úgy fel lehet találni, mint a földön. De ebből meg lehet és meg kell gyógyulnia minden spiritistának és minden médiumnak.

Ennek a bajnak csak egy gyógyszere van: az éles kritika és a vizsgálódás, nem pedig az egyoldalú vakhit. A szellemek némelyike rest és kényelmes, dolgozni, hatni nem akar, ez a körülmény aztán hozzászoktatja a médium lelkét ahhoz, hogy ő hasson és tevékenykedjék, és ha ezt megszokja, a fluidok könnyen viszik tévelygésekbe a hívőket.^{1*} Azért én azt mondom: a médium ne örüljön annak, hogy hamarosan jönnek általa közlemények, hanem inkább hagyjon időt a kifejlődéshez, és inkább a külső erők kifejlődésére helyezze a fősúlyt. Ha azután a külső erők már hajlíthatók, akkor, hacsak egy betű jön is létre, azon a megbízhatóság bélyege legyen. Mert igen nagy baj az, hogy a hatni vágyó ember a maga százíze szerint óhajtja a közleményt, és mikor ez az így létrehozott fluidok által meg is történik, megutálja a spiritizmust, mert csalódottnak érzi magát.

39. A GYÜLEKEZET TAGJAIHOZ. (**)

Amikor a lélek még kevésbé van jóllakva, vágyik valamire, ami őt kielégítse, de mikor már egészen jóllakott, akkor az erők már megvannak és felhasználásra, lecsapolásra várnak. Ilyenkor azonban sokan irtóznak a munkától, az összesség munkájától, s így sokszor az erőfelesleg pazarlóvá, gőgössé teszi a lelket úgy, hogy a saját belső világára kevesebb gondot fordít, de annál többet a máséra. Ilyenkor van zavargás, meg nem értés, felületesség és restség a gyülekezetben, ami az együtt munkálkodásnak a megölője. Azért, ha van lelkesedés, ezzel sem szabad túllépni a határokat, hanem cselekedetekké kell azt változtatni, és így levezetni, hogy áldássá váljék úgy a szellemekre, mint az emberekre nézve.

Ha csak a szellemek érdekében akartok munkálkodni, akkor nem végeztek egész munkát, mert az *emberi erőtök* túl sok lesz, és az emberek előtt nem lesztek képesek a ti igazságotokat dokumentálni. Már pedig az emberek példát kívánnak, s ha a példa

---

¹ * Betű szerint beteljesedik, hogy „mundus vult decipi, ergo decipitur”

nem méltó a követésre, hiába mondjátok, hogy mi a ti hitetek, a ti meggyőződésetek, ők mégis megmaradnak a maguk világossága mellett, és nem kívánják a tiéteket. Így aztán túltermeléseitek lesz, amin nem vásárolhattok semmit, s az veletek együtt sírba száll. De ha mindenben alapos tudományotok és bölcseségeitek van, és az meglátszik rajtatok, a magaviseleteken, a cselekvéseken, akkor annak az eszmének is dicsőséget szereztek, amelyben éltek, és másokra nézve is tanító, szellemfejlesztő munkát végeztek.

Dolgoznotok kell tehát úgy befelé, mint kifelé egyaránt, mert a testöltések ismétlődése nem lehet biztatás a lustálkodásra. Aki úgy gondolkodik, hogy ha ebben az életben nem is tudok erről vagy arról lemondani, vagy valami lelki jót megszerezni, majd a jövő testöltésben elvégzem: az renyhe lélek, és az Úr büntetése vár reá, mert előre akar fizetni olyan pénzzel, amit még a kegyelem nem folyósított részére. Balga és rest az ilyen lélek és méltó, hogy künn rekedjen a nagy lakodalomból. Az ilyen gondolkodásmód nem a törekvő léleké, aki siet az irgalomra, nem az alázatosé, aki örül a bűneiből leendő megszabadulásnak, nem az igazságosé, mert az igazságot ravaszsgal akarja kijátszani. Az ilyen lélek még éretlen gyümölcse a földnek, és az ördög hálójában jól érzi magát. Az ilyenektől meg kell tisztítani a gyülekezeteket.

40. LÁTSZAT ÉS VALÓSÁG. (**)

Nem azért hivatott elő az életre az emberi lélek, hogy folyton a törvény lerögzített igazságait forgassa a szeme előtt, mégpedig lehetőleg úgy, hogy azok az igazságok mindig egyre, legtöbbször saját magára nézve legyenek kedvezőek. Az éremnek is két oldala van; ugyanúgy a megpecsételt igazságnak is: egyik a látszat, a másik a lényeg. A felületesen gondolkozó embert nem érdekli a lényegi igazság, beéri a látszattal, mert azt lehet alakítani, ahogy akarja. Lehet kijátszani, elbújni mögéje, és a hitványságok takarójával is használni, sőt az igazság lényegét is meg

lehet vele másítani egy kis időre. De csak kis időre, addig, míg az isteni gondviselés ezt megengedi. És sokszor a balga emberek azt hiszik, hogy az már azután úgy megy a végtelenségig. Nem! Mindennek van ideje és van határa. Amikor elmúlik a lehetőség, mely úgy a jóban, mint a rosszban kedvezett az embernek, a látszat, mint egy függöny elhúzódik, és a lényeges igazság kerül a felszínre. És vele együtt diadalt aratnak azok is, akik ebben éltek, akik ebben hittek, bárha a látszat el is ítélte őket.

Minden utánzat rontja a valódinak az értékét. S miután az emberek sokkal könnyebbnek találják az utánzathoz való hasonulást, mint a valódihoz, tehát megelégszenek az utánzattal; mert közelebb esik a felfogásukhoz és fejletlen érzésvilágukhoz a látszatigazság betartása, és annak megőrzése, annál is inkább, mert a valóságot nem is ismerik. Miután pedig nem a valódi igazságból indulnak ki az emberek, hanem csak a látszatosból, tehát ítélkeznek és irigykednek, és sok dolog fölött bosszankodnak, mert csalatkoznak várakozásukban. Mindez azért van, mert az igazság lényegét felfogni, és szabályokban rögzíteni nem tudják. Sokan próbálkoztak már vele a földön, hogy az igazságot leszögezzék, és a külső forma szerint határokat szabjanak neki, de ezt emberi nézőpontból lehetetlen megvalósítani. Egyedül Isten tekintete tudja felmérni a végtelen kicsinyben és a végtelen nagyban egyformán megnyilatkozó igazság lényegét. Csak az ő ítélete igaz és biztos. Rajta kívül nincs senki, aki azt mondhatná, hogy az ő megítélése csálhatatlan, az ő igazsága teljes, és az ő megállapítása helyes és jó. Ilyen lény nincs sem égen sem földön, mert csak Isten ismeri tökéletesen az ő teremtményeit. Sokszor hangoztatják az emberek, hogy a kegyelem nem igazság. Ezt azonban csak az ő szűk látóképességükkel látják így, mert a kegyelem igazság is: **Isten igazsága, az ő tökéletes nézőpontjából tekintve. A kegyelem igazsága a szeretet igazságából táplálkozik. Ez pedig a legnagyobb igazság, mert csak ezen a tengelyen gördülhet előre a haladás kereke.**

Hogy a kegyelem igazsága nem az a *kegyetlen* igazság, mint amit az emberek „igazságnak” tartanak, az azért van, mert az emberek fejletlensége nagy árnyékot vet az ő értelmük minden megmozdulására. Még amit jónak hisznek, annak is nagy árnyéka van, sokszor olyan nagy, hogy az árnyéktól nem lehet észrevenni még az igazi jóra törekvést sem. Ezekről az árnyaktól igen nehéz megtisztítani a lelket még a szellemvilágban is. Csak amikor ezek az árnyak lekopnak a lélekről, tudják értékelni mindenben a lényegest. **Ezért jó az embernek, ha nem ítélkezik, és a maga igazát nem keresi. Ezért jó, ha megtanul megbocsátani, elnézni, hinni, várni, és magát Isten igazságára bízni.** Mert Isten kezében millió és millió eshetőség van azok számára, akik keresnek és zörgetnek. Még a „végzet” sem végérvényes, ha az ember hitével eltolja magától az ellentétes befolyást.

A hit, reménység és szeretet hatalmas fegyverek, melyekkel az ellentét várát sikerrel ostromolhatjátok meg. Ebben a küzdelemben sok eshetőség és lehetőség szabadul fel kötöttségéből, és ezek mind a ti lelketek alkotó és ténykedő erői lesznek, melyekkel folyton bővül a hatóképességetek, mert ezekkel az erőkkkel építhetitek fel újra azokat a rommá omlott, hasznavehetetlenné vált állomásokat, melyekből kiindulva új irányt találtok. Ezek az új irányok aztán új mezőkre vezetnek benneteket, melyeken megsokasodnak jóra való eshetőségeitek. Mindezt egy élet alatt is el lehet érni, *ha hisztek*. **Hiába mondják sokan, hogy az ember jövője előre meg van írva. Nem, ezek csak a végzet esélyei. Maga a sors az ember lelkének beleszövése abba a vázba, melyet az egyén vagy vállal, vagy óhajt, vagy a lelkének szükségszerű fejlődési szakasza ír elő számára.** A külső adottságok csak keretet képeznek; úgy a jó, mint a rossz sors is csak keretek a léleknek a fizikai síkon való megjelenése számára. Aki nem igazi műértő, az sokszor a keretet értékeli, nem magát a képet. Így a kevésbé képzett lélek előtt is úgy önmagát, mint másokat illetőleg még nagy szerepet játszik a keret,

vagyis a megjelenési forma, és e keretek szerint értékeli embertársait. Ezért szükségesek a csalódások a földi életben. Azonban aki már a keretből kinőtt, az értéket jelent minden körülmények között, tekintet nélkül arra, hogy a tökéletlen emberek értékelik-e vagy sem. Minél színesebbé szövi életét az ember, annál több mellékkörülményt von az adott vázhoz. Tehát nincs az a silány váz, amelyből gyönyörű képet ne lehetne szőni az egyéni lélek színes, csillogó szálaiból, és nincs az a nagystílű alapgondolat, amit el ne lehetne rontani helytelen színezései és agyontákolt akarással.

Ezért nem lehet és nem szabad az embernek a jövőjét bizonyos rendszer szerint előre megállapítani akarnia, mert legtöbbször a vázlatnak csak a főbb vonalai egyeznek, különösen ahol megtért lelkekről van szó. Aki megtér, sok szenvedésnek elejét veszi, mert bekapcsolódik az Isten kegyelmi világába.

41. NEM A KÜLSŐK, HANEM A BENSŐK HATÁROZZÁK MEG BOLDOGSÁGUNKAT. (**)

Némelykor az apró tévedések is nagy csalódások, forrásaivá válnak. Különösen áll ez a médiumi közleményekre. A legtöbbször ezeket nem is lehet a rosszakaratú, tévedések közé számítani, csak a médium tudatlanságából, származó túlbuzgóságnak, amit egy helyes úton járó spiritista már nem is vesz komolyan. Azonban minél tudatlanabb valaki, annál nagyobb fontosságot tulajdonít, neki. Általában a médiumok kétfélék. Az egyik rész örökösen kételkedő és félszeg, míg a másik rész vakon hívő, és bizonyos mennyiségű képzelgéssel vegyes hiúság rabja. Ezek mindig bátrak, sőt sokszor vakmerők; az óvatosságot egyáltalán nem ismerik, vagy ha ismerik is, elfelejtik alkalmazni a hit kérdésében. Így aztán többet ártnak az ügynek, mint használnak. Kárba vész a jóakaratum, buzgólkodásuk, mert az alapos munkát végző szellemek, nem fogadják szimpátiával az ilyen emberek közeledését, és így azoknak a tolakodó szellemeknek eszközeivé

válnak, akik hangzatos nevek alatt kétes értékű bölcsekedésekkel halmozzák el őket, csak azért, hogy szereplési vágyukat kiélegetsék, és magukat csodáltassák. Sőt, az ilyenek nemcsak kétes értékű, hanem egészen hamis irányú utasításokat sem átnak leadni, különösen, ha látják, hogy az emberek mindent kritika nélkül elfogadnak. Ne ütközzetek meg, ha mindig több és több ilyen éretlen szellemnyilatkozatra találtok. Ez azért van, mert kevés a helyesen hívó és gondolkodó spiritista. A tudat alatt szendergő nagyot akarásnak a médiumitás kifejlesztésében tág tere nyílik, hogy aztán a felszínen megjelenve mint kétségbevonhatatlan igazság hatásokat váltson ki az őt körülvevő emberek között. A földön minden utánczásra talál. Azonban ez csak a csoportszellemek hullámzó kedélyének a szeszélyes játéka, mely mindig a bálványokul felmagasztalt emberek nézetei szerint igazodik. Ezek csak olyan disszonáns mellékzörejei a valódi szellemi mozgalomnak.

Ennek a mozgalomnak igazi közvetítői azok az emberi lelkek, akik már a fejlődésük befejezéséhez közelednek, akik előtt már e múlandó értékeknek nincs nagy becse, mert bensőjükben már megsejtették, hogy a maradandó igaz jót nem ez az anyagi világ adja, hanem azt sok tanulás és tapasztalás útján a léleknek magának kell megszereznie. Hiszen minden, ami rajtunk kívül van, idegen nekünk; csak amit ismerünk, amit tudunk, amit érzünk, az a miénk. Mert hiába van a legnagyobb szépség, ha mi vakok vagyunk, nem gyönyörködhetik a lelkünk benne, ha benne élünk is. Hiába járunk a tavasz illatos virágai között, ha a szaglásunk tompa, nem élvezhetjük az illatot. Mindennek, ami van, bennünk kell lennie. Azonban, hogy ez megvalósulhasson, a lelki igényeinknek, vágyainknak meg kell tisztulniuk, fel kell magasztosulniuk, hogy minél többet, minél értékesebbeket dolgozhassunk át a teremtett mindenségéből magunkba, mert csak ez lesz a miénk.

A földön minden csak látszat. Hiába gondoljátok azt, hogy ti a dolgoknak reális oldalát látjátok, - ez tévedés. Titeket

is megtéveszt az általánosító fluid, mert születésektől halálotokig azt *hiszitek*, hogy minden úgy van jól, ahogyan azt az elődeitek látták és hitték. Még ti is bizonyos előítéletekkel vagytok eltelve. Ezt az előítéletet észrevétlenül már a gyermek megszerzi magának itt, e látszatvilágban. Éppen *azért kell meghalni és újra születni, hogy ettől a tévedéstől, az előítéletekességtől megszabaduljon az ember*, hogy az életet minden oldalról megismerhesse a lélek, és megtisztuljanak a fogalmai mindenről. Figyeljétek csak meg: nem más-más szemmel nézi-e környezetét a gyermek, az ifjú és az agg? Csak azért, mert mindegyiknek más életigényei vannak. Egy és ugyanazon dologról más a szegény, más a gazdag, más a beteg és más az egészséges ember nézete; más az egyszerű, tanulatlan és más a lélekben művelt emberé. Ezért kell a tökéletlen szellemnek mindezt végig élnie. Tehát nem a külső világnak kell megváltoznia, hanem az ember belső világának, hogy a külső más hatásokat ébresszen az emberben. Az életben az okozza a legnagyobb félreértéseket, hogy mindenki a külsőből várja lelki vágyainak kielégítését. Ezért van az a nagy kapkodás az anyagi értékek után, ezért van a nagy törekvés a dicsőség és a hatalom után, mert a szegény, benső értékek híján levő szellem azt hiszi, hogy az élet értékeit ezekkel magához ragadhatja.

Pedig mennyire téved! Mert ha meg is szerezte az anyagi javakat, számtalanszor tapasztalnia kell, hogy a drága ételek nem tudják éhségét csillapítani, s hiába rakja tele velük a gyomrát, azt a boldog, megelégedett érzést nem érzi át, amit az a szegény ember érez, aki sovány ebédjét megelégedetten, jóízűen elkölti. És hiába emelkedik fel a dicsőség ormára is, sokszor nagy, gyötrő igyekezettel, a megelégedésnek a legkisebb megnyugvása is elkerüli, mert retteg a dicsőség elvesztésével járó szégyenkezéstől. A hatalom megszerzéséért is hiába törtet, mert boldogságot és megelégedést ez sem nyújt a léleknek, mert a hatalmasok zsarnoksága csak bosszút, irigységet és alattomos el-lenségeskedést teremt maga körül! Mindez nem ér fel egyetlen

igaz elismeréssel, mely egy jól és lelkiismeretesen elvégzett munka után kijár az igazságra törekvő embernek. A gondtalan álomba szenderülés édességével nem ér fel a paloták fényes ragyogása. És a lakomák nagy gonddal és fáradtsággal összeállított étkeinek sokaságánál több testi élvezetet nyújt az egészséges gyomor étvágyával elfogyasztott darab kenyér. **Ez mind az emberszellem törvényes járuléka: a pihenés, a táplálék, az elismerés. S ameddig a külső, vagyis a testi erők is a felfelé törekvést szolgálják, addig mindenre megadja a természet is a maga jutalmát a testnek, a lelki törekvések törvényes céljainak a megközelítésével pedig megadja a léleknek, ami neki jár.**

Ezzel szemben a törvénytelen törekvésekre, melyek az anyagi javakban való tobzódásban, és a testi erőkkal való visszaélésben jutnak kifejezésre, megjön a válasz a szenvedésekben és csalódásokban mindaddig, míg a törvénytelen célok helytelenségéről meg nem győződik az ember. Legyen bár az ember fent, vagy lent, jóban vagy rosszban, a léleknek mindenütt fel kell ismernie magát, hogy az igazságot megtanulja kihámozni abból a burokból, amelyben mutatkozik a tökéletlen lélek előtt, hogy azután már a megismert igazsághoz tartsa magát. **Amikor már az ember gondolatait, érzéseit és cselekedeteit az igazság irányítja, nem keresi többé a külsőben a maga kielégülését, mert eltölti a lelkét az öröm még akkor is, ha a külső körülmények zord és mostoha sorsot juttatnak neki.** Mert mindent csak a test érzi átmenetileg ilyennek; az igaz lélek mindenben meglátja önmagát; az ő nemes tiszta törekvéseit visszhangozza minden, és eddig nem látott szépségeket fedez fel, s már meglátja és megérzi mindenben az összhangra való törekvést. Ellentétet áthidal, kiegyenlít; nehéz problémákat megold, és megért oly dolgokat, melyek eddig titokként vették körül. És mindezt csak azért, mert kilépett az elszigeteltség állapotából, és lelki erőit felszabadította a látszat nyúge alól. Az ilyen lélek többé

már nem veti magát alá a külsőből, az anyagi világból jövő hatásoknak, mert megérti és tudja, hogy minden az övé azokon a lelki érzéseken keresztül, amelyekkel észreveszi a körülötte lévő dolgokat. **S miután szeretettel és Isten iránt való hálaadással tekint bele a természetbe, tehát a természet is békét, harmóniát sugároz a lelkébe, és áldásként, erősítőként hat a testi megjelenésére.**

A szeretetnek ez a megnyilvánulása áldást hoz a szellemre, mert uralkodóvá teszi őt az alsóbbrendű élet megnyilvánulásokon, mert szolgálatába szegődik az erő, hogy benne és vele a jót, az igazat szolgálja. A kárhozat törvénye így bontakozik ki élettörvénnyé, és így tud jobbá lenni a világ. Így tud csak egy-egy világosabb, tisztább eszme lélekről-lélekre tovább terjedni, és rájuk hinteni egy-egy részt abból a fényből, amit a mi Atyánk trónjáról sugároz alá a szellemi akarat. Ez a szellemi akarat nem alkudozik, nem keresgél, és nem ígéret, hanem át-sugározza azokat, akiket arra a célra küldött, hogy ezt a világosságot azoknak is továbbítsák, akik még csak most bontogatják szemeikről a halál szemfedőjét. Hogy amikor ezeknek a szemei is megvilágosodnak, és már tájékozódni tudnak, ne maradjanak a csoportban, hanem kiemelkedjenek azáltal a világosság által, mely őket is átvilágította.

42. A KÜLSŐSÉGEK ÉRTÉKTELENSÉGE. (**)

Sok külsőleg vallásosnak látszó egyén azt hiszi, hogy a külsőséges ima vagy vallásos cselekedet őt szentté és tisztává teszi. S mikor visszatér a szellemvilágba, ahol a földi hit fogalmi lekopnak róla, azt tapasztalja, hogy se nem szent, se nem jó, hanem egyenesen rossz.

A lélek *igaz* hitből és *igaz érzésekből* táplálkozik, nem pedig külsőségekből. Olyan a lélek, mint a növény: nem kívülről, hanem belülről növekszik. Erre elég bizonyítékot találtok a természetben. Ráakodásból, hozzá ragasztásból nem él, nem fejlődik semmi. Így a léleknek is mindent előbb asszimilálnia kell, hogy

az az egyénben kifejezésre jusson. Az Úr példákkal és hasonlatokkal tette érthetővé az ő igazságait, hogy az emberi lelket a betűtől, vagy a téves és félremagyarázható fogalmaktól szabaddá tegye. Amikor azt mondja: „Hasonló a mennyek országa a mustármaghoz”, akkor is arra utal, hogy az ember egyéni munkáját és feladatát képezi az igazság feldolgozása. A mustármag, vagyis az „Ige” Istentől alászállott mag, amely ha elfogadóra nem talál, magában véve itt e földön semmi, holt dolog, de ha elfogadóra, azaz talajra talál, akkor csírázásnak indul és kikel. Eleinte igen csekélynek látszik, de idővel annyira megerősödik, hogy felszívja az elfogadó talaj életerejét, és összpontosítja abban az elvben, melyet a mustár önmagában képvisel. Azután annyira megnő, hogy az égi madarak fészket rakhatnak rajta. Tehát ebben az elvben bennfoglaltatik az is, hogy a mustár a körülötte levő füvek és virágok táplálékát is elvonja, és ő maga olvasztja azt magába. Az égi madarak pedig oly magas fokát jelképezik a létállapotnak, amilyenről a föld füveinek még csak sejtelve sincs. Valóban, az anyagi ember életfogalmai szűkek és sötétek; az élet alacsony állapotát uralják csak. Ellenben akit az Ige áthatott, és akiben az fejlődésnek is indult, az a lét magasabb és tágabb állapotában világos fogalmakkal bír, azaz magasabb létállapotban él.

A másik példabeszédben a hasonlatbeli kovász a maga erjesztő erejével egy mérce lisztet keleszt meg. Így az Ige is, mint életerő, annyira áthatja és átalakítja a lélek egész tartalmát, hogy azáltal a tökéletesség olyan magasabb fokára juttatja a vele áthatott lelket, amely egy magasabb létállapotnak felel meg. Íme a betű és a szó magában holt anyag; de ha megérti a lélek, és általa, benne él, akkor az Isten országának egy-egy átítatott élő és mozgó részét képezi a földön. Az Ige nem mint valami erőszakos hatóerő, hanem mint lassan átívódó, asszimilálódni kívánó éltető áram hatja át azokat, akik választottak, vagyis érettek annak a befogadására. Az ember csak érett, vagy éretlen anyag lehet, míg az Igét meg nem kóstolta. Az éretlen nem fogadja be,

az érett azonban megtér bűneiből, mert életerői szomjazzák a táplálékot, és ösztönszerűleg érzi, hogy nem sok idő van hátra. Aki tehát élni akar, az éljen az Úr Igéjéből; aki pedig nem akar élni, azt sorsára bízunk, mert kényszeríteni senkit nem lehet. Annak neve nincs beírva az élet könyvébe, annak a halál munkásává kell lennie, amíg az ő órája is eljön. Nem a külsőséges jócselekedetek, amelyek emberektől dicsértetnek, sem a beszédek, melyek szépen hangzanak, és az emberi fülnek jólesnek, sőt az áldozatok sem, melyekkel Istennek vélnek áldozni az emberek, sem az imák, melyekkel Isten trónusát keresik, sőt még a hit sem és a reménység sem emeli fel az ember lelkét az Atyához. Hanem csak az a benső erő, amelyet az igazság és őszinteség érzése, az abban való élet, és a kegyelembe vetett hit és aláztatosság által termelt szeretet hoz létre. Ez az angyalszárny, melyet a lélek növeszt magának.

Megmondotta az Úr: egy a szükséges dolog, s még ma is hangzik e világban, mint egy visszhang a krisztusi kijelentés: *szeressétek egymást*. A többi nem felettébb szükséges. E mulandó világ követelményeit nem a lélek szükségletei teremtették meg, hanem a testéi. A test mint vezető szerepet betöltő valami, határtalan követelményeket ír elő az ember életében, és igazán kevesen mondhatják el, hogy ezeknek a követelményeknek tökéletesen meg tudnak felelni. Azért akinek az isteni kegyelem olyan sorsot juttatott, hogy megvan a kenyere, ruhája, meleg hajléka és hozzá tűrhető egészsége, annak mindene megvan, ami szükséges. Vissza az egyszerűséghez! Ez legyen a jelszava mindenkinnek, aki a lelki fejlődésének akar élni. Mert minden körülményesen megoldható életforma csak kerülőút a cél megközelítéséhez. Azért ha mi azt mondjuk nektek, hogy a *szükséges dolgot*, lelkieket állítsák első helyre, azzal nem azt mondjuk, hogy mindent hagyjatok abba, ami a testi élet feltételeihez tartozik. **Nem! Csak mindenben a legegyszerűbbet keressétek, ami a legkevesebb munkát, a legkevesebb fáradságot és időt**

igényli, hogy ne terheljen túl benneteket az élet a testi igények kielégítésével. De amint nem jó csak a testnek élni, éppen úgy nem jó a szellemi munkát sem túlhajtani az emberi követelmények figyelembe vétele nélkül, mert ez is harmóniátlanságra vezet, és örültség, idegbetegség és más testi-lelki zavarok léphetnek fel. Kell a pihenés, kell a munka, a hasznos elfoglaltság, kell a szellemi és testi táplálék, és kell az a bizonyos szórakozás is, ami felüdíti az ember gondolat- és érzésvilágát. Azonban mindenből csak egy keveset, mert különben az egyoldalú elhasználódás folytán zavarok támadnak az erők egyenletes elosztásában.

Azért gyermekeim, nem akarom én azt, hogy ti felettébb szellemi életet éljete, csak azt óhajtanám, hogy a szellemi célok szem előtt tartásával rendezzétek be földi életeteket.

De ne felejtsetek el, hogy minden szavatokkal, minden cselekedetetekkel teremtetek. Ezt tudva, nem szabad a lelketekben kialudnia az Istennel való társalkodás vágyának, mert a lelketeknek ezekkel a hangulataival óriási erőket mozgat meg. Itt van például a ti láthatatlan környezetetek, mely a legkisebb érzéshullámmásra is felfigyel, és kémleli a ti lelketek hangulatát, melyet azonnal kihasználni igyekeznek, ha az kedvező az ő terveinek megvalósításához. Ezek nem egyszer mesterséges hangulatkeltést is idéznek elő, hacsak némi kilátás van is arra, hogy nem lesz eredménytelen a fáradság. **A hangulat nem más a lélekben, mint hatások elfogadását váró készség, a lélek természetének a megnyilatkozása.** A hangulatból sokszor szép és igaz érzések bontakoznak ki, sokszor meg borongó szomorúság üli meg a lelket. Majd világmegvető, fanyar pesszimizmus lesz úrrá felette, és a csalódások utóhatásaként mint sötét, vigasztalan igazság tagadja az örök Jó hatalmát. Nem hisz, nem remél, s a kétségbeesés kavargó örvényébe sodorja a világosság és megoldás után kutató tudat erőit. A mindennapi harcban sokszor elfárad a lélek, s pihenésre, megértésre vágyik, vagy a teher megosztását várja, mert úgy érzi, nem bírja tovább hordozni a terhet.

Ilyenkor egy kevés vigasz, egy kevés remény, egy kis biztatás, mint a langyos eső a föld száradt növényzetét, úgy felüdíti, és életképessé teszi a lelket, és már nem érzi olyan terhesnek az életet. Elég ilyenkor az örömnnek a legkisebb cseppje is, hogy egy pillanatra feledtesse a fájdalmat, a szenvedést. Mert a lélek minden atomjával élni vágyik, csak az anyagi világ terheitől kívánna szabadulni.

A léleknek ezekre a különböző állapotaira azonban szükség van, mert a lét nagy, forrongó tusájában ütközések érik, és ezeknek az ütközéseknek a nyomán észleleteket szerez, a tudata bővül, érzései mélyülnek, és ezeknek az ismereteknek megszerzésével készül el a lélek arra a nagy boldogságra, melyet mint létének célját sejtí önmagában. Minden ponttal, amit a lélek mint eredményt megszerzett magának, megváltozik az érzésvilága. Az élet harcában szerzett eredmény sajátjává válik, s vele az a kép is, amely kiegészítette s mintegy keretet képezett körülötte. Ez a történés idején a lélek emlékezetében rögzítődik. S mindannyiszor, amikor az érzések hullámzásai felvetik a léleknek valamely elért eredményét, amely benne egykor megelégedettséget váltott ki, ugyancsak vele együtt megjelenik a kép külső kerete is, melyhez ezek az emlékek kapcsolódtak. Azért helyez az Úr benneteket is különböző állapotokba, hogy vajon az igazság, mint örök érték, kicsillog-e a lelketekből az életetek változatain keresztül? Ne zúgolódjatok tehát, ha megpróbáltatások érnek benneteket.

43. NE RAGASZKODJATOK FORMAI IGAZSÁGOKHOZ(**).

Amíg az ember nincs tisztában sokszor önmagával sem, annál kevésbé tudja azokat az eseményeket korlátozni, amelyek csak részben saját eredményei, más részben pedig az összemberiség közös sorsa, amelyből senki sem vonhatja ki magát teljesen, mert ezt a közösség nem engedi. A földön nem élhetnek teljesen elkülönült végletek, mert csak egy természettörvény uralkodik

és a testen keresztül érzi azt mindenki a maga hatásaival együtt. Így keveredik el a bűn az erénnyel. Az „emberben” feloldódik a jó a rosszal, és együtt, egyformán részt kér az életben való érvényesülésben. Nem minden jó és nem minden rossz, ami az emberen keresztül megjelenik, a szellem egyéni sajátja. Sok tetszetősnek látszó jóról egyáltalán nem bizonyos, hogy csakugyan a lélek egyéniségének részét képezi-e, és sok rossznak látszó, elvetni való tulajdonság szintén csak pillanatnyi árnyék lehet csupán, amelynek elvonulása után az ember lelke tisztán, megkönnyebbülve tekint vissza azokra az időkre, amikor a bűnös vágyak kísértésbe vitték. **Ha mindenki tudhatná azokat az igazságokat, amelyek szerint az ember lelke megméri, sokkal több lelkiismeret szabadulna fel a kínos nyomás alól.** Sokkal több kínzó önvád halkulna el, és több lélek tenné hüvelyébe az ítélet kétélű fegyverét, hogy soha többé elő ne vegye azt, mert ezzel a megismeréssel céljatévesztettnek látná a maga életét és életének törekvéseit. Viszont azonban igen sok felszínen úszó, látszatos élet is megszilárdulna a maga tévelygéseiben, és feleslegesnek tartaná a dolgok mélyére hatolni. És így sokkal több csalódás támadna ennek nyomán, mert a félelem némelykor mégis gátat szab a bűn terjeszkedésének. Mert nem minden arany, ami fénylik még az emberi lelkekben sem; nem minden jó igazi erény, csak az igaz jónak hitvány utánczata. És sokszor nagy, mély, tántogó sebet takar a szenteskedő hajlam. **Sokszor a feddhetetlennek látszó becsületesség, a kínos pontosság, a felettébb való igazságoskodás annyira kemény és szeretetlen, uralkodásra hajló lelkeket takar, hogy emez „erényeik” miatt elviselhetetlenné válnak embertársaik részére.**

Ezek a lelkek azonban még szükségesek az ilyen kieroszakolt takarók, mert ha ezek nem volnának rajtuk, nem dolgozhatnának a törvényes munkában, mert természetes hajlamaik szerint még éppen az ellenkezőjét cselekednék ezeknek, mert még nem egyéni sajátjuk az erény, s így csak kemény és merev

formában képesek azt magukra erőszakolni. Így van ez minden-
nel; ami rögzíthető igazság a földön, azt formába öntve körül-
táncolják az alig öntudatra ébredt lelkek csoportjai, sűtkéreznek
annak fényében és melegében, de elfelejtik, hogy a rögzített, ke-
mény forma nem minden léleknek, nem minden kornak és álla-
potnak felel meg. **Isten minden lélekhez külön-külön a maga
nyelvén szól, hogy az azt megértse.** Minden korban, minden
csoportban, minden állapotban voltak és vannak olyan lelkek,
akik nem a hallás útján, hanem a megérzés útján vettek tudomást
az isteni törvényről, arról a nagy és szent igazságról, amely min-
den alak és forma nélkül vonzza maga felé a tévelygő emberlel-
keket, hogy boldogíthassa azokat. **Az emberi lelkek betegek,
rosszul tápláltak, mert azt az életető erőforrást szem elől té-
vesztették, amely őket meggyógyíthatná, lelki erőt nyúj-
thatna nekik, és egyensúlyban tartaná őket a fejlődés útján.**
Mindenféle segítséghez fordulnak tévelygéseikben, csupán Is-
tennek egyenesen feléjük nyújtott segítségét nem akarják, és
nem tudják megérteni. A szeretet egyszerű törvényét nem képe-
sek magukévá tenni. A büntetés, a bűnhődés, a bosszúállás igaz-
sága sokkal-sokkal közelebb áll hozzájuk. Pedig tisztán és vilá-
gosan megmondotta az Úr: „Én meggyógyítani akarom őket és
nem kárhozhatni.”

*Meggyógyulni a bűnből, a tévelygésből annyi, mint új
életre teremtetni.* Mert a bünt nem lehet levezekelni, jóvátenni.
A bűn nyomán bűn támad és a bűnnek zsoldja a halál; a szeretet
pedig az örökélet. Ezt az egyszerű igazságot olyan nagyon-na-
gyon nehéz megértenie az embernek úgyannyira, hogy kényte-
len óriási kerülőket tenni csupán azért, hogy a maga dédelgetett
tévelygéseit fel ne kelljen adnia. Aki már kezdi megérteni, aki
már lelkében „érzi”, hogy csak egyetlen útja van az üdvösség-
nek, azt nem mondom, hogy ezentúl már soha nem téved, hogy
soha nem vétkezik. De ujjongó lélekkel boldogan ad hálát az is-
teni nagy kegyelemért, hogy ezt az újjáteremtő, nagy igazságot
megismerhette, mert akkor kezdi megismerni Istent, az ő szerető

Atyját. És véghez megy lelkében a nagy, titkos csoda: lelkében felfogja, megérti Isten akaratát, és növekedik bölcsességben, szeretetben és alázatosságban. S ez az alázatosság már nem magára erőszakolt forma, rabság, hanem ragyogó mennyei öltözete az Istent megértő léleknek, aki többé nem ítéli el tévelygő, bűnös embertársait, hanem igaz szánalommal igyekszik menteni, ami még menthető. Örül a jóval a jónak, szomorkodik a rossz felett, mert Isten szent Lelke él benne, az ő életében. Az nem mutat hamis erényeket, hanem a maga természetének tiszta eredményét mutatja. Az ember nem tökéletes, tévedésmentes, amíg a földön él, de a jóra törekvés mint égi fény ragyogja be a tévedés tökéletlen eredményét is. Azért az elnézésnek és megbocsátásnak még az igazak között is van helye és alkalmá, és ez az igazi helyes úton való élet.

44. KARMA ÉS KEGYELEM. (**)

A szeretet hiánya minden lélekben űrt képez, ezen keresztül pedig az egész emberi természetben űr képződik, mert ez a természet az emberi lélek hű tükörképe. Ezt az űrt aztán az ellentét a maga téves elméleteivel igyekszik betölteni. Tehát ahol szeretet nincs, vagy nem tökéletes, ott tökéletes hatásokat sem lehet elérni, sem magában a lélekben, sem a külvilágban. Magától értetődik, hogy ez zavart okoz úgy kívül a természetben, mint belül, a lélek különböző erőiben. Ez a zavar, ez a harmóniátlanúság pedig annál jobban terjed, minél több hibás eredményt kénytelen a lélek magában elraktározni. Már most, ha tudjuk azt, hogy a föld ezeknek a harmóniátlan lelkeknek a hazája, nem keresheti az ember a külső világban azokat a szálakat, melyek őt a zavar kiindulásához vezetnék, mert számtalan csomó kibogozása után is csak oda jut vissza, ahonnan elindult. Mert ha az egyik csomót kioldja is, a másik annál makacsabban ellenáll minden kísérletnek.

A rendezést mindig a lélek zilált és rendezetlen érzésvilágában kell elkezdni. Vissza kell térni az elhagyott természetes

forráshoz, a szeretethez, még pedig az önzetlen, tehát az igazi szeretethez. Ez pedig nem könnyű dolog, mert az összebogozódott téves érzelmekkel és érdekekkel az önzés hegyes tuskéiben fennakadva már csak nagy erőfeszítéssel lehet a zűrzavarban előrehaladni. Innen van az, hogy a megtéréssel sok karma felbomlik, megoldódik, mert azokat a szálakat, amelyeket az ember az ő tévedéseivel összecsomózott, most már az isteni segítséggel fennakadás nélkül lehet tovább gombolyítani. Vannak azonban eshetőségek, amelyek már annyira megérték a bekövetkezésre, hogy a legnagyobb jóakarattal sem állíthatók meg. Az illetet már a megtéréssel sem lehet megváltoztatni. Különbösen is az, hogy valaki spiritistának vallja magát, még nem jelenti, hogy tényleg meg is tért. **A spiritisták azokból a szellemcsoportokból kerülnek ki, akik vagy meghasonlottak a vallásukkal, vagy valami régi nagy bűnük miatt már nem tudtak a saját szférájukban megmaradni, vagy, végül akik nagyon keresik az igazságot. Ez a háromféle kategória alkotja a spiritisták zömét.** Vannak még közöttük kevés számmal másféle szellemek is, de ezeknek mind együttvéve szükségük van valami bizonyítékra, hogy hinni tudjanak.

Ezek azután - mondjuk - a megtérésnek első fázisán átesnek, és hívő emberekké lesznek. De a hitük még igen alacsony fokon áll, a szeretetük pedig alighogy ébredszik. Lelkükben el vannak ugyan ragadtatva az igazság megismerésétől, és az áhítat szárnyán fel is emelkednek, de valójában igen keveset tudnak megvalósítani, mert a lelkük világa még nagy részben rendezetlen. Kezdetleges érzelmeikkel még sokszor jobban ragaszkodnak a bűnhöz, mint az erényhez, mert még nem vált természetükké a jó. Ezek csak azért nem mernek rosszak lenni, mert a meggyőződésük tiltja azt, bár a természetük abba az irányba vonja őket. A jó tehát még nem egyéni sajátjuk. Hiszen ha a bennük levő jó a sajátjuk volna, akkor a jó törvénye uralkodnék bennük és egymásban is felismernek a jót és örülnének annak. De mivel nem ismerik fel, tehát a *látszatra* építenek, a felszínes

igazságoknál állapodnak meg, és az egyéni kedvezésekre, dicséretre hamar önteltekké válnak. A megszerzett ismeret által esetleg egy lépcsőfokkal feljebb emelkednek az előbbi fokozatuknál, de azt a fokozatot csak akkor tarthatják meg, ha természetükké lett az az igazság, melyet megismertek. Így nem tudhatja senki, hogy ki mennyire van megtérve. A külső gyakran csak látszat. Viszont, ha valaki nem bír megállni az általa megismert igazságban, még nem lehet azt mondani rá, hogy már elbukott. Nem bukott el, csak nem bírt megállni az általa megismert fokozaton, mert a természetes énje még erősebb, és így a próbán az győzött. Vagyis a természete nem vette be a jobbat, és így az alacsonyabb természet jobban kiütközik benne, mint azelőtt.

Mivel a léleknek igen sok olyan része van, amely még javításra szorul, ennél fogva az ütközések lehetőségei is fennállnak. Ahhoz, hogy a lélekben egy-egy elhanyagolt vagy elmaradt rész a felszínre juthasson, erős, nagy ütközések szükségesek. Tehát a kegyelem a megtérés folytán úgy osztja el ezeket az ütközéseket, hogy a lélek a felszínre jutott jó érzése alatt élje át a próbáit, hogy a lehető legelőnyösebb eredményeket termelje ki magából. Bár ez fájdalom nélkül nem megy, de a kegyelem mégis abban áll, hogy a gyengébb lelkek aránylag kevesebb fájdalommal a legjobb megoldást találhassák meg. Sőt az ütközések hevességét is el lehet venni a megtérés bensőséges érzelmi átalakulásával.

Mindig az ember tökéletlenségéből támadt hézagok váltják ki azokat az eshetőségeket, amelyek az élet keserűségét, apróbb-nagyobb megpróbáltatásait szolgáltatják. Ezekből egy teremtetett szellem sem vonhatja ki magát, ameddig a lelkében tökéletes értelmi és érzelmi harmónia nincs. Addig ezek a kisebb-nagyobb bajok körülveszik az embert, szenvedtetik és gyötrik. Ezek ellen nincs más orvosság, nincs más védekezés, mint a tökéletesedésre való törekvés. Erre azonban csak úgy lehet sikerrel törekedni, ha a köznek javát munkáljuk. Ezt belátva a legjobb

akarattal törekszünk a harmóniára. Munkát vállalunk, nem azért, hogy magunknak kedvező jókat szerezzünk, hanem azért, hogy az ellentétet kiszorítsuk állásaiból. Tehát az ember arra törekedik, hogy képességei szerint mindent a legjobban végezzen, és akkor az a jó, amelynek szolgálatában áll, érvényesíteni fogja hatását az ő kármájában. A megtorlás helyett felemeli, megtisztítja, nemes érzéssel és megfinomult lelki természettel ruházza fel. És akkor a közelében levő homály és ennek járulékai, a bűn törmelékei nem ütköznek többé hozzá.

45. MINDEN LÉLEK EGYÉNESÜLNI TÖREKSZIK. (**)

Minden lélek egyéniesülni, tökéletesedni akar, amikor öntudatosan belép abba a nagy törvénybe, amit úgy hívnak, hogy haladás. És bármilyen nehezek is az első lépések, a rend úgy követeli, hogy meg kell tennie, mert minden habozás, minden vonakodás nehezebbé teszi a helyzetét. Ezt a földi ember nem tudja, és nem látja, tehát küzd ellene az ellentét fegyverével. Így az igazságot nem szereti sem látni, sem hallani, mert az bizony nem kedvez a bukott, tisztátalan léleknek. Az igazság ekéje fájó és véres barázdákat szánt az önhitt, gögös, érzéki lelkekben, mire a lelki hajlamok felborzolódnak, fellázadnak ellene, s akkor jön a hamisság és betakarja a nyitott sebeket, és kívülről lesimítja a lélek felborzolt indulatait, majd hízelegve a bűnöknek, az aljas hajlamoknak, a vágyak kielégítését ígéri. Igazság és hamisság nem fér össze soha; azért kell, hogy a sors néha belevágjon a felduzzadt és rothadozó vadhúsba; és ugyancsak kell egy nyomási folyamatnak is jönnie, amely kinyomja a romlott anyagot, s ezáltal a lélek salakját letisztítja a gépies rotáció folyamatában. Ez a tisztítási időszak a próbák ideje. Ha valaki úgy érzi, hogy ő már erős, mérje össze az erejét a gonosszal. Ha minden téren legyőzte, akkor nincs többé előtte semmi akadály, szabaddá válik és eltávozhat innét.

Csakhogy a gonosz mindenkit megtéveszt, mert ő nem igaz fegyverekkel küzd, hanem hamissákkal; hazudja a jót is, meg

a rosszat is. Így nem csoda, ha az ember eltéveszti szem elől az igazat, és helyette a hamisat választja, amellyel eljátssza az üdvösségét. Egy-egy ilyen eljátzott élet vesztesége a földnek, mert egy szegénnyel több, amely ellene dolgozik az általános haladásnak, és így a fejlődést akadályozza. Testvéreim, lássátok be, hogy ti még szellemi csecsemők vagytok, akiknek minden lépéséhez, minden mozdulatához kell a jó dajka, a sors, amely bár néha szigorú, de mindig igazságos. És ha fáj is olykor-olykor az igazság, vigasztaljon az a tudat, hogy van a dajka felett egy minden atya és anya szeretetét felülmúló szeretet, és ez a mi Istenünké, aki magához hívogatja síró, jajgató, bűnös gyermekeit, hogy meggyógyítsa a vezeklésben kifáradt lelkeket. A régi hívó szó egyre hangzik: *„Jöjjetek hozzám mindnyájan, akik megfáradtatok és megterhelgettetek, és én megnyugosztalak titeket.”* Keressétek tehát az utat őhozzá mindig, de fokozottabban keressétek akkor, amikor csapások zuhognak reátok, hogy a hitetek megerősödjék és az élet terhének elhordozására képesek legyetek. Mert ha minden elvész is, de hitetek van, akkor nem tépi meg a szíveteket a bánat, és a lelketek megnyugszik Isten gondviselő szeretetében.

46. A CSÜGGEDŐKHÖZ. (**)

Isten gondoskodott arról, hogy gyermekei se ki ne fáradjanak, se el ne ernyedjenek. **Gondoljatok arra, hogy az Úr éjjel-nappal meghallgatja a Benne bízók imáját, és lebocsátja hozzájuk szolgálatkész szellemeit, akik a kimerültet új erővel, a fáradtat pihenéssel, a csüggedőt reménységgel gyógyítván, alkalmassá teszik őket a további küzdelemre.** Hol van a hitetek, ha még azt sem tudjátok elgondolni, amit a hitetlenek is természetesnek találnak, tudniillik, hogy az éhezőnek kenyér, a fázónak meleg ruha kell? Az Úr tud minden egyes gyermekéről, és mindent megad nekik, amit a lelkükre nézve jönnek ítélni. A gonosznak engedelmeskedő ember lelke rabszolgá; azonban vannak olyan

utak és módok, amelyeken keresztül a rabszolgalelekhez is hozzáférhet a jó. Természetesen, míg a gonosznak széles és kényelmes út áll rendelkezésére, amelyen akadálytalanul célt ér, addig a jónak csak igen szűk ösvénye van, s azon is ezerféle akadállyal kell megküzdenie, amíg egy-egy gondolat-, vagy érzéshullám rezgését a bűn rabszolgájához tudja juttatni. Ha földiesen okoskodtok, földi eszetekkel kettészelítetek szellemlabarátaitok legszébb számítását, ne siránkozzatok kétségbeesetten keményebb próbáitok miatt, különben méltatlanok lesztek arra, hogy hitet vessetek el a mások szívében. A lelkek csak oly hitnek hisznek, amely szilárd alapokon nyugszik; már pedig ha a ti gondolataitok és érzéseitek ingadozók, megingatjátok mások hitének oszlopát is. Mindenki a saját hite szerint kér, és úgy is adatik neki. Az emberek nem az ő kívánságaik, hanem lelkük céljai szerint vezettetnek. Az a fő, hogy Isten, bár megpróbálja a lelkeket, el-esni nem hagy senkit, aki őhozzá kiált.

47. BUZDÍTÁS. (**)

Az Úr minden gyermekére gondot visel. Ha el is tűnik látszólag Isten szerető gondoskodása az élet megpróbáltatásainak árnyékai mögött, azért az ő segítsége nem marad el. Csak sohase mullasztátok el imáitokban őt felkeresni és segítségét kérni. Istennek mindenkire szüksége van, még azokra is, akik még nem ismerik Őt, és csak testi füleikkel hallják az ő nevét, akiknek lelki füleik még nem érzékenyek arra a hangra, amellyel ő magához hívja mindazokat, akik keresik az igazságot, amellyel az élet összecsomózott rejtélyeit megoldhatnák. Akik már keresik az igazságot, azoknak lelkét már megérintette ez a titokzatos hang, ez a titokzatos vágy, csak még nem tudják, honnan jön és hová akarja őket vezetni. Ezek még céltalanul ódöngve keresik az elveket, amelyek irányt mutassanak életük útján. Tehát ha ezekre is szüksége van az Urnak, mennyivel inkább szüksége van

azokra, akik ismerik Őt, akik szeretik őt, akik emberi gyengeségekkel küzdve igyekeznek az ő útján haladni, és az ő akaratát cselekedni.

Nem is gondoljátok, milyen féltő szeretettel intézi Ő a ti sorsotokat, milyen részvétellel hajol le hozzátok, ha hívjátok Őt a ti apró, de előttetek nagyon is számottevő bajaitokban. Bízátok azért magatokat az Úrra, és Ő úgy fogja intézni életek sorát, ahogyan az a legjobb. Mert Ő oldozhat és kötözhet a törvény pontjai között. Csak kérjétek Őt, és meglátjátok, hogy Ő szerető Atyátok néktek, ki a lelketeket újjáteremti, és megváltja a kárhozattól, a bűnből. Ne aggodalmaskodjatok: az Úr hordozza veletek az élet és a halál törvényét irántatok való szeretetből.

48. MIKOR TÖRVÉNYES A FEGYVER HASZNÁLATA?

(**)

Egyik ülésünkön egy nazarénus szellem jelent meg, akit agyonlőttek, mert a háborúban nem fogott fegyvert. Ehhez egyik testvérünk úgy beszélt, hogy kellett volna fegyvert fognia, mert írva van: *Add meg a császárnak, ami a császáré*, a másik meg helyeselte a tettét, mert ez is meg van írva: *Aki fegyvert fog, fegyver által vész el. Vezetőnkhez intézett kérdésre ő így válaszolt:* Mindkettő jól mondta, mert egyik rétegnek törvényes az, hogy ne fogjon fegyvert, a másiknak azonban kötelessége fegyvert fogni. Aki a föld javaival él és a lelki javakból nem gyűjtött még annyit, hogy a földtől el tudjon szakadni, az a föld törvényét köteles teljesíteni: annak parancsol a császár, annak parancsolnak a hatalmasságok, akiket az Isten az ő belátása szerint adott föléje, akár igazságosak ezek, akár nem. De aki lerázta magáról a föld jajainak bilincset, és lelke az örökkévalóságban gazdag, és csak a magasságnak Urát féli, arra nézve nem kötelező, hogy fegyvert fogjon olyan eszmékért, olyan célokért, melyek az ő lelkiismerete előtt nem tiszták és nem Istentől valók. A háború nem Isten akarat, hanem a földi villamos erők lecsapolódásai,

amelyek mint erők vérben, könnyben, halálban, szomorúságban és szenvedésben használtnak fel újra. Ebben a munkában so-
 kan nem vennének részt, ha nem lennének vele kénytelenek, te-
 hát nem a lelkiismerettől való félelemből, hanem önzésből és
 számításból. De békességre hívja az Úr az Őt követőket, és aki-
 nek nincs része a bűnben, amely nagyban az egészet egybefog-
 lalja, az úgyis megmenekül. De ha erős és visszatartja magát,
 akkor a halállal megszabadul a súlyos szenvedésektől. Ezt a
 nagy kérdést nem kell általánossá tenni, mert ha nem kellene
 fegyvert fogni, akkor az nem fogná meg legelőször, akinek ép-
 pen ezzel kell fizetnie. A fegyver használata mindig a lelkiisme-
 ret dolga; aki a gonosznak védelmére fog fegyvert, az a gonosz
 jutalmát veszi, aki az igazság védelmére, az az igazság jutalmát
 veszi.

*Hány hős van, akinek a ruhája csupa vér, s a lelke mégis
 szelíden és féhéren jut ide! Mert az igazság védelme is szüksé-
 ges. Máskülönben a fegyver viselése csak védelem esetén jogos.
 Sohasem lehet egy krisztusi lélek támadó fél, mert az rá nézve
 már nem törvényes.*

49. A GYLKOSSÁGRÓL. (**)

Megmondattott: Ne ölj! Ha valaki embert öl: vétkezik a lélek el-
 len, ha lelket öl, vétkezik az örök jó: a szellem ellen. Az emberi
 lélek finom érzéseiben történik a szellem tovább fejlődése, és ha
 ezt öli meg valaki, terhes élet érte a vezeklés. A paráznaság lé-
 lekölő bűn. A testi paráznaság a hűtlenség, amely pedig a lélek
 bűne. Azért a házasság, ha szereteten és hűségen alapul, nem bűn
 és nem paráznaság. Azonban ha szeretet és lelki kötelezettség
 nélkül kötik meg, akkor az testi paráznaság, és ha még hűtlenség
 is járul hozzá, akkor testi és lelki paráznaság. Ez a bűn a bűnhő-
 désben engesztelődik ki: testi betegségekben, nyomorúságban,
 állati alárendeltségben vezekel érte a bűnös. A lelki paráznaság
 lelki szenvedésekben, boldogtalanságokban, és emellett testi
 szenvedésekben nyér engesztelést. A gyilkos csak testet öl és

érte testtel fizet; a lélekgyilkos azonban, aki a lelket fosztja meg haladási képességétől, úgy lelkével, mint testével fizet, mert a halált sokszor meg kell kóstolnia, míg lelke nyugtot talál.

III. RÉSZ: NAGYOBB, RÉSZLETES TANÍTÁSOK.

1. AZ ALÁZATOSSÁGRÓL. (**)

Mivel az első főbűn az Isten akaratával szemben az engedetlenség volt, amellyel a szellem megmásította az Isten rendelését, azaz nem pontosan és hűen töltötte azt be az ő cselekvéseiben, tehát az alázatosság első vonása az Isten akarata iránt való *engedelmesség*. Az engedelmesség az Isten akarata iránt a megtérés első és fő kelléke. Mert ha az Isten törvényével és akaratával szemben engedetlen az emberi lélek, akkor hogyan tudná magában a többi erényeket kifejleszteni? Tehát az engedelmesség az irányító erő az ő egész lelki világának a felépítésében. Ehhez a felépítéshez azonban szükségesek kellék még a *szelídség*. Mert hiába tudja valaki a jót és az igazat, hogyha ezt a jót és igazat nem képes lehetőleg tetszetős és könnyen asszimilálható formában érvényre juttatni az ő életében, mert enélkül minden szóval, mozdulattal fájdalmat, félreértést és meg nem értést eredményez. A szelídség olyan, mint a járművek vagy a gépek kerekeinek forgásához használt olaj, ami a sima haladást és működést biztosítja. Azonban a szelídségnek nem szabad pusztán külső formának lennie, hanem azt a lélek bensejében kell érezni, s meg kell látszania az emberen mindannak a jóakaratnak, jóra törekvő készségnek, amit az ő szelíd, nyugodt hangjával, modorával és mozdulataival kifejezni akar, és ki is fejez. A harmadik szükséges kellék: a *szerénység*, ami megóvja attól az embert, hogy - ha tapasztal is az ő jó és igaz cselekedeteiért, az ő engedelmességéből kifolyó hatásaiért köszönetet, hálát, vagy általában a teremtett világban bármiféle jó és igaz eredményt - ezt az önmaga lelki vagy szellemi értékének vagy előnyének a javára könyvelje.

Mert szükséges, hogy a lélek ne tulajdonítson önmagának ezekből kiválasztottságot, mert hogyha a lélek különbnek érzi magát a többi embernél, vagy talán éppenséggel annál, akivel jót tett, akkor már az ő eredménye meg van fertőzve. Mert jóllehet a másinak jót cselekedett, jót tett, mert helyesen és igazán cselekedett, mégis amikor ő lelkében túlértékeli magát, vagy csak bele is fog a saját maga értékelésébe, lehetetlen, hogy az elbizakodás be ne következzen, s akkor annak dacára, hogy jót cselekedett, a lelkében mégis kárt vall. Ezért szükséges, hogy a lélek a szerénység erejét kifejlessze magában, hogy az ő cselekvéseiért ne kívánjon dicséretet vagy dicsőséget, mert minden dicséret vagy dicsőség egyedül Azt illeti meg, aki őt hozzásegítette ahhoz, hogy jót cselekedhetett.

Hiszen ti magatok is látjátok a ti földi életetekben, hogy aki nem rendelkezik a szerénység erényével - bárha a legjobbat és a legszebbet cselekszi is - maga körül mintha valami elviselhetetlenül kellemetlen, piszkos, poros levegőt verne föl, amely nemcsak az ő lelkét lepi be, hanem az őt körülvevő lelkeket is, akik őt szemlélik. Az ilyen lélek, ha ezt a várt dicsőséget és dicséretet nem kapja meg, akkor belefog az önmaga dicséretébe, amivel minden lélekben visszatetszést kelt. Mert az ember sohasem tudja, hogy az ő cselekedete, vagy az ő ténykedése az emberek különböző fejlettségi foka szerint kifejlődött ízléseknek megfelel-e, és hogy az a másik lélek is úgy találja-e, hogy az ő cselekedete érdemes a dicséretre és az elismerésre? Azért minden munkában és cselekedetben törekednie kell az embernek a legtisztább és a legigazibb jóra, hogy az a munka, az a cselekedet dicsérje önmagát, s az embernek a megelégedése a jól és helyesen elvégzett munkából mint megnyugvás szülessék meg.

Tehát a szerénység olyan feltétlen kelléke az alázatosságnak, hogy ha a lélek e nélkül szűkölködik, semmiképpen sem mondható alázatosnak. Azután szükséges kellék az *elnézés*. Tudjátok-e, mi az elnézés? Sokan úgy gondolják, hogy az elnézés annyi, mint nem venni észre valamit, illetőleg úgy tenni,

mintha nem venné észre, s azért nem tenné szóvá és nem büntetné, és így nem siettetné a rossznak a rossz eredményét. Az igazi elnézés a lélekben való elnézés, amely a hibákat nem akarja észrevenni. Azonban ne tévesszék össze a hibákat a bűnökkel; ezeket nem lehet ugyanazzal a névvel jelölni. A hibák: mulasztások, az ember tökéletlenségéből, tudatlanságából, fejletlenségéből előálló olyan hézagok, amelyeket a lélek nem úgy tölt ki, ahogy azt az élet a maga teljességével megkívánná. Ezzel szemben a bűnök nem csupán mulasztások, hanem sok ilyen hibából összerakott kirívó, ellentétes cselekedetek, félrefejlett érzések, amelyek az ellentét törvényét és az ellentét világát erősítik, és harcba állítják az Isten törvényével. **Tehát az elnézés csak a hibákkal szemben érvényesíthető, de a bűnök, amelyek kifejezetten szemben állnak az Isten törvényével, az Isten akaratával, ezek már nem számíthatnak elnézésre. Hiszen a bűnnek elnézése, sőt palástolása, ami ezeket még jobban megnöveli, már maga is a hibákhoz tartozik.**

Én csak a hibákról beszélek, amelyek sokszor az ember jóakarata ellenére is jelentkeznek. Olyan hibákról, gyengeségekről és gyarlóságokról, amelyekkel harcot vív a földi ember énje, és mégis sokszor nem képes azokat teljesen kiirtani az életéből, mert vagy nem is tud róluk. Mert fejletlenségénél fogva elkerülik a figyelmét, vagy ha tud róluk, nem sikerül mindig résen lennie, s azért hol egyszer, hol máskor érvényre jutnak. Ezek iránt a hibák iránt az elnézés a lélekben bizonyos jóakaratot, bizonyos finomságot, tapintatosságot, a fejlett léleknek olyan megnyilvánulását feltételezi, amely a közönséges, nyers, fejletlen ember előtt szokatlan. Olyan ez a lelki tulajdonság, mint valami finom színes kristály, amelyen keresztül nézne az ember a világba, és ezen keresztül szemlélné azt a fényt, azt a világosságot, amely előtte áll. Olyan finom színekre bontja ez az emberi lelket, mint ahogyan a csiszolt kristály a nap sugarait a szivárvány színeire bontja. Az elnéző ember lelke puhaságot, melegséget, az élet szépségeinek a jelenlétét érezteti a másik emberrel. Az ilyen

nem veszi észre a hibát, vagy ha észreveszi is, igyekszik azt a hézagot ő maga betölteni. Nem veszi észre a mulasztást, nem rója meg a hibázót, nem figyelmeztet, nem fedd, nem dorgál. S hogyha már másként nem lehet, és az élet annyira szembetűnően állítja eléje a hibát, a mulasztást, hogy mégis szükség van a dorgálásra, a feddésre, akkor is igyekszik azt azzal a puhasággal, azzal a melegséggel cselekedni, az igazságot abban a másik lélekben olyan formában elültetni, amely formával a szépnek és a kívánatosnak nyeri meg azt a másik lelket. Hogy ezzel őt felékesítse, és annak nemcsak hogy fájdalmat ne okozzon, hanem hogy az örömmel nyúljon utána. Az ilyen ember nem haragszik meg, nem sértődik meg a másik lélekben lévő gaznak és tuskének érintése által, hanem igyekszik a másik lélekből eredő nyers és éles karcolást önmagában észrevétlenül bekötözni, hogy az ne fájjon, és a szeretet csorbát ne szenvedjen. Ez az a bizonyos elnézés, a jóra törekvésnek a legigazibb, legtisztább megnyilvánulása az emberi lélekben a másik ember hibáival, gyengeségeivel és mulasztásaival szemben. Ennek úgyszólván ikertestvére a *türelem*. Türelmes csak az alázatos ember lehet. A türelem hiánya mindig az alázatosság hiányát árulja el.

A türelmes ember mindenben a dolgoknak a végére jár, nem intéz el felületesen semmit, mert a türelmes embernek van ereje ahhoz, hogy mindent a maga helyére állítson, mindent kibogozzon, mindent kikeressen, mindent megszámláljon. És a kisebb részlettel is úgy törődjék, hogy mindent úgy állítson össze, mindent úgy kössön egybe, mindent úgy intézzen el, hogy az rendes és pontos legyen. Hogy abból jó eredmény származzék, és hogy az semmiféle megnyilatkozásában, semmiféle fordulatában, semmiféle formájában törvénytelen ne legyen. Az emberi lélek számára a türelem kifogyhatatlan erőforrás, amellyel úgy az önmaga, mint a más lelkek fejlődését és az egész emberiség fejlődését a legjobban mozdíthatja elő. A türelmes ember nem felületes, nem intéz el semmiféle munkát félig meddig, és nem mondja reá, hogy kész, nem rohan át korhadó hidakon, hogy a

mélybe hulljon alá akár ő, akár az ő lelkének a terméke; nem sietteti a dolgokat és mindenre hagy időt. A türelmes ember természetű, ha sokszor kicsinyesnek és aprólékosnak látszik is, mégis mindenkor elvégzi a maga munkáját teljesen és helyesen, és ami a legfontosabb: foglalkoztatja a lelkét és foglalkoztatja az agyát. És ameddig a jó, helyes és becsületes munkát elvégzi, a helytelenre, a felületesre, a világ szerint való örömökre nem gondol, s így nem teszi ki magát kísértéseknek. Mert a kísértések általában a felületesen dolgozó emberlelkekhez közelebb vannak, mint a türelmes, mélyenjáró, mélyen kutató emberlelkekhez.

A türelem Istentől ajándékozott nagy erénye a léleknek, mert türelem kell mindenhez, ha valamit az ember jól és helyesen akar megtanulni, vagy abban munkálkodni. Nagy türelem kell a tanuláshoz, mert hogyha valaki nem tudja megtanulni helyesen azt, amiben később majd dolgozni akar, akkor nem tud jó munkát végezni, és újra vissza kell térnie a tanuláshoz, mert rosszul végzett munkájának eredménye össze fog omlani. A türelmes ember embertársaival szemben is türelmes; nem sietteti embertársai lelkében a jónak és igaznak tüzzel-vassal való érvényesítését, azaz az igazsággal nem akar éket verni embertársai lelkébe, s az általa elismert jót nem akarja mintegy kalapáccsal beléjük verni, mert a türelmes ember úgyis tudja, hogy az igazság mennyei mag, amelynek felpuhított talajra van szüksége, hogy benne gyökeret verhessen és megnövekedhessék. Tehát elvégzi embertársa lelkében azt a munkát, amely kínálkozik, és ki tudja várni, ameddig abban a jó meggyökeresedve gyümölcsöt hoz.

A türelmes ember munkálkodik, és ébren vigyáz; nem mulaszt el egyetlen alkalmat sem, ahol a jót megragadhatja és cselekedheti. **A türelmes ember tud várni és bízni. Mivel pedig a türelmes ember tud várni, és így nem siettet semmit, ennél fogva az ő lelkében szükségképpen *megelégedettség***

**van. Csak az alázatos ember tud megelégedett lenni a kevés-
sel is; a gögös, a türelmetlen, a szerénytelen, az engedetlen, a
makacs lélek sohasem ismeri meg a megelégedettséget, an-
nak minden kevés, az nem tud betelni a sokkal sem, mert minél
nagyobb törekszik, s minél felületesebben dolgozik, annál na-
gyobb ürességet érez ténykedéseinek visszahatásaként. A
megelégedettség úgyszólván az alázatosság többi vonásainak a
kiegészítője, mert a megelégedettséggel bizonyos békességes ér-
zés jár együtt.**

Mivel pedig az ilyen lélek megelégedett, ennél fogva hálás tud
lenni az eredményekért, amelyeket elért. S bármilyen kicsinyek
legyenek is az eredmények, meg tudja látni, és észre tudja venni
azokat. S mivelhogy a legkisebbre is ki tud terjeszkedni a türel-
ménél fogva, ennél fogva a legkisebb eredményeket is számon
tartja, és minden kicsiny eredmény nagy örömet szerez neki, és
mindenért hálát tud adni Istennek. Az alázatos és türelmes ember
megismeri az élet nagy célját, és megismeri az utat is, amelyen
ezt a célt megközelítheti, és megismeri a küzdelmeket, amelyek-
kel ezt az utat végig járhatja; azért örül, azért boldog, azért tud
hálás lenni, mert tudja, hogy az ellentét világában minden kis
eredmény az Istentől kapott erőnek, az Istentől nyert segítségnek
az ajándéka.

**Ebben a hálában az ő lelkének összes szép és igaz érzései
ezekben a jellemzett vonásokban, mint a szivárvány színei
külön-külön úgy ragyognak elő.** Azért az alázatos lélek szép,
nemes, magasztos lelki öltözetben jelenik meg, amely lelki öltö-
zet az emberi értelem által meg nem állapítható és nem jellemez-
hető méltóságot kölcsönöz a megjelenésének. Nem azt a méltó-
ságot, amelyet a gögös lélek akar önmagára erőszakolni, és ame-
lyet gögjében önmagából akar kivetíteni az őt körülvevő lel-
kekre és a világra. Nem azt a méltóságot, amelyet erővel csopor-
tosít és sűrít maga körül a gögös ember, s amellyel ellenszenvet
és utálatot terjeszt a hasonlók között, hanem azt a méltóságot,

amely hozzá vonzza a többi lelkeket, amelynek nem tudnak ellenállni, amellyel megnyeri a lelkek vonzódását, szeretetét és bizalmát.

Mindamellett az alázatos lélek nem földön csúszó, nem szemforgató élősdi, hanem az alázatos lélek úgy fent, mint alant uralkodik az őt körülvevő emberlelkeken az ő szeretetének erejével, az ő jóakaratával, amely uralkodást az az isteni ragyogás adja az ő lelkének, amelyet ezekkel az erényekkel önmagából kivetít. Ezek az erények pedig nem a teremtett egyéné, magáé, hanem az egész világmindenségé, mert ennek az áldása hull mindenre az egyén körül, és ez nyitja meg számára a mélységeket és magasságokat. Ez képezi számára az összekötő lehetőséget a szférák és a bolygók között, mert aki ezekkel az erényekkel fel van ékesítve, az szabad szellem, akinek számára nyitva áll az út a mindenségben mindenfelé. Ezek nélkül az erények nélkül a *hit* sem végezhet munkát, sem befelé, sem kifelé, mert ezek nélkül az egyén nem képes maradandó hatást kiváltani az emberlelkekben, mert nem képes magához vonzani őket. Ezek nélkül a *reménység* is tartalmatlan és üres, mert nem teljesezhető be, mert ezek nélkül az erények nélkül csak csalódás lehet az egyén osztályrésze. És vessen bár *szeretetet* a lélek, az gyümölcstelen marad, mert ezek nélkül az erények nélkül az a mag nem hull termő talajra, azaz befogadó lélekre.

2. A SZENTLÉLEK ÜNNEPÉN. (**)

Ismét egy állomáshoz értetek el azon az úton, amely előre vezet titeket abba a világba, amelyet még nem ismertek, ahol még nem vagytok járatosak, ahol minden egyes lépésnél új megnéznivalók, új tanulnivalók és új megfigyelnievalók várnak reátok. De újabb megpróbáltatások és újabb alkalmak is, hogy eddig megszerzett erőteteket, jóra irányuló akaratotokat, hűségeteket és ragaszkodásotokat megpróbálja az élet. Ne gondoljátok azonban, hogy megpróbáltatás alatt én valami nagy dolgot, valami eddig nem létezőt gondolok, valami olyat, amit eddig nem tudtatok,

amivel még eddig nem találkoztatok. Ti mindig csak azt gondoltok megpróbáltatásnak, ami közvetlenül a testi éneteket éri mint fájdalom, mint szenvedés vagy csalódás. Csak ezekben a fájdalmakban láttok ti próbákat, mert olyan kicsiny a hitetek, olyan kevés a bizalmatok és olyan gyér a reménységetek a jövőre nézve, hogy azt, amit mint célt magatok elé tűztök, igen messze lévőnek látjátok. Akartok feléje közeledni, azonban nem veszitek észre a haladást, és nem is gondoltok reá, mert minden lépésnél, amelynek megtételére az élet küzdelmei készítetnek titeket, újra kezdődik a fájdalom.

De akár akartok előre jutni, akár nem, az élet mégis visz benneteket anélkül, hogy ti akár csak egy evezőcsapást is tennétek az előrejutás érdekében. Visz benneteket az idő, hajt az élet a maga hullámvásárával a felé a part felé, amelyen ki kell kötönnötök, ahol át kell adnotok mindent, amit megszereztetek, amit születésetekkel magatokkal hoztatok ebből a másik világból a földi életbe abból a célból, hogy azt kamatoztassátok, megszorítsátok, kereskedjete vele. Hogy a sok értéktelen, vagy kevés értékű magatokkal hozott kincsért, vagy bármiféléért, amit ti értéknek gondoltatok, amivel rendelkeztetek, magasabb rendűt, értékesebbet, drágábbat vigyetek majd magatokkal. **Hiszen azért vagytok itt a földön, hogy az életem keresztülküzdve magatokat, a magatokkal hozott javakat, nagyobb, értékeőbb javakra cseréljétek be munka, jóakarát, igyekezet és szorgalom által. Ezeknek az értékeknek és eszközöknek a legnagyobbika pedig az Isten iránt való engedelmisség.** A lélek sokféle tulajdonsággal felruházva, jön e földi világba: az egyik ezzel, a másik azzal rendelkezik nagyobb mértékben. Azonban mindegyiknek szüksége van arra, amiben mindannyian legjobban szükölködtek: *az Isten iránt való engedelmisségre*; mert ha a lélek rendelkezik ezzel a tulajdonsággal, ha ezt önmagában kialakította, akkor könnyen rábízhatja magát arra a vízre, amely őt lépésről-lépésre előbbre szállítja a túlsó part felé, ahol mindenről el kell számolnia.

Gyermekeim, én a mai napot, amelyet az egész hívő szellemvilág a ti emberi világotokkal együtt ünnepel, így nevezném: *a világoosságnak, a megismerésnek ünnepe*. Ameddig az emberi lélek fel nem nyitja a szemét, ameddig nem látja a napot, addig nem tud tájékozódni az élet tengerén. A vaksötétben képtelen arra, hogy valamiféle tudást szerezzen afelől, hogy hol, merre jár, helyes-e az az út, amelyen idáig haladt, helyes-e a cél, amit idáig maga elé tűzött. Nem viszi-e örvénybe a víz sodra, ha rábízta magát, nem hiábavaló erőpazarlást végez-e, ha az ár ellen küzd? Minthogy pedig az emberi lélek nem tudja magát tájékozni, megáll a nyílt tengeren, és előbb-utóbb reményvesztetten, erejét elfecsérelve viszi őt az ár lefelé, oda, ahonnan mintha soha többé fel nem tudna emelkedni. Isten azonban ismeri és látja az ő szegény, messze eltávozott, bukott gyermekei sorsát; az ő atyai szeretete nem szűnt meg gyermekeinek eltávolodásával, Ő nem vonta azt vissza tőlük, hanem kegyelemmé változtatva azt, nyomon kíséri, és sohasem hagyja őket az ő nyomorúságukban vezető és vigasztaló nélkül. Ő mindig meggyújtotta a világító lámpákat, és mindenkor igyekezett ezeknek az elveszett emberszellemeknek a segítségére sietni, hogy akik feleszmélnek, akik keresik és kutatják az igazságot, akik vissza akarnak térni, azok mindenkor megtalálhassák a legrövidebb és legegyszerűsebb utat, amely Hozzá vezet.

Mindnyájan iránytévesztett szellemek voltunk, mielőtt az Úr kegyelme megtalált bennünket. Mindnyájan tévelyegtünk, mindnyájan másfelé kerestük az élet rejtélyének megoldását, mint amit tulajdonképpen mindig láthattunk, ami után csak ki kellett volna nyújtanunk a kezünket, amit csak magunkhoz kellett volna vonnunk. Igen, mert az emberi lélek messze esett az isteni tökéletességtől, az isteni bölcsességtől; nem tudta megérteni az Isten szavát, annál kevésbé tudta megérezni az atyai szeretetet segítő, hívó és magához visszavonzó, édesgető érzését. Nem tudta megérteni az áldásokat, amelyekkel az atyai szeretet

őt a vándorúton elhalmozta; nem tudta megérteni azokat a fáj-
dalmakat és szenvedéseket, amelyek tévelygéseit nyomon kö-
vették. Nem tudták megérteni népek, nemzetek, nem tudták
megérteni egész korszakok, mert a lelkükbe azokon a rétegeken,
amelyeket a bűn körülöttük kiépített, mint várfalakon keresztül
nem tudott eljutni az Isten világossága, az Isten szeretete. Ezért
volt szükséges, hogy az Isten szeretete az ő önmagát feláldozó
segíteni vágyásával lerombolja ezeket a szívek ajtaja elé épített
várfalakat. Ezért volt szükséges, hogy az önmaga áldozatával,
vére hullásával nyisson utat az ellentét bevehetetlennek látszó
világába, hogy megkeresse, és megtartsa azokat, akik már el-
vesztek. Az emberi léleknek sok oldalán megtalálhatók a jobb,
tisztább, az igazabb felé törekvő vágyak, de képtelen elfogadni
a feléje nyújtott segítő kezet, mert a belső lázongó, zúgolódó,
Istennel folyton szembehelyezkedő lelki természet, az ő meg-
romlott lelki természete nem enged neki időt. Nem ad neki al-
kalmat, nem nyújt neki olyan eshetőségeket, hogy a lélek tudjon
hinni, bízni, várni, át tudja törni ezt a kemény falat, hogy a résen
keresztül eljuthasson hozzá az isteni szeretet sugara, hogy meg-
világosodjék, meggyógyuljon, megerősödjék. Az emberi termé-
szet türelmetlen, kicsinyes, hitetlen, gőgös, önző. És ez mind iz-
gató hatású, rövid lejáratú és gyorsan bekövetkező eredmények
elérhetésére alakította át az ember lelkét. Éppen ezzel az ő meg-
romlott természetével zárja el a lélek a maga látókörét, hogy ne
lásson semmit a megfigyelő szellem, a magát tájékozni akaró el-
tévelyedett emberi lélek. Isten azonban, aki az embert teremtette,
ismeri őt, mert Ő lenyúlt a legsötétebb, a legsűrűbb állapotokba
is, és kegyelmével felébresztette a megsűrűsödésben elalélt lel-
keket, és mozgást, előrehaladást tűzött ki célul eléjük. Azután a
tájékozódó ösztönt igyekezett felébresztetni, hogy a lélek ke-
resse, kutassa, ki ő, miért van itt, és mi a célja az életének. A
boldogság és az összhang után való vágyódás mindvégig meg-
marad az emberi lélek tájékozódó és kereső ösztönének eszköze
gyanánt. Minden lélek boldog kíván lenni; minden lélek meg

akarja a maga boldogságát teremteni; azért minden lélek hatni akar, és látni akarja maga körül azokat a hatásokat, amelyeket az életben elért. Ténykedni akar, és ennek a ténykedésnek a következményeit élvezni kívánja, ezeknek örülni akar, mert a legalsó fokozaton sem vészett ki az emberi lélekből a teremteni akarási vágya. Tehát az ember az ő bukott természetével, elsötétült értelmével teremt, dolgozik, munkálkodik. Az ő teremtése, az ő teremtésének az eredménye pedig fájdalmakat, szenvedéseket, csalódásokat, nyomorúságokat okoz neki. Mikor azután szemben találja magát ezekkel az eredményekkel, megretten és keresi a megoldást. Honnan, merre, mely úton-módon, milyen elvvel, milyen eszmével szabadulhatna ki ezeknek az eredményeknek az elhordozása alól. Amikor idáig eljutott az emberi lélek, akkor kezd a szellem kibontakozni, és belefúrja magát a sötétségbe, a bizonytalanságba, és nagy akarattal és vágyakozással töri magát és kutat a szabadulás lehetősége után.

Ez az a pont, amikor Isten már nemcsak a természettörvényen keresztül szólhat hozzá, hanem szólhat hozzá az ő szent Lelkén keresztül is. Mert az Isten szent Lelkét csak a felébredt lélek, a szellemi öntudatra ébredt lélek érti meg. A Szentlélek eddig a pontig, mint a *Törvény Szelleme* tartja fogva és vezeti a tévelygő lelket; a jóért jót ad, a rosszért rosszal fizet a következményekben az igazság szerint.

Ez a test gondolkozása, okoskodása, a test akarata. A testbe ágyazott és lassan-lassan kibontakozó léleknek, az öntudatra ébredő szellemnek más vágyai vannak. Ezek a más, felébredt vágyak már készek befogadni az Istentől jövő igazságokat, amelyeket a Szellem szól a szellemhez, az Atya az ő gyermekéhez. De mivel a felébredt szellem is az ő lelkének megtévesztő irányát követi egészen addig, ameddig meg nem győződik arról, hogy helytelen az irány, amelyen idáig haladt, azért sokszor még azután is rabja az ő lelki gyengeségeinek, az ő félrefejlett lelki eredményeinek, érzéseinek, elveinek, okoskodásainak, amikor

már a felébredt szellem meg tudja érteni az Isten akaratát. S értelmével bele tud helyezkedni az igazságnak abba az oszthatatlan törvényébe, amelyet már el tud hinni, és el tud fogadni, mint egyetlen vezetőt életének útmutatójául. Tehát az emberi lélek még akkor is elköveti a bűnt, az ember akkor is tévelyeg, amikor már megértette és megérezte az isteni igazságot. Ekkor ébred fel a tudatban a bűn ismerete. Az ember felébredt ismeretével ott áll önmagával meghasonulva. Látja és érzi a jót, megérti az igazat, de követni mégsem tudja, mert nincs ereje, nincs képessége szembeszállni az önmaga lelkében felhalmozódott gonosz érzésekkel, gonosz vágyakkal, amelyek őt mindig visszatartják és lenyűgözik a földhöz, a tévelygésekhez, a világhoz.

Ameddig pedig a tévelygések világában él a lélek, addig nem számíthat semmiféle boldogságra, nyugalomra, békességre, mert egyik ütés a másikat éri; az egyik fájdalomból és csapásból meg sem gyógyult, s máris nyomon követi a másik. Mert hiszen a bűn törvénye a bűnhődés, mert az igazság büntet és megmutatja a gondolkozó emberi értelemnek, hogy nem lehet más következménye a rossznak, mint fájdalom, szenvedés és nyomorúság.

Az ember nagyon elhagyatottnak érzi magát ilyenkor, ha az önmaga lelkébe beletekint. Ekkor érik meg arra, hogy kitarja a lelkét az igazság szellemének, annak a kegyelemnek, amely pontosan kidolgozza az életet a következményekkel együtt. Ez az *Igazság Szelleme*, ez az ismeretlen nagy hatalom, amely mindenhol és mindenben benne van, benne, mellette és körülötte is. Törvényt tart fenn, amely ellen ő nem tehet semmit, amit ő meg nem változtathat, jóllehet ezirányban mindent megpróbál: figyelmezteti, és megtanítja őt arra, hogy magába szálljon és kérje Istent, hogy emelje őt ki nyomorúságos állapotából, s mutasson neki más utat és módot, amelyen keresztül eljuthat a megújodáshoz. Akkor dereng előtte a segítség szükségessége, amikor belátja, hogy magától nem képes semmire sem; akkor kezdi

megérteni az Isten kegyelmét, amellyel lenyúl az ő nyomorúságos állapotában az ő lelkéhez, és akkor hálásan fogadja a segítő kezét, bármilyen úton-módon nyúl is az feléje.

A mi Urunk azért jött, hogy ezeket a felébredt lelkeket kiemelje a nyomorúság állapotából: a kárhózatból, a tehetetlenségből. És ezek a lelkek, akik megértek arra, hogy ezt a nyomorúságos életet elhagyják, hogy a bűn világát maguk mögött hagyják, készségesen nyújtják ki a kezüket, hogy elfogadják a segítséget. Ezek engedelmeskednek az ő akaratának, ezek hisznek az Isten csodálatos, titokzatos segítő erejében; haladnak és emelkednek is felfelé, és meg tudják érteni a boldogságot, mert az ő lelküknek elfogadó természete magába fogadja az Isten segítő erejét a Szentlélek által. **Ennek az elfogadó természetnek az okossága nem az ész világossága, nem a gondolkodás és emberi bölcsesség eredménye többé, hanem olyan újjászületés, amely lehetővé teszi a Szentlélek erejének a lelkükbe való besugárzását.** Mindenkinek, aki el akarja hagyni e nyomorúságos következményekkel teljes életet, aki fel akar ébredni a bűn mély álmából a lelki életre, meg kell térnie, újjá kell születnie, mert test és vér nem nyerheti el az isteni boldogsággal való közösséget. *Ez az újjászületés csak a Szentlélek által lehetséges. Az ember önmagától nem születhetik újjá, önmagától nem lehet más emberré; megtanulhatja a világ minden tudományát, lehet eszes, léha, okos, de azzal nem rendelkezhetik, amit egyedül csak Isten szent Lelke adhat. Ameddig a lelke nincs felébredve, ameddig a lelkét nem érintette meg az Isten szent Lelke, addig nem értheti meg a Szentlélek titkát, nem értheti meg azokat az ajándékokat, azokat a bölcsességeket és nem ismerheti meg azt az irányt, amelyet a Szentlélek ad, amelyet a Szentlélek besugároz, amelyet a Szentlélek mutat. Azt mondja az Úr: „Senki nem jöhet Énhezám, hanem, csak akit az én Atyám vonz”. Úgy van, senki sem ismerheti meg, és senki sem nevezheti Jézust Krisztusnak, Megváltónak, hacsak nem a Szentlélek által. Mert önmagától nem*

érezheti át azt az igazságot, azt a világosságot, amelyet egyes egyedül csak a Szentlélek mutathat meg az embernek.

A Szentléleknek az emberi lelkeken elvégzett munkája különböző. Az egyik ember lelkét nagy szomorúságon és fájdalomon vezeti keresztül, hogy leválhassanak róla azok a kemény, megmerevedett burkok, amelyeket a tévelygés világában való hosszas időzés alatt szedett magára. A másik embernek csapások, nyomorúságok kelljenek: testi, lelki szenvedések, hogy küzdjön, hogy szorongattatások érijék, és keresse azt az erőt, azt a kegyelmet, amely őt idáig juttatta, hogy megtörjön és felébredhessen és kiszabadulhasson az őt fogva tartó gonoszságnak és ellentétes érzésnek kemény és sok szállal körülfont és körülépített várából. Mert a léleknek meg kell növekednie, mintegy meg kell duzzadnia az önmaga jóakarata által, hogy a Szentlélek ahhoz a megduzzadt és megnövekedett lélekhez hozzáférhessen, és beoltsa őt azzal a világossággal, azzal a sugárzással, amely őt egyszerre felébreszti, azaz tudatára ébreszti annak, hogy kicsoda ő voltaképpen, és mit is cselekedett eddig.

Ezzel szemben az olyan ember, aki hosszú ideje tartó és hosszú lejárátú tévedéseknek a nyügeit hordozza, azok súlya alatt görnyed, - olyan súlyok alatt, amelyek őt sem jobbra, sem balra nem engedik tekintetni, hanem mindig éppen csak az előtte való lépésig, mert hiszen fel sem nézhet nyomorúságainak óriási terhei alól, - egyenesen elzárja magát a Szentlélek befolyásával szemben. Szükséges tehát, hogy az ilyen lélek elfáradjon a nyomorúságban, a szenvedésben; és szükséges is, hogy fel ne tekinthessen, mert hiszen az ő tévelygésével megfertőzné azt a szellemi atmoszférát, amely előtte megnyílnék, és nem azt látná, amit az Úr mutat neki, hanem azt, amit a tévelygés szelleme fest a lelki szemei elé. Tehát amikor az ilyen lélek már-már összeroskad terheinek hordozása alatt, és az utolsó percben kinyújtva a kezét, ahhoz fordul segítségért, aki őt így megrakta teherrel: akkor kezd a lelkéről leválni a teher. Akkor kezd megnyílni lelki szemei előtt az igazi út, mert akkor világítja be azt a

Szentlélek előtte. És csak amikor már tévedésmentesen léphet előre a megvilágított úton, mutatja meg neki magát az Úr és mutatja meg neki az ő igazságát, hogy többé el ne tévedjen.

Titeket mind különböző utakon és különböző állapotokból szedett össze az Isten kegyelme. **Ti mindnyájan tévelygő vándorai voltatok a zarándok utakon haladók csoportjának. De ti megértetek arra, hogy amikor az Úr a zarándokok közül is kikeresi azokat, akiket időről-időre az ő szent Lelkének világosságsugaraival megvilágítva megnyhíteni kíván, megláthassátok ezt a világosságot.** Mert aki erre a világosságra tekint, az ennek a hatása alatt felébred a testi élet álmából, az előtt megvilágosodik a Krisztus igazsága. Ti mindnyájan keregett lelkek vagytok, mert mindnyájan elfáradtatok, és mindnyájan terhesnek találtátok az utat. A ti lelketek sóhajtozott és esedezett a ti testi énetek tudtán kívül azért a világosságért, amely benneteket vezessen. Azért az Isten szent Lelke megnyitotta azokat az alkalmakat, azokat a lehetőségeket, amelyeken keresztül a ti lelketekhez szólhatott. Azok a történések, azok az események, amelyek benneteket hittel gazdagítottak, mind az Isten szent Lelkének kegyelemben való megnyilatkozásai. Nem véletlenek, hanem az Istennek előre elhatározott tervei voltak azok, hogy titeket a megismerésnek útjára térítsen, hogy ezen az úton megvalósítsa a ti lelketek előtt az igazságot. És egyúttal megismertesse veletek a saját magatok kicsinységét, jelentéktelen voltát, és ezzel szemben az Isten kegyelmének és segítségének nagyságát. Hogy megláthassátok azt, hogy Ő mit akar veletek, hogy megérthessétek, hogy ő titeket boldogítani akar, mert el akar vezetni a tévelygések világából a biztos boldogságra.

És ha ti ezt felismertétek magatokban, a ti életekben, akkor bizonyára érzitek és megállapíthatjátok, hogy elközelített hozzátok a Szentlélek, és ti ennek szent tüzeiben egybe vagytok foglalva, mert ez megkeresi, és összevezerli mindazokat, akikkel céljai és tervei vannak a kegyelemnek, és összefoglalja őket egy eszmében, egy gondolatban. És ha összefoglalja, el is pecsételi

őket, és ha elpecsételi, akkor bizonyára nekik egy-egy gondolatot, egy-egy ún. megihletést is ad, amely őket képesekké teszi arra, hogy azt a feladatot, amelyet rájuk ró, el is végezhessek. És ha reátok az Isten feladatot bízott: az ő gondolatának, az ő akaratának a megtestesítését itt ezen a világon, akkor ti nem vagytok többé a magatokéi, a ti életetek többé nem a tiétek, hanem Istené, aki benneteket ebben a mulandó életben elpecsételt az örökéletre. S minthogy reátok az igazságnak olyan nagy mennyiségét bízta, minthogy a ti lelketekbe felírta az ő nevét, az ő akaratát, ennél fogva ti az ő gyermekei vagytok, az ő fiai és az ő leányai. Ezért Ő titeket az ő Lelke által vezetni akar továbbra is az élet útján, és hozzá fog segíteni ahhoz, hogy az ő akaratát véghez is vihessetek, és kiterjesszétek az ő kegyelmének, az ő szeretetének minden időkre és minden lélekre kiterjedni kívánó üdvözíteni akarását.

Nektek tehát azt szóval, cselekedettel és tanúbizonyságokkal szintén meg kell rögzítenetek itt ezen a földön, mert Ő ezt kívánja tőletek és mindenkitől, akit az ő szent Lelkével megkeresett, akit az ő szent Lelkével megajándékozott és megvilágosított, s az egyiknek ilyen, a másiknak amolyan ajándékot adott, mint egy-egy részletecskét, ezen a földi töredék-úton. Hiszen a földi ember olyan kicsiny, olyan jelentéktelen, hogy a legnagyobb igyekezettel és a legnagyobb tudásával sem lenne képes valamennyi ajándékát diadalmasan felhasználni és érvényre juttatni. Hiszen csak egy kicsiny ajándékkal is alig tud a földi ember megfelelően sáfárkodni annak a feladatnak elvégzésében, amellyel őt a Szentlélek megbízta. Mert a földi embernek emellett még ott van az ő tévedező, hibás, bűnre hajló természete. Lelkével érzi a jót, értelmével fel is tudja fogni a világosságot, az igazságot, és sejti is, hogy milyen óriási, milyen felmérhetetlen értékkel ajándékozta meg őt az Isten kegyelme, azonban azt is kell éreznie, hogy önmagában kicsiny és gyenge ahhoz, hogy ennek az isteni ajándéknak, amit ő kapott a megismerés és a

megbizonyosodás által, tökéletes és igaz közvetítője legyen. Mivel ott áll az ő tévelygő természete: a hiúság, az önzés, a dicsőségvágy, a becsvágy, a testiség, a hazugságra való hajlandóság, ami őt arra ösztönzi, hogy mindent megmáson, és a valóságtól eltérően úgy állítson be, ahogyan az az ő tévelygő természetének jobban megfelel. Ott áll a lelkében a kételkedés, a hitetlenkedés, az ingadozás és sokszor a kétségbeesés; ott áll az indulat, az irigység, a tehetetlenség, a fösvenység, a harag, a bosszú, a megvetés érzése mindenféle árnyalatokban. Az ellentét pedig tetszetős színbe öltözködve hol így, hol úgy jelenik meg a küzdő emberszellem előtt, hogy az ember érezze meg, hogy mily óriási nagy értékek közvetítésére van hivatva ebben a földi életben, és mégsem tud ennek megfelelni, és hibás érzéseivel tökéletlenül adja azt tovább, amit a Szentlélek rábízott.

Azért, testvéreim, ha úgy érzitek is magatokban, hogy teljes hitetek van, **folyton-folyvást kérjétek Őt, hogy árássa ki rátok a Szentléleknek erejét és világosságát, hogy el ne tévesszétek az irányt, amely felé haladnotok kell.** Hogy megerősítsen benneteket legelsősorban az önmagatok tévelygő természetével szemben, hogy azt a Szentlélek világossága mindjobban és jobban átvilágosítsa, hogy mindinkább felismerhessétek magatokban a tévelygő embert, amely tévelygő embernek meg kell halnia, el kell múlnia, hogy megépüljön és felemelkedjék a ti mulandó éltetekből eredményképpen a Szentlélek által megszületett új-ember. A Krisztusban tökéletes lélek, ti. Krisztus igazságában, a Krisztus szeretetében tökéletesedő lélek. Hogy felemelkedhessék benneték az alázatos lélek, aki nem önmagában bizakodva fejezi be a napot, ha valami eredménye volt, ha az Úr Lelke az ő hibázó, bűnre hajló lelkét átitatta az ő világosságával úgy, hogy meggyőzően tudott az ő felebarátja előtt bizonyosságot tenni arról az igazságról, amelyről előtte beszélnie kellett, vagy amikor sikeresen küzdött meg az ellentéttel, amely küzdelme az Isten igazságának a győzelmével végződött.

Oh, ne a magatok erejében bizakodva, hanem mindenkor hálát adva emelkedjétek fel Istenhez, aki az ő Lelkét kitöltötte rátok, hogy tanúbizonyságot nyújtson nektek arról, hogy Ő van, hogy Ő gondol rátok, ismeri a ti életeteket. Vezérli a ti lépteiteket, ismeri küzdelmeiteket, érzéseiteket, gondolataitokat, vágyaitokat, és vezet titeket és mindazokat, akik hisznek és bíznak az ő vezetésében. Vezérel az élet útján lépésről-lépésre mindvégig, hogy diadalmaskodhassatok a küzdelemben, hogy odaérve ahhoz a célhoz, amelyet Ő tűzött ki elétek, megajándékozhasson majd az élet koronájával benneteket. És mindezért nektek semmit sem kell cselekednetek. Éppen abban áll a ti győzelmetek, hogyha *ti magatoktól nem akartok, és nem cselekedtek semmit sem, hanem engedelmesen meghajtjátok magatokat az ő akarata előtt, és engeditek Őt akarni az életetekben.* **Ti csak a magatok lelkének tévelygéseit és hibáit folyton szem előtt tartva és azok ellen küzdve lépkedjétek előre az úton, a többit pedig hagyjátok, hogy Ő cselekedje veletek.** Ha ti így önmagatokat átadva, az ő akarata szerint cselekedtek, akkor a ti lelketek mindjobban és jobban megtelik a Szentlélek hatalmas erejével és világosságával, mind nagyobb és nagyobb munkára lesztek alkalmasakká. És minél nagyobb munkát végeztek, minél önzetlenebbül fáradoztok, annál nagyobb jutalom és boldogság vár rátok amott, ahol a mulandó életnek ezeket az értékeit átváltják nektek örökkévaló értékekre. **Tehát nektek csak egyetlen kötelességetek van, amivel a magatok lelkét jobbá tehetitek: engedelmeskedjétek Istennek. Az engedelmisség nem tesz benneteket bábokká, hanem ellenkezőleg erős, izmos, diadallal küzdő lelkekké.** Mert ahogyan a lelketek az engedelmisségben megerősödik, ahogyan megtelik Szentlélekkel, mind nagyobb és nagyobb küzdelem vár rátok a ti saját lelketekben. Ennél fogva mindig nagyobb és nagyobb eredményt tudtok elérni önmagatokkal szemben, és mindig nagyobb világosság tárul fel a lelki szemeitek előtt úgy, hogy mindig többet fogtok megérteni azokból a titkokból, amelyeket az alig ébredező lelkek még csak

nem is sejtenek. *Haladni kell a jó követésében.* Így fokról-fokra a ti megtérésetek szellemi újjászületést eredményez; ha pedig szellemileg újjászülettek, akkor természetesen új világ tárul fel előttetek. Az új világ új létfeltételeket kínál fel nektek, és ezzel az új léttel új örömök, addig nem ismert boldogságok bontakoznak ki a lelketek előtt. Így változik át a ti mulandó életek örökkévaló életté. Mert amikor elkövetkezik az a pillanat, hogy ki kell kötnötök a túlsó parton, nem haltok meg, mivelhogy a halál, törvénye rajtatok többé nem vehet hatalmat, mert az Úr szent Lelkének természetébe öltözködtetek bele akkor, amikor az ő igazságával öveztétek fel magatokat. Az ő kegyelmébe burkolódzva a ti bűneitek, a ti tévelygéseitek elenyésznek, megszűnnek, és az Isten kegyelme és megváltó szeretete nem emlékszik meg többé azokról; eltakarja azokat az ő isteni szeretete, az a nagy titok, amely feloldja és megsemmisíti a bűnt az ő tökéletessége, igazsága és szeretete által. És ti átmentek a halálból az életbe; a test leválik rólatok anélkül, hogy a sötétség éjszakájában kellene bolyonganotok. Ott vár titeket az új élet, amelyre már a mulandóban elkészített benneteket az Isten szent Lelke.

Ti azt még most nem tudjátok, mit jelent ez: átmenni a halálból az életbe. Azt jelenti ez, hogy ha ti odáig gyengék voltatok, erősekké lesztek; ha odáig kicsinyek voltatok, nagyokká és hatalmasokká lesztek - nem a magatok érdemei által, hanem Isten kegyelme folytán, amely titeket, kicsinyeket, porszemeket felszedett, és az ő kegyelmébe öltöztetett. Hogy az Isten gyermekeivé legyetek azáltal az ő ajándéka által, amelyet Ő nektek már abban a pillanatban odanyújtott, amikor titeket a földi életben megkeresett, amikor még nem is tudtátok, hogy Ő van, hogy Ő gondoskodik rólatok, hogy Ő keres titeket. Ő már akkor készen tartotta számotokra ezt az ajándékot, és nektek csak egy volt a teendőtök: az engedelmesség által kinyújtani a kezeteket, hogy ezt az ajándékot elfogadjátok. Az Isten kegyelme mindenki részére készen áll, mert ezt akarja nyújtani az Isten a földön élő embereknek. *Valakik a földön élnek, hisznek és megtérnek az ő*

bűneikből, azoknak az Isten kegyelme azonnal felkínálja az üdvösséget, azokat mindjárt fel akarja emelni, azokat mindjárt boldogítani akarja. De mindegyiknek el kell fogadnia azt az igazságot, amelyet Ő küldött a földi ember megigazulására és megtisztulására. Mindegyiknek, el kell fogadnia, a Krisztus áldozatát, mindegyiknek el kell ismernie, hogy ő magától semmire sem képes; meg kell értenie, hogy mindent Ő ad, hogy mindent Ő tehet, az ember, önmagától képtelen a jóra.

Ha Ő ilyen hatalmas, ilyen erős, hogy titeket kiemelhet a kárhozat világából, és az élet fénylő világába állít bele, hogy abban titeket megdicsőítsen, akkor ezzel Ő titeket újjáteremtett; és ha Ő titeket újjáteremtett az ő szent Lelke által, akkor Ő mindeket felülmúló hatalmas erőt adott az ő szent Fiában, hogy: „*Valakik hisznek Benne, el ne vesszenek, hanem örökéletet nyerjenek*”. Tehát akik hisznek a Krisztus által adott igében, az igazságban, azokkal vele van a Szentlélek, s lépésről lépésre vezérli őket; és ha egyszer a Szentlélek vezérli őket, akkor az ő akaratuk megszűnik tényező lenni. Hiszen mit is akarhat a földi ember az ő tévelygő természetével? És ha Ő akarja azt, hogy ti az üdvösségbe jussatok, akkor higgyetek és bízzatok, mert Ő elég erős ahhoz, hogy titeket megvilágosítson, átalakítson, újjá teremtsen, és az üdvösségre elvezessen. Egy a szükséges dolog: hogy az emberszellem mindent eldobjon magától, ezért az új életért és csak egyet tartson meg: *engedelmeskedjék az Isten igéjének* és az abban hozzá szóló igazságnak. Adja át magát Krisztusnak, hogy Ő megteremthesse az Isten gyermekét a ti lelketekből. És ha Ő megteremtette és ti már érzitek, hogy az bennetek működik, akkor adjatok hálát az Úrnak, hogy értetek lenyúlt, hogy titeket megkeresett, hogy a ti lelketeket megvilágította, hogy megismeréshez juthattatok.

Adjatok hát hálát Neki, és kérjétek Őt szüntelenül, hogy az ő szent kezében tartson erősen benneteket továbbra is, hogy soha el ne térhessetek Tőle; hogy mind szorosabban és szorosabban vonjon Magához titeket, és mindig többet és többet be

tudjatok fogadni az ő szent Lelkének erejéből és világosságából, hogy ezáltal megszűnjék a ti tévedező énetek, és legyen Ő benetek mindörökké és ti Őbenne mindörökké! Ámen.

3. MÁRIA MAGDOLNA: A BŰNBOCSÁNAT BIZONY- SÁGA. (**)

Szeretet Istene, ki egyformán kiterjeszted a te áldásaidat minden teremtettt lélekre, vond magadhoz azokat, akik Téged keresnek, akik hozzád közeledni vágyakoznak, akik a te igazságot szomjúhozzák. Hajolj le hozzájuk, irgalomnak Istene, és bocsásd meg az ő bűneiket és gyengeségeiket, hogy a te Szent Lelked áldásaiban részesülve megtisztulhassanak a te világosságodban és feloldassanak bűneik kötelékeiből, hogy mindannyian a te gyermekeid, a te szeretetednek szétárasztói lehessenek e földön.

Hajolj le hozzájuk Uram, és emeld fel az ő szívüket, lelküket ebben az órában, amikor őket a te kegyelmed áldásaiban részesíteni akard; áldd meg és szenteld meg őket, hogy lelkük legtisztább érzéseivel közeledhessenek Hozzád mindenkoron. Ámen.

Kedves Gyermekeim! Ebben az órában arról a lélekről akarok nektek beszélni, aki az Úrnak testét még életében, az ő temetésére, előre megkente. Arról a lélekről, aki annyira el volt merülve az élet szennyos hullámaiban, akinek lelkét úgy elborította a tisztátlan kívánságoknak egész tömege, hogy a szelleme alig-alig tudott már magához térni, mert folyton szemben találta magát bűneinek következményeivel. Az Istentől és az emberektől való elvetettséggel; akire azok, **akik magukat csak egy kissé is jónak és igaznak találták, már rá sem néztek, sőt még azok sem, akik szintoly bűnösök voltak ugyan, de még az emberek előtt lepel borította bűneiket.** Ilyen lelkekből van mindig legtöbb a földön, akik magukat kívülről jóknak és igazaknak mutatják, akik magukat bizonyos jótékonykodással és álszenteske-

déssel, mint egy hazug lepellel beburkolják, sőt amikor valakinek elkövetett bűnéről van szó, azonnal készek az ítélkezéssel, a megszólással; készek arra, hogy önmagukat feljebb értékeljék a megtévedettnél, az elesettnél. Az ilyenek éppen azért szeretik mások hibáit, gyengeségeit, elesettségét hánytorgatni, szóba hozni, hogy az ő erényük, magukra kényszerített jóságuk szembe-tűnővé váljék. Hogy így a dicsőséget a maguk részére kiero-szakolják, és kiélvezzék azt az emberi méltóságban való fel-emeltetést, amit minden ember óhajt, mert szükségét érzi annak, hogy az emberektől megbecsülésben részesüljön.

Szükséges is, hogy az emberi társadalom ne vesse ki magából az egyeseket, mert ha az ilyen egyes egyén bent a csoportban nehezen tudott megállni, a kivettetésben hogyan tudjon megállni? Hiszen olyanok is vannak, akik még nem ismerik a hibáikat, a gyengeségeiket sem, s minél alacsonyabb rendű valamely lélek, annál nagyobb szüksége van arra, hogy az emberek őt számba vegyék, tiszteljék, hogy teljesen el ne merüljön. Az ilyen lélek annál inkább ki akar emelkedni az átlagból, annál inkább maga köré igyekszik gyűjteni a hízelgő, az őt szolgáló lelkek csoportját, csak hogy az ő látszólagos erényeivel a hibákat, a gyengeségeket elpalástolja. Azért tehát megvonni valakitől azt a megbecsülést, megvonni az emberi méltóságot, amelyre még az átlagember is jogot formál, súlyos következményekkel jár. ***Azért aki ítélkezik, és az ő felebarátját, az ő testvérét, az ő Istenének másik gyermekét kizárja, kiközösíti a maga köréből, az ezzel önmaga felett, a saját hibái és gyengeségei felett is ítélkezett.*** Egy ilyen kiközösített, a zsidó nép kebeléből kivettett női lélekre akarom a figyelmeteket felhívni, akinek már nem lehetett az ő gyülekezetébe mennie anélkül, hogy az arcát el ne fátyolozza. Akinek nem lehetett azok előtt az emberi méltóságukba beburkolódzott emberi lelkek előtt megjelennie, akik magukat feddhetetleneknek, jóknak és tökéleteseknek hitték és gondolták. Hanem csak azokkal volt összekötetése, akik vele a bűnben egygyé lettek, akik szintén a tévelygések útján jártak, akik szintén

kivetettek voltak. Csak akik elesnek, akik megtévednek, akik úgyszólván kiérdemlik a közmegvetést, azok tudják, mi az: kivetettnek lenni. Csak azok tudják, mit jelent az: végig vonszolni ezt a terhet az élet országútján, amikor még a kicsiny fűszál is szűrő tövissé válik a lábuk alatt, mert még a kis gyermek is szív-behasító megjegyzéseket tesz reájuk. Hiszen a szegény emberi lélek éppen az ő mélyre bukottságával mintegy predesztinálva van arra, hogy másokat megcsúfoljon, nevetségessé, megvetetté tegyen.

Az emberek nem tudják, mit cselekszenek, amikor mások előtt embertársukról rossz véleményt hangoztatnak, s azok tisztességét, becsületességét legyalázzák. Mert ezzel megalázzák magát az „embert”, azaz azt a *nevet*, azt a külső formát, melyet a „szellem” visel, vagy viselni kényszerül. Nem is tudják, hogy ezzel milyen halálos és gyűlöletes méregnek a magvát vetik el a saját lelkükben is, vagy egy náluk alacsonyabb fokon álló lélekben. Ezzel a bérgyilkos szerszámainál sokkal biztosabban ölü mérget hintenek és terjesztenek tovább, mely azt is megmérgezi, akinek szánva volt, meg azt is, akin keresztül ez a méreg hat. Legjobban azonban mégis önmagát mérgezi meg vele az ember, mert amilyen ítélettel ő ítél embertársa felett, ugyanolyan ítélet teljesedik be rajta is. Sőt, aki magát felemeli, sokkal inkább megaláztatik, mint az, aki alázatos lévén, ha könnyezve is, de mégis elviseli az ő bűnének terhét. Egy ilyen, a társadalomból kivetett lélek érzéseivel akarok előttetek foglalkozni, hogy lássátok meg azt, hogy Isten nem személyválogató, hanem egyenlő mértékkel mér az embereknek. Isten az ő könyörülő szeretetével megbocsát a hozzá közeledő és magát megalázó bűnösnek. Nem bocsát meg azonban annak, aki magát sokkal inkább érdekesebbnek tartja a szeretetre és a kegyelemre, mint azt a felebarátját, akiről tudja, hogy vétkezett.

Mert csak a vétkes ember veti meg és ítéli el a másikat.
Aki a bűnből már valamennyire is meggyógyult, aki előtt a

bűn már nem kívánatos, az inkább sajnálja, mint feddi a bűnöst, mert tudja, hogy a bűn élő mérge a léleknek, s ameddig ez a mérge marja az ember lelkét, addig Isten kegyelmének és szeretetének melegét sem érezheti. És egészen addig nem érzi Isten kegyelmének és szeretetének melegét, ameddig Isten fel nem oldja őt bűneinek következményei alól, és át nem ülteti őt a kegyelem talajába, ahol a bűnös megnyugvást talál. Amikor ebben az állapotában, lelkének összes hajlamaival és egész szeretetével az Isten irgalmasságához tapad: *mintegy élő tanúbizonyságává lesz az isteni könyörületességnek.* Nézzétek csak meg Mária Magdolna tragédiáját, aki az akkori asszonyok között a legmegvetettebb volt, aki csak a csodálkozókkal, a kíváncsiskodókkal mer közeledni Krisztushoz, aki csak a hír szárnyán ismerkedik meg a csodálatos Mesterrel, aki csak így merenghet el azon, amit neki egyik is, másik is róla elmondott: hogy vajon ki lehet az, aki ezeket a csodálatos dolgokat cselekszi? **Ki lehet az, aki a lélek mélyére tud markolni, s akinek igazsága és bölcsessége nem a bűnösök megvetésén és magától való eltasztásán, hanem a szereteten és vigasztaláson nyugszik? Ki lehet az, aki feltámasztja a halottakat és meggyógyítja a sántákat, a vakokat, a bénákat, és - megbocsátja a bűnöket?**

A bűnös lélekben legelőször az kelti fel az érdeklődést, hogy a bűnösöket nem taszítja el magától, hanem megbocsát nekik, megvigasztalja és meggyógyítja őket, és szeretetével új lehetőségeket, új reménységeket nyújt nekik. Reménykedő szívvel ő is odaáll a tömeg közé, és odaadóan hallgatja a Mester ajkáról elhangzó örök igazságokat, melyek nem e földnek igazságai, hanem a magasságból, a mindeneket teremtő nagy Szellemtől jönnek az ember szelleméhez, a rabhoz. Hogy felrázza azt az anyagnak, a testnek álmából, hogy ez a rab lélek megtudja, hogy van egy sokkal magasabb rendű és értékesebb élet annál, amit a földi test nyújt. Hogy van öröm szomorúság és bánat nélkül, van reménység kétségbeesés és csalódás nélkül, és van értéke az emberi életnek, mert nem válhat értéktelen semmivé az, amit az

Igazság nyújt. Azután van kegyelem, van isteni irgalom, amibe a bűnös lélek belekapaszkodhat, hogy el ne nyelje őt a kárhozat törvénye. Van menekülés a lélek számára, ha elbukott, és van felemelkedési lehetőség, amikor ismét újra az életbe, a fizikai síkra lép, amikor újra megpróbálkozhat a jó úton haladni, az igazságot követni, és az Istennel megbékélni.

Az önmagát felismerő büntudatos lélek, aki tudja, hogy ő sem nem jó, sem nem igaz, hanem az Isten igazságától és törvényétől messze eltávolodott, és semmiképpen nem valósította meg Isten akaratát. Az ilyen lélek tudja, hogy nincs érdeme, sem joga arra, hogy szavát az ő Istenéhez felemelje, mert Isten a tökéletesség, ő pedig a bűnös kívánságok, érzések és cselekedetek által messze eltávolodott tőle. Az ilyen lélek más hangot nem is használhat, mint csak a mélységes megalázkodás hangját, a bűnei felett bánkódó lélek szomorúságának a hangját. A vágyódó lélek élénk reménykedéssel várja a vigasztaló szót, mely az Isten Fiának ajkait elhagyja, melyre az ő lelkében új ébredés, új reménység, új élet és új világosság ébred. Reménykedik, vágyakozik, és ebben az egész lelket betöltő nagy vágyakozásban már ébred a nagy szeretet az Úr iránt. Lelke telve van örömmel, mert hiszen egy elvesztett élet találta meg önmagát. Ebben a nagy reménykedésben a lélek már elhatározza, hogy a bűnt nem fogja többé ismerni. De vajon hogyan lehetséges az, amikor ezer meg ezer szállal húzza le a bűn a földi embert? Hiszen csak egy lépéssel távolodjék el az Isten igazságától, a második lépésnél már a bűn vonzza és taszítja tovább-tovább lefelé a lejtőn! De Isten, aki a megtérő bűnöst Magához fogadja, *kegyelem által elengedheti a szenvedéseket, ha a lélek igazán javulni akar.* **Ha a lélek maga is belátja már a bűnök kárhozatba vivő hatalmát és menekülni óhajt a kegyelem útjára, Isten kinyitja az ajtót, és a bűnös lélek a megbánás könnyeiben megtisztulva, megszabadul a bűn nehéz terhétől. Példa erre a Mária Magdolna esete is. Ő is megszabadult.** Újjászületve a bűnből, más útra tér, más irányban halad, a múltja összeomlott. Új cél, új feladat vár

rá, mert a lelke magáévá tette azt az igazságot, melyet az Úr hirdetett. Mert nem a testi ember külső okoskodásának kell megismernie azokat a súlyos igazságokat, amelyeket az Úr hirdetett, hanem a lélek legbensőjében kell a megigazulás vágyának megszületnie. *A lélek természetének kell betelnie (megcsömörlenie) a bűnnel, a tévelygéssel.* Mert míg valaki lélekben a régi marad, addig a külső ember hiába látja be a bűn hiábavalóságát és rossz következményeit, addig még mindig újra meg újra elbukik, és hűtlenné válik az igazság eszméjéhez. Mária Magdolna elszakadt a bűntől. *Az ő nagy alázatossága folytán az isteni kegyelem megszabadította azoktól a kötelekektől, melyek őt elkövetett bűneihez kötötték,* Azután már azokat az igazságokat, azokat az igéket tekintette a lélek életet adó eszközeinek, melyeket az Úrnak ajkáról hallott, amelyek az ő lelkét újjáteremtették, amelyek által az ő szívében új, tiszta és nemes érzések születtek.

Azok az emberek ugyan, akik Mária Magdolnát megvetették, ezután sem fogadták őt be maguk közé, mert hiszen a bűnös ember nehezen tudja megbocsátani a másik bűnösnek a vétékét, de ez már nem fájtn neki. Hidegen hagyta őt az emberek megvetése, lekicsinylése és megalázása, mert az Úrban feltalálta lelkének örömét, feltalálta reménységének megújulását. Minden célját az Istennel való kibékülésre irányította, örült és boldog volt, hogy az Úrhoz szegődhetett. Ez a lélek, aki az ő külső énjében hordozta ugyan tévelygéseinek következményeit - mert hiszen a világ megbecsülése csak nem nyílt meg számára - mint újjászületett lény boldogan fogadta be az Urat. *Mert ne higgye senki, hogy a külső világ nyújtja az igazi boldogságot!* Az igazi boldogság a lélek boldogsága, melyet az isteni kegyelem juttat a megtérő léleknek. Mária az Úr útján haladt. S amikor elkövetkezett a szomorú nagypéntek, lelke mélyéig megrázta őt a fájdalom azon a szereteten keresztül, amellyel ő az Úron csüggött. Azon a szereteten keresztül, mely újra meg újra képessé tette volna őt arra, hogy feláldozza földi életét Azért, akit annyira szeretett. De a törvény betűjét megmásítani nem tudta. Nem tudott egyetlen

kicsiny fájdalmat vagy megaláztatást a maga részére elvonni abból, ami az ő szeretett Mesterének volt szánva. Így csak az ő szomorú lelkében tépelődött és a fájdalmak egész valóját át- meg átjárták. A szenvedéseket ő is mind átélte, mert hiszen az ő szeretett Mestere, az ő életének újjáteremtője szenvedte azokat.

A szeretet nagy és hatalmas ereje új eget és új földet teremtetett számára. Bár a hit a történetek után a nagy és nehéz fájdalmak hatása alatt egész kicsinyre zsugorodott is a lelkében, de a szeretet élt, a szeretet dolgozott, és sugaraival belehatolt a láthatatlan világba, és cél nélkül való reménységén keresztül kutatatta Azt, akit szeretett. **És ez a szeretet olyan hatalmas erővé, olyan nagy, minden anyagin felülemelkedő hatalommá vált, hogy a feltámadás reggelén ő az első, akinek az Úr megmutatja Magát, ő az első! Mert az Istennek nem olyan az igazsága, mint a földi embereké. Istennek nem olyan a szeretete, mint az embereké. Isten nem úgy ítél, és nem úgy méri a jutalmat, vagy a büntetést, mint ahogy azt a földi emberek mérik és elgondolják az ő erőszakos lelkükben.** Igen, ennek az egyszerű, de magát mélyen megalázó, bűnös léleknek jelent meg a feltámadás után először az Úr. Gondolkozzatok csak ezen, testvéreim! Milyen igazság parancsolta ezt? Vajon az Úr kitüntette-e a legnagyobbat? Kiemelte-e a legtisztábbat? Nem! Hanem igenis, megjelent annak, *aki őt legjobban szerette*, aki hozzá a legjobban ragaszkodott, aki őt szeretetének sugaraival mindenütt kereste; aki áttörve a szellemi világ kapuit, kereste őt azokban az állapotokban, azokban a változatokban, amelyeken keresztül Ő a földön maradtakat vigasztalni, azok bánatát enyhíteni, hitüket megerősíteni, az övéinek lelkén átvonuló sötétséget eloszlatni, a szomorúságot örömmé, és a sötétséget világossággá változtatni igyekezett. Mert hiszen ő mindig ezen munkálkodik, az ő isteni lényé ebben fárad időtlen-időkön, az örökkévalóságokon keresztül. **És mit láttok? Ki látja meg Őt legelőször? Ki veszi észre, kinek jelenik meg? Annak, aki Őt keresi, aki**

Őt szereti! Minél alázatosabb, minél egyszerűbb, minél szeretőbb a lélek, annál hamarabb megtalálja az ő szabadítója: Krisztusban. Minél inkább törekszik a lélek közelebb jutni Őhöz, annál nagyobb erőket mozgat meg. Mert a szeretetnek hatalmas erői felbontják az anyagnak a látható és láthatatlan világokban lévő rétegeit, amelyek elválasztják a bűnbe esett lelket Isten világosságától. Isten szeretete, Isten kegyelme áthatol ezeken a rétegeken; átvilágítja és áthidalja az akadályokat.

De semmiképpen sem láthatja meg Krisztust az, aki Istentől eltávolodik, és az ő törvényeit megsűfolva elfordul a teremtő Atyától. Ezeknek lelki szemeik előtt, mint megsűrűsödött élő falak állnak bűneik következményei. Ezek nem láthatják az isteni Lélek átragyogó világosságát, ezek nem érzik Isten közelségét, mert hiszen az ő lelki érzékszerveik durvák. Ezek csak a nagy szenvedések következtében tudnak figyelmessé lenni. Csak ezeken keresztül tud a törvény hozzájuk szólani, hogy a fejlődés útján csoportokban haladjanak előre, egymástól és a törvénytől szenvedtetve, súroltatva. Hogy így leválhasson a lelkük-ről az a vastag réteg, mely elválasztja egyiket a másiktól, elválasztja őket a természettől, de legfőképpen elválasztja a kegyelem Istenétől. Aki pedig a szigorú törvényben is benne él, munkálkodik, és éber figyelemmel keresi azokat a lelkeket, akik megfáradtak és megterheltek a bűn következményeinek elszenvetésétől, hogy felébressze a tévelygés álmából, és a kegyelem útján szóljon hozzájuk, hogy felemelhesse őket egy könnyebb, boldogabb, tisztább életre. Ha az embernek lelke nem érti meg Isten szavát, Isten igéjét, hogyha az emberi lelkeken keresztül nem szivároghat át az anyagi világba az isteni eszmének világos, tiszta és boldogító gondolata, milyen úton-módon változhatnék meg az emberiség sorsa? **Hiszen minden egyes lélek egy-egy különálló, elrétégesített „tartóba” van bezárva, hogy úgy mondjam: az ő bűneinek és tévelygéseinek rétegekké vastagodott tokjába. Azoknak a súlyos tévedéseknek az esz-**

méibe bonyolódott bele a lélek, amely eszmék az ő szenvedéseit és megpróbáltatásait okozzák. És amikor az ember az ő fájdalmain keresztül keresi az Istent, nem emelkedik fel, hogy az ő lelke a mindeneket teremtő Istennel keresné az összekapcsolódást, hanem az anyagon keresztül várja az ő életének jobbá, kellemesebbé és boldogabbá tételét.

Testvéreim! Ezen az úton ne várjátok a ti boldogságotokat. Tinectek tudnotok kell azt, hogy Isten sem a kövekben, sem a fákban nem él; Isten az emberek szívében, lelkében akar élni: *az érzések világában. A szabadító Krisztuson keresztül megtanultuk, hogy Isten szeret bennünket.* Azért az embernek is szeretnie kell Istent. És ha valaki azt állítja, hogy szereti az Istent, akkor az ő cselekedeteinek igazaknak, gondolatainak tisztáknak, érzéseinek pedig melegeknek és szeretetteljeseknek kell lenniük. Az ilyen lélek nem kívánja mindenben a maga hasznát, hanem a szeretet törvényén keresztül ő szolgál másoknak. Ezen a szereteten, ezen az odaadáson keresztül jut aztán az Isten gondolata a földön való megtestesüléshez. Az emberi szellem az, akit a Megváltó megkeresett, akiért a földre jött. Az emberi szellem az, akire rábízta azokat a mennyei igazságokat, amely igazságok arra vannak hivatva, hogy megállítsák azt a felfogást, azt a nagy kereket, melyet az ellentét-eszme képviselője, a sátán, megindított. Az emberre vár a feladat, hogy megismerve az igazságot, küzdjön a sátáni gondolat, az önző szeretet, az önmagát boldogítani kívánó vágy és akarat ellen, amely nem az igazi szeretet és boldogítani akarás által akar működni a teremtett világon előhívott életben. Hanem csak a szeretet által elért eredményeket akarja a maga részére összeharácsolni és felhalmozni, hogy abban dúskálkodva uralkodjék. Az ő testvérei pedig, akik az Atyának éppen olyan teremtett gyermekei, mint ő, előtte meghajoljanak, és öhozzá könyörögjenek, ha valami jóhoz akarnak jutni a földön. Ő pedig annak adhassa ezeket, akinek akarja, és *ezáltal az ördögi eszmébe csoportosíthassa azokat a gondolatokat, ér-*

zéseket és törekvéseket, melyekkel a sátán hatni akar a földi életben. Ameddig az ember a sátáni törekvésekben él, ameddig ebben keresi az ő boldogságának kialakulását, s ameddig a lélek ebben az ellentétes forgásban jól érzi magát, addig folyton az ellentét-eszme forgatja. És ez a kerék hol fel-, hol lefelé forog. Ha egyszer fel is kap valakit, nem sokáig tart az öröme, mert a következő fordulónál már letaszítja. Ha el is éri az ember az ő törekvésének célját, ha sikerül is elérnie a földi jólétet, dicsőséget, elismerést, vagy uralkodást azáltal, hogy az Isten törvényét félreállítja, és helyében az önzést engedi érvényesülni: mindezekért az örömekért és előnyökért ezeknek az ellenkezőjét kell elszenvednie. De nem azért, mintha Isten őt büntetni akarná! Nem; Isten minden teremtett gyermekét szeretettel várja és hívja minden pillanatban. De az igazság, melyet megcsúfolt visszavág, és eljön az idő, amikor a maga kárán látja be, hogy az igazság ellen nem lehet tenni. *Egy igazság van csak: Isten igazsága, a szeretet igazsága.* **És egy törvény van, amit minden körülmények között be kell tölteni, amit Isten az ember szellem természetébe oltott a teremtés pillanatában: a szeretet törvénye. És ha valaki megcsúfolja ezt a törvényt, Istent csúfolja meg vele. Valaki ezt a törvényt kikapcsolja az életéből, Istent kapcsolja ki és vele együtt a boldogságot.** Azon a reggelen, amikor Mária Magdolnának az Úr megjelent, ragyogó vasárnap volt. És Mária, akit az ő nagy szeretete a sírhoz vitt, az első pillanatban nem ismerte fel az Urat. Ti is, testvéreim, akikhez az életnek ezer ezer változatán keresztül szól az Úr, csak ritkán ismeritek fel Őt. Nem ismeritek fel, mert a lelketeket megtelítő bánat, mely a sors csapásai következtében reátok nehezedik, lelki szemeteket elfátyolozza. Ilyenkor azt hiszitek, hogy mivel az emberi életeteknek nem kedvez a földi lét, Isten is elhagyott benneteket; azt hiszitek, hogy Ő elrejtőzött tőletek, s mivel tőle oly igen messze vagytok, az imáitokat nem hallgatja meg. Amikor a szívetek vérzik, amikor a lelketek mint egy rosszul vezetett hajó hányódik, s hol itt hol ott keresitek boldogulásotokat,

könnyebbüléseket, sokszor szól hozzátok az Úr. De ti azt hiszitek, hogy valaki más, olyan valaki szól hozzátok, aki titeket nem szeret, aki a ti ellenségeitek, mert nem azt adja, amit szeretnétek, ami szerintetek nektek járna. Ilyenkor nemcsak az Urat, hanem egymást is okoljátok a szenvedésért, mert úgy gondoltok: ha ezt, vagy azt nem cselekedte volna más, ez a rossz nem ért volna benneteket. **A lelkek folyton keresik az okot, amivel valakit vádolhatnak, hogy a nehéz és szomorú események felidőzésének felelőssége alól szabadulhassanak.** Ilyenkor ti is ott álltok az élet rejtett problémája előtt, mint ahogy Mária Magdolna állt a nyitott sír előtt, és nem találjátok az igazságot, nem találjátok a Megváltót, mert nem azon az úton óhajtjátok megtalálni az igazságot, amelyen Ő szól hozzátok. Pedig *az Úr sokszor a neveteken szólít benneteket, mint Mária Magdolnát is, és rávilágít azokra az okokra, amelyeknek okozatai körülötetek felsorakoznak.* De ti csak akkor ismeritek fel az ő bölcs intézkedéseit, amikor már túlestetek a bajokon. Csak akkor ismeritek fel a vezető kezét, az ő kezét, amikor a lelketekben már megnyugvás és béke honol. *Őt felismerni az életben, az úton, annyi, mint önmagát feltalálnia a léleknek. Ameddig önmagát meg nem találja, addig nem tudhat az Úrral közvetlen kapcsolatot létesíteni.* Addig számtalan alakban közbefurakodik „az ember”, az önmagát nagyra tartó, a saját érdekeit hajszólo ember, aki alighogy egy kicsiny jóhoz hozzásegődik, máris óriási érdemeket akar érte elkönyvelni magának, és kikövetelni Istentől az ő sorsának kedvezőbb fordulatát. Gyermekeim, legyetek mindenkor alázatosak és Istenben bízók. Emeljen fel az élet, vagy sújtson benneteket a porba: ti bízzatok Őbenne, mert ott áll az ő ígéretében: *„Én veletek vagyok a világ végezetéig”* .....és *„valahol ketten, vagy hárman összejöttek az én nevemben, ott vagyok közöttetek”.*

Ha két lélek egymást megérti és keresi az Úr útját, Ő ott van közöttük és egyengeti a boldogságukat, emberi gyengesé-

geik és gyarlóságaik közepette is, hogy azon a kicsiny, szűk nyíláson, a hit nyílásán keresztül az isteni világosság beszűrődhesék abba a vastag réteggel beburkolt lélekbe, hogy hozzá közelvedve magához vonzhassa az ember értékesebb részét az örök életre. És hogyha hiszitek azt, hogy Ő veletek van, ha hiszitek, hogy Ő meghallgatja a ti kéréseitek, ha hiszitek, hogy Neki gondja van reátok, akkor legelsősorban a ti lelki életeteket ajánljátok fel neki. Hogy megtisztíthassa, egyszerűvé és erőssé képezhesse ki a lelketeket, és elláthassa látó, halló és érző szervekkel, hogy ezeken a szerveken keresztül folyton-folyvást érezhesétek Őt, a Szellemet, és átvehessétek az ő akaratát, hogy mindig azt cselekedjétek, amit ő akar. **Akkor aztán látni fogjátok, hogy azok a csapások, amelyek az embert érik, azok a bűntetések nem olyan kemények, nem olyan fájdalmasak, és ami a fő, nem remény nélküliek.**

Mert az ő kegyelme átvilágítja azokat a rétegeket, felbontja, és új életlehetőségeket nyit meg számotokra, hogy azokon az életforrásokon keresztül több reménységet, hitet, bizalmat, megnyugvást és békét tudjatok befogadni magatokba az isteni Lelken keresztül. És akkor ebben a lelki békességben, ebben a nyugalomban ti is meghalljátok az ő szavát, mert titeket is neveteken szólít, mint Mária Magdolnát a feltámadás reggelén, és felismeritek ti is őt, és követni tudjátok mindvégig, emberi életeken keresztül, sőt még azon túl is. *Ha így éltek, bennetek is kiábrázolódik a feltámadott Krisztus!*

4. JÉZUS ÉS A KÉT LATOR(**)

Kérdés: Kedves Vezetőnk! Az evangélium szövege szerint anánál a tragikus jelenetnél, amikor az Úr Jézus Krisztust keresztre feszítik, a Vele együtt fölfeszített két lator közül az egyik megátalkodottan azt követeli az Úrtól, hogy szabadítsa meg magát is, meg őket is a keresztfáról, míg a másik arra kéri az Urat, hogy emlékezzék meg róla, ha megtér az ő országába. Ennek az utóbb-

binak az Úr azt mondja: „Még ma velem leszel a Paradicsomban.” Kedves Vezetőnk! Emberi felfogásunk előtt különösnek tűnik az, hogy egy gonosztevő egy pillanatnyi megtérés árán egyenesen a Paradicsomba juthasson, másrészt azonban az Úr Jézus szavainak tökéletes igazságában kételkedni nem lehet. Kérlek Téged, szíveskedjél erre az emberi gondolkozás előtt áthidalhatatlannak látszó ellentmondásra világosságot deríteni.

Felelet: Amikor ti arról a bizonyos Paradicsomról hallotok, mindig azokat a legfelsőbb napokat gondoljátok alatta, amelyeket ti a „Szellem, erő, anyag” című kijelentésből ismertek és itt tévedtek el. Mert hiszen ahogyan a „Szellem, erő, anyag” leírásából is tudjátok, a bukás nem hirtelen, hanem fokról-fokra való súlylyedés által jutott le a föld színvonaláig. Így tehát a fölemelkedés sem történhetik máról holnapra; nem lehet eljutni egyik végletből a másikba hirtelen. *(Csak melleleg jegyzem meg, hogy a föld is a bukás után azonnal nem a mostani állapotában, nem a mostani szellemi világosságában ébredt fel, hanem bizonyára beláthatjátok, hogy azóta sokat emelkedett értelmileg és finomult érzelmileg).* Azonban vannak a földet körülvevő szférákon olyan, szép, kellemes és a léleknek oly nagy boldogságot és örömet nyújtó helyek és állapotok, amelyek bizony felérnek egy Paradicsommal, különösen egy szenvedő, bűnhődő, a földről elszabadult szellem számára. Az is tudnivaló, hogy az Úr a földre jövetelével új szférákat nyitott meg, és a magasabb világokkal összeköttetést hozott létre. Ennyit előzetes magyarázatképpen.

Most azoknak a pillanatoknak válságos hatását akarom a te lelkedben szavakba öltöztetve világossá tennie, amelyeket egy olyan lélek él végig, aki előtt ott van a halál, és rettenetes kínok között gyötrődik. Olyan ember, aki bár gonoszat cselekedett, akiben sok rossz érzés megvalósult földi életében, de azért a lelke nem volt tökéletesen megvastagodva, elszigetelve, az istenség titkaitól még nem volt végleg eltávolodva. Összehasonlíthatatlan annak a két embernek lelkiállapota, akik ott egyforma

szenvedésben és egyforma ítéletben várták a véget. Hiszen tudjátok, hogy ***nem lehet egy bűnnel mindjárt a kárhozatba jutni, sem egy erénnyel azonnal a legmagasabb mennyországba emelkedni, hanem úgy a bűnöknek, mint az erényeknek ki kell bontakozniuk, és az emberi lélekben el kell hatalmasodnia a jónak, vagy pedig egészen meg kell vastagodnia a rossznak***, hogy az a jó, vagy az a rossz csakugyan teljesedésbe mehessen rajta. Mert hiszen az ember a jó és a rossz között, amelyben a földön él, folytonos súrlódásnak és ütközésnek van kitéve, és egyiknek a hatása sem végeredmény, csak átmeneti állapot. **Hiszen különben nem kellene folyton testet öltenie, hanem egyetlen jótett, vagy egyetlen bűn eredményeként az egyiknek azonnal a Paradicsomba, a másiknak pedig a kárhozatra kellene jutnia.** Az emberek éppen azért vannak a földre küldve, hogy a jóról meg a rosszról való fogalmaik teljesen megvilágosodjanak, és szabad akaratukkal csatlakozzanak vagy a jóhoz, vagy a rosszhoz. Aki a jóhoz csatlakozik, annak szakítania kell a rosszal, hogy a lelke felszabaduljon a salaktól. Aki pedig a rosszhoz csatlakozik, annak el kell szakadnia a jótól, mert más különben a gonosznak is szenvednie kell a jótól. *Ennek a célja pedig az, hogy egyetlenegy lélek se okolhassa Istent az ő végzetéért.* Tehát *egy földi élet alatt nem lehet valaki egészen jóvá, sem egészen rosszá, csak jobbá, vagy rosszabbá* aszerint, ahogyan őt az ő vonzódása vezeti, ahogyan a rosszra való hajlandóság, vagy a jóra való hajlandóság mind jobban kialakul a lélekben. **Az a bűnös, akit Krisztus egyszer s mindenkorra megjelölt az ő ígéretével, a jó és a rossz közt vergődő léleknek a típusa volt. Benne a jó és a rossz iránt egyaránt ki volt alakulva a vágy egyszerűen azért, mert nem volt helyes fogalma sem a jóról, sem a rosszról.** A másik azonban egészen a rosszhoz pártolt; olyan szellem volt, aki talán egy utolsó testöltését végezte a földön, hogy azután az ő részére egy igen-igen hosszú idő következék el - talán évszázadok, vagy évezredek - míg majd újból testet ölthet.

Mikor az ember utolsó óráit éli, és a halál közvetlen közelében érzi magát, akkor a léleknek minden ösztönös életeréje fölébred, hogy az életet, mint a cselekvések lehetőségét, megtarthassa, vagy legalább az élethez valami hasonló állapotba kerülhessen. Így volt az a szóban levő latorral is. Ez bár elbukott, bár bűnt bűnre halmozott, de a lelkéből még nem halt ki a jó, és ez a lelkében szunnyadó jó az életösztönnel együtt ébredt fel, amely legelsősorban a megfigyelésben, azután a csodálkozásban ad magáról életjelt. Megfigyeli a társát, aki szitkozódva és átkozódva keresné a menekvést, ha kereshetné. Mivel pedig az elvadt csöcselék a kereszt alatt így ordítózik és kiabál: „Ha Isten Fia vagy, szállj alá a keresztről, másokat megszabadított, magát nem szabadíthatja meg”. „Ha ezt meg ezt a csodát meg tudtad csinálni, tégy most csodát magaddal” - és sokan voltak olyanok is, akik valóban csodát vártak, vagy ahogyan ti most mondanátok, szenzációra voltak éhesek. Ahelyett, hogy a lelkükben megmozdult volna a részvét és az emberszeretet érzése. Ezeket hallván ezek a szenvedésbe mélyen alámerült emberek, hogy ennek az ő sorstársuknak milyen képességei, milyen csodái ismertek a nép előtt, mintegy utolsó szalmaszálba kapaszkodik az ő gondolatuk. Hogy ha ez az ember mindezeket meg tudja, cselekedni, akkor ők is megmenekülhetnek a haláltól és a szenvedéstől. **Egyik átkozódva követeli ezt tőle, mint az emberiségnek olyan típusa, aki erőszakosan akarja megszerezni a jót, a könnyebbséget, mert még ott az utolsó vergődésében is a gőg, az erőszakosság, az uralomvágy, az önzés, a parancsolási düh kerekedik felül benne. A másoknak a lelkén végigvonul élete eseményeinek minden emléke; benne volt szeretet is és megbánás, félelem, sőt hit is, azaz az ő lelkében volt jó is, meg rossz is, és ki tudja, talán ha ezt a jót ápolták volna benne az emberek a hozzá közelállók, talán a rossz elhalványult, elcsitult volna a lelkében, és a jó talán megerősödve került volna felül. Nem mondom, hogy jó és tökéletes ember lett volna, csak olyan**

lett volna, mint a többi átlagember. **Mert ő csak annyiban különbözött az átlagembertől, hogy az átlagember gonosz vágyai, nem válnak tettekké, ő pedig ezeket a vágyakat tettekbe vitte át.**

Hány ember megcselekedné a rosszat, s megfosztaná az ő embertársát az életétől, hogy hozzájuthasson annak anyagi javaihoz, ha nem félné a büntetéstől, amely félelem az emberi lélekben a már sokszor átélt büntetés nyomán keletkezik! Tehát amabban (t. i. az átlagemberben, aki fél) ott élnek a gonosz vágyak, hogy megvalósítsa azokat, de nem mer a cselekvés terére lépni; emez pedig, aki talán még nem szenvedett annyit, és nincs a lelkében a büntetések egész sorozatának emléke, enged a vágyaknak, megvalósítja azokat, mert balga értelmével azt hiszi, hogy nekimegy a korlátnak, és legföljebb szétzúzza a fejét és nincs tovább. Ilyen volt ez a lélek is. Még heves, még kiforratlan a lelki természete, de van benne jó is. Érzései megmozdulnak, és csodálkozva szemléli a mellette némán tűrő és szenvedő Megváltót, aki ahelyett, hogy gonoszul válaszolna a bántalmakra, imádkozik az őt gúnyolókért és bántalmazókért. És azt gondolja ez a lélek, hogy ennek a némán szenvedőnek bizonyosan van valami láthatatlan, hatalmas erőforrása, melyre támaszkodik, mert lám, sem bosszúállásra nem gondol, sem gonosz szavakat nem mond, hanem némán tűr, mert bizonyára egy titokzatos hatalomra támaszkodik, amelyről meg van győződve, hogy az van. Csodálkozva kémleli: hol, merre, miként van az a hatalom, amelyre ez az ő némán tűrő sorstársa támaszkodik? És megjelenik a lelki szeme előtt Isten, a másvilág. Megelevenednek előtte a csodás gyógyításoknak és halott-feltámasztásoknak a legendái. **S mikor mindezek felvonulnak a lelki szemei előtt, akkor ez a kétségbeesés végső pontján álló lélek a halál közellétét érezve, mint utolsó lehetőségbe kapaszkodik bele Istenbe. Igen, Isten van!** És ebben a pillanatban, amikor a halálhoz egészen közel érzi magát, megbánja bűneit, mert látja, hogy a jó hatalmasabb a rossznál, mert a jónak van egy olyan erőssége,

amelyre támaszkodva még a haláltól sem fél, mert a halál az ő részére felszabadulás, megváltás. Lelkében felébred a jobb, a szebb után való vágy, amelyre nézve az élet nem nyújt számára többé lehetőséget. Az a kétségbeesés, amit a lélek ilyenkor érez, csak azokban a szavakban nyerhet kifejezést, amelyekkel mintegy végső kétségbeesésben megalázkodva könyörög: *„Uram, emlékezzél meg rólam, ha a te országodba mégy.”*

A lelki szemei előtt megjelenik a másvilág, az a másik világ, amelynek lennie kell; mert honnan venné ez az ember azt a nyugalmat, azt a békességet, és honnan vették volna az ő szidalmazói mindazokat a csodákat, ha azok nem történtek volna meg? És az a lélek hisz, és amikor ezzel a hittel eljut a saját bűnei és tévedései beismeréséhez, és leinti a társát azokkal a szavakkal, hogy: *„Mi méltán szenvedünk”*, ezzel beismeri az ő bűnös voltát, és azt, hogy ő csakugyan méltó az ítéletre, mert a rossznak csak ilyen következménye lehet. Lelki szemei előtt annak a bizonyos másik világnak a lehetősége óriási módon kiterjeszkedik, és kialakul előtte, és már a lelke teljes erejével hisz. Ha mostan előtte állana a lehetőség, hogy megjavuljon, ezeken a borzalmakon keresztül bizonyára a javulás útjára térne, de mindennek vége, közvetlen a halál küszöbén áll már. Lelki szemei előtt megjelennek a bűnök, amelyeket ő meg a társa elkövettek, és látja, hogy a rossznak csak rossz következménye lehet. És az élet már nem is kívánatos előtte többé, hanem menekülni igyekszik, és megalázkodva, kétségbeesve fohászkodik a nála jobbnak felismerthez, hogy vigye őt magával. Ebben a pillanatban megirtózott a bűntől, és menekülni igyekszik tőle. De jól tudja, hogy bűnei ehhez a testhez vannak hozzákötve, amelyben a halállal küszködik, és annak a testnek el kell pusztulnia. És ő nem is akarja ezt már megmenteni, leszámolt az étellel, a testtel, és *csak a felébredt lelkének kívánt szabadulási helyet, lehetőséget és állapotot: a benne lévő jó akar szabadulni a szenvedtető rossztól. Ennek a lélekben élő jónak, amely a Jóhoz kapcsolódni vá-*

gyott, ígéri az Úr, hogy: „Még ma velem leszel a Paradicsomban”. *Nem a bűnöket elkövetett embernek szól ez az ígélet, aki ott hal meg a keresztfán, hanem annak a léleknek, aki a jóban akar tovább élni, annak a meglévő jónak, amely még a lélekben benne maradt.*

S valóban, amikor a lélek elhagyja a testet, az ő szenvedéseinek színhelyét, megnyugodott, megpihent, és az Úr vezette őt a pihenés és megnyugvás helyére. De nemcsak ennek a léleknek szólt az Úr ígérete, hanem minden léleknek. Mert *minden megtérő lélek*, akiben nemcsak külső forma szerint megy végbe a megbánás és a bűnök beismerése, hanem igazán a lélek mélyéről szakad fel a menekülési vágy, és azért kapaszkodik a Krisztus kegyelmébe, megenyhül a halál pillanatában, és minden megtérő lélek az enyhület hazájában ébred fel. *Nincsen egyetlenegy sem, aki lélekben Krisztushoz fordul, hogy az a gonosznak, vagy a bűn következményeinek a világában ébredne azonnal öntudatra.* Mert **valakik hisznek Krisztus megmentő erejében és Isten végtelen hatalmában, és lelküket Őrája bízzák, azok meg vannak mentve.** Nem mondom ezzel, hogy amikor újra elkövetkezik rájuk nézve a munkálkodás ideje, nem fognak többé ütközéseket szenvedni, vagy hogy nem lesznek a bűneikhez hasonló módon megpróbálva, de az *Isten kegyelme*, amelyhez hozzátapadtak, ahonnan üdvösségüket várták az ő erőtlenségükben, ahonnan szabadulásukat remélik: megtartja őket, és nem hagyja őket alámerülni. És így *minden megtért lélek számára a maga fokozatához mért paradicsomi állapot készen áll az Úrnál.* Azt mondtam, hogy: *a maga fokozatához mért*; természetesen, hiszen hogyha valakinek alacsonyfokú a lelki fejlettsége, úgy, hogy még nem volna képes egy tőle igen távol eső jót megismerni, az azt nem is tudja értékelni, de a hozzá közeleső jót fel tudja fogni az ő értelmével. Abba bele tud helyezkedni az ő érzelmi világával, és azt a maga részére jónak, igaznak és kívánatosnak tartja. Ez az a jó, ez az enyhülés, ez az a békesség,

amely az ő lelkének hasznára van és ez készen áll minden megértő lélek számára.

*Hogyha azonban egy ember nem is tud egy jobbról, mint amit ő fel tud fogni, azért az a jobb mégis létezik, és az a jobb törvényt tart felette, az a jobb vezeti őt. Ezt nevezik Isten gondviselésének, és ez az a nagy titok, amelybe nehezen tud az ember lelke belehelyezkedni. Pedig aki feltétlenül hisz anélkül, hogy tudná, vagy megértené a sokkal nagyobb jót, az Isten jóságát, és azért mégis ragaszkodik hozzá, annak ez az isteni jóság készen tartja a megérthető jót, és ezen keresztül vezeti őt oda, ahol felfoghatóvá válik számára az addig még nem ismert és fel nem fogott jó. Azért a földi embernek többet ér az, ha azt mondja: Hiszek Isten végtelen jóságában, örökkévalóságában és kegyelmében. Hasonlíthatatlanul nagyobb érték ez, mint ha azt mondja: tudom ezt és ezt. Tudom, hogy ez és ez következik, mert „ez az igazság”, s tudom, hogy ebben lesz részem. Hogyha az ember „tudja” hogy a halál után az ő bűneire ilyen meg ilyen megpróbáltatások következnek, és nem hiszi azt, hogy az Isten kegyelme ettől megmentheti őt: nem is menti meg. Mert az ő hite gyenge, a tudása pedig gyarló, és nagyon vaskos igazságra támaszkodik a maga „tudásában”. Ennél fogva előbb meg kell tapasztalnia ennek a vaskos igazságnak a súlyát, hogy egy szelídebb, enyhébb igazságot feltételezni tudjon, amire őt a szenvedések vezetik reá. **Azért jobb hinni, mint tudni!***

És ha az Isten ad is meggyőződéseket, azokat nem azért adja, hogy a fluidi világot az ember most már lépésről-lépésre kitanulmányozza, hogy a kitaposott úton végig tudjon haladni még az oda nem való tömeg is, hanem csak azért adja a meggyőződést, hogy a hitét növelje és erősítse, mert a hitével többre megy, mint a tudásával, amely az ő hitét megrögzíti, és hiányos igazságokhoz köti hozzá. Ami ebben a pár szóban le van fektetve, az nagy titok, amelybe az ember az ő „igazságával” bele nem szólhat. *Mert a lelki világban nem úgy van, mint az emberek gondolják, hogy ott szabatosan meg van rögzítve a lelkek sorsa!*

Az Isten kegyelmében nincs semmi sem megrögzítve, hanem a lélek felemelkedése, megbánása, hite olyan erőt és alkalmakat jelent és teremt, amelyeknek hatásait nem lehet paragrafusokkal kiszámítani és lerögzíteni, ahogyan azt az emberi gondolkodás szokta.

5. NEM VÉGNÉLKÜLI AZ ÚR TÜRELME. (**)

Amint ti is tudjátok, a gyermek Jézust szülei tizenkét éves korában felvitték Jeruzsálembe, hogy - amint azt az egyház törvényei előírták - bemutassák Istennek. A régiek innen számították az újévet. Eleink, akik várták az Urat, lelkük mélyén megéreztek, hogy életük más vágányra tér, és a régi, elavult korszak helyébe a szellemi haladás kora következik. Noha ez még egyáltalán nem volt látható, sem érezhető a világban, és csak kevesen vettek róla tudomást. Az új korszak jöttét, az Úrnak napját nem hirdették diadalmas harangok. A régi korszak még élt, de már haldoklott. Lejárt, mert befejezte körforgását. Azok az emberszemlék, akik az új korszak jöttét felismerték, igyekeztek az új korszakba lelküknek minden nemesebb érzését belevinni. Igyekeztek megvilágosodott értelmüket, széjjelágazó vágyaikat beleplántálni, hogy maguknak boldogabb lelki otthont biztosítsanak. Az új korszaknak mindig reménységgel, várakozással néz eléje az ember, mert azt hiszi, hogy az új jobb, igazabb, boldogabb, dicsőségesebb lesz számára. Mindenki a jövőtől várja reményei beteljesedését, számításainak megvalósulását, mert hiszen minden szellem reménységgel és vággyal telve jön az anyagi világba, melyeket az élet sokszor hosszú időn keresztül sem vált be.

Tulajdonképpen mi az élet a földön? Nem más, mint a lelkek állapotának hű kifejezője. Tükörkép úgy a jelenségek világában, mint ideát a szellemvilágban. Csak az a különbség, hogy itt nálunk igazabb, homálynélkülőbb, mint a földön. Az ember lelke - amint mondtam - telve van vággyal, reménnyel. S hogy az életét színessé és boldoggá tegye, az anyaghoz nyúl, a föld nyújtotta örömeket veszi igénybe. Ez azonban nem adja

neki azt a megnyugvást és boldogságot, amit tőle vár, és így mindenben csalódik. A sok egymást követő életen át szerzett tapasztalatok rávezetik arra, hogy Istenhez kell kapcsolódnia, Isten tárházából kell festéket vennie, hogy életét vele igazán színessé és boldoggá változtassa. Mivel azonban az ember lelkében több a bűn s a helytelen törekvés, mint az igazra és jóra való igyekezet, azért a kivitelben, a cselekedetben mindig gyengének bizonyul, és így sokszor prédájává válik az anyag hatalmának. Az ember lelkében él a vágy a szabadulás után, de az anyag kötelékeiből nehéz a kibontakozása.

Kétezer éve szakadatlanul folyik ez a munka; az Ige világosságától áthatott lelkek minden erejüket megfeszítve igyekeznek a világot egy jobb, egy tökéletesebb irányban vezetni, és mégis a nagy áldozatok, a nagy szenvedések nyomán alig egy-egy kicsiny fénysugár, alig egy-egy kicsiny igazság tud csak áttörni a föld sűrű légkörén. És ez a sok szenvedés mind csak azért van, hogy a kárhozatba süllyedt lelkek lássák testvéreik önfeláldozó szenvedéseit, lássák az isteni szeretet kiáradását, hogy megismerjék Isten nagy kegyelmét, mielőtt még nem késő; mielőtt még az ajtó be nem záródik. Ezt az ajtót, a kegyelem ajtaját Krisztus Urunk nyitotta meg kétezer év előtt. Ő testesítette meg az igazságot, és fejezte ki nemcsak szóban, hanem tettekben is Isten nagy-nagy szeretetét. Az Úr új törvényt hozott: a kegyelem és megbocsátás törvényét, és az ember mégis oly nehezen fogadja el e törvényt. Oly nehéz szakítania a múlttal, oly nehéz a sötétséghez szokott szemével a fénylő világosságba tekintenie. Az Eszme azonban mégis terjed. Sokan felveszik ugyan a keresztséget, de ez csak külső máz rajtuk, életük és ténykedésük nem mutatja keresztény voltukat, ők azok, kik a jót hangoztatják, de a rosszat cselekszik. Sokan járnak az Igazság fénylő palástjában, de az igazi megterésről, a lélekben való újjászületésről fogalmuk sincs. Lélekben talán álmodoznak a szebből, a jobbról, de hozzájutni

nem tudnak. **Vágyaik tiszták és jók, de cselekedeteik gonoszak. Nem gondolnak arra, hogy cselekedeteik hatásokat váltanak ki az emberek lelkéből, és ezekkel a hatásokkal - legyenek azok jók, vagy rosszak - találkozni fognak, és velük meg kell küzdeniük.** Jaj azért azoknak, akik két igazságot hirdetnek!

Az Úr a kegyelmi idők végén megnyitotta a sírok száját, hogy az elköltözötteken keresztül még egyszer hallja az emberiség a figyelmeztetést, hogy *nem végnélküli az Úr türelme*. Jaj azoknak, akik vígan vannak az Igazság lakomáján, de a lelkük fejlődése nem jut el odáig, hogy az Igazságot és kegyelmet befogadják. Jaj azoknak, akik Isten pitvarában minden emberi és földi vágyukat kielégítik, a tömegeből kiválnak, csak azért, hogy uralkodjanak rajtuk, és veszedelembe vigyék őket. Azonban azt ne higgyétek, hogy csak azoknak kell jó példával elől járniuk, akiknek ez az emberi hivatásuk, hanem azoknak is, akik az Igazság szellemével érintkeznek, akiknek jólesik Isten bűnbocsánata, a megtisztulás és az üdvösség elnyerésének lehetősége. Az Igét, amelyhez reményük fűződik, cselekedetek alakjában ezeknek is tovább kell adniuk embertársaiknak a mindennapi életben. **Testvéreim, akik nem mutatják meg Isten kegyelmét önmagukon keresztül az ő példás életükkel, szintén súlyosan vétkeznek Isten ellen. Istennek ezt a kegyelmét leginkább nektek, spiritistáknak kell megjelentetetek embertársaitoknak.** Nektek, akik ugyan még a látszatvilágban éltek, de már az örökévalóságából kapjátok a figyelmeztető szót és világosságot, tudnotok kell, hogy *a tudás kötelezettséggel jár*. És ti tudjátok is ezt és mégsem vetkőzitek le az ó embert, és nem öltöztök fel az új embert. Ismeritek az igazságot, és mégsem törekedtek az egyszerűsége, az alázatosságra. Szívetekben szeretet helyett alakoskodás, kétszínűség és önzés lakozik, és ami minden szellemi haladás kerékkötője: gőg és hiúság. A földön nehéz a haladás; nehéz az életet mennyei színekkel kifesteni, körül rajzolni, csak azért, mert nem az Istentől kapott igazságot követik az emberek,

hanem az ő romlott természetük törvényeit, mely őket a röghöz köti. Nehéz az előmenetel, noha nagyon hosszú ideje már, hogy a Megváltó e világnak új törvényt adott. Nehéz a lélekben való újjászületés. A szellemiesülés korszaka azonban már közeleg; nemsokára küszöbéhez érünk. Ez a korszak változást hoz az anyagi világra. Az eddig uralmon levőknek ellene fordul. Nem tűri meg többé a kétszínűeket, az alakoskodókat, sem a formákhoz ragaszkodókat. Felszínre hozza az Igazság követőit, akik testüket megtagadván, a szellemieket érvényesítik. A külsőségek korszaka rövidesen letűnik, s amit az álszenteskedők, az alakoskodók elvetnivalónak találtak, az felszínre jut és elválí az Igazság a hamisságtól. *A hosszú századokon keresztül rongyokba burkolt Eszme újra ragyogni fog az emberek előtt.* De csak azok előtt, akik szellemüket felszabadították a test vágyaitól, azok előtt, akik lelkesednek az Igazságért, és megtagadják magukat a fenségesért, ami a szellemi emberek boldogságáért van.

Ez a szellemi kor már hajnalodik, és ti spiritisták még mindig szenderegtek? Körülöttetek már zúg a világ, halljátok a felfordulást, s ti még azt kutatjátok, hogy mit menthetek meg a régiből? Ne ragaszkodjatok semmihez, ami az ó emberé volt. Ragaszkodjatok a megismert Igazsághoz. Ragaszkodjatok Jézus Krisztushoz, ne a formákhoz és külsőségekhez. Minden formának le kell tűnnie, mindennek le kell vetkőznie a feleslegest, hogy az ember megismerje azt, amire a szellemének szüksége van. Jaj azoknak, akik még nem vetkőzték le a test kétszínűséget, akik még a formákhoz ragaszkodnak és ellökik maguktól a világosságot! Ti azonban, akik megértitek és követitek az Igazságot, ti már az új világosság hordozói vagytok. Ti meglátjátok az új korszak hajnalát. A világ embere, noha látja az idők jeleit, nem akarja megérezni, hogy a föld átalakuláshoz közeledik. Még most is a testiségekhez, az elavult dolgokhoz ragaszkodik, s ezért magában hordja végzetét.

A javulás nagyon nehezen megy, mert az ember mindig olyan üdvösségre vágyott, amely kívülről, az anyagból jön, ahelyett, hogy magában, belülről kezdte volna meg a tisztító munkát. Az ember sohasem akar lemondani. Azt várja, hogy más mondjon le az ő érdekében. Megalázkodni sem akar, hanem azt várja, hogy más alázkodjék meg előtte. Amikor szeretetről van szó, elvárja, hogy őt szeressék, ő azonban nem akar szeretetet gyakorolni. Az ember mindig úgy érzi, hogy a születése, címe, rangja, pompája mindig előbbre való, mint a mások munkája, fáradtsága. **Az embert romlott természete mindig arra ösztönözte, hogy a más fáradságának a gyümölcsét is a maga tárházába rakja, a köznek pedig sohasem akart áldozatot hozni.** Ilyen a legtöbb földi ember természete. Ebből következik, hogy ha javulásról van szó, elvárja, hogy azt más kezdje meg; más szabja magát az Igazsághoz. Azért az ilyen ember mindig csalódni fog, mert csalódásának, forrása a saját természetében rejlik. Azért ettől semmi más meg nem szabadíthatja, csak az Igazság ismerete, mely részrehajlás nélkül megmutatja, hogy a tisztító munkát a saját lelkében kell megkezdenie.

Ne azt nézd tehát, testvérem, hogy más mit cselekszik, hanem te magad áldozd fel magadat: áldozd fel a te gyengeségedet, alázkodjál meg, add magad oda és áldozd fel az Úr oltárán a te mulandó földi lényedet. Ezáltal ugyan a világot még nem változtatod meg, de magadat ezzel az Eszmének adtad, és ez a tudat megvigasztalhat. Mert amit egyszer feláldoztál, azt nem veheti el tőled senki. S amidőn feláldoztad magad a szeretet oltárán, amely az Isten igazsága, mindezt romolhatatlan javakban megtalálsz Istenben, az Eszmében, amely Eszme meggyőzte e világot és fokról-fokra, lépésről-lépéssé győzi le a kárhozat hatalmát, az anyag erejét, mely az emberiségre a születéstől kezdve súlyos teherként nehezedik. Erre az igazságra mutatok rá előttek. Nehéz és kemény igazság ez, mert ti is mindnyájan emberek vagytok, az ember pedig nem mentes a tévedésektől. Azért mondom: legyetek mindig kicsinyek, alázatosak, és hallgassátok az

Urat: Ő kivezet titeket az anyagi világ útvesztőjéből. Semmiféle más tekervényes utat ne keressetek. Ő megáldozta Magát értetek is a szeretet oltárán. Azért azoknak is, akik Őt követik, fel kell áldozniuk földi életüket, javaikat, kívánságaikat, ha az Igazság úgy kívánja. Hiszen mulandó minden itt a földön. A ti vágyaitok is délibábok, amelyek mind messzebb csalnak titeket a céltől. A cél pedig megértés, levetkőzése a test vágyainak, hogy a szellem igazsága érvényesülhessen. Amikor az ember már annyira jut, hogy az áldozást megkezdi, egy pillanatra nehéznek, kivihetetlennek tűnik fel előtte; de azért ne adja fel a hiábavalónak látszó küzdelmet, hanem fohászkodjék Istenhez és a mi Urunkhoz és Megváltónkhoz, és a kérése meghallgatásra talál. Minden egyesnek van bizonyos elvégzendő munkája a földön. Első és legfontosabb munkája pedig a lélekben való újjászületés. Ez azonban, bármennyire szeretné is az ember, nem történik meg máról holnapra, hanem hogy a célját elérhesse: imádkoznia kell. Az imádságban a lélek összeköti magát Istennel, s minél alázatosabb a lélek, és minél inkább megnyugszik Isten akaratában, annál erősebben magához vonja a Szentlélek segítségét. Ez által az összeköttetés által tisztább rétegekbe emelkedik, ahol meglátja az elvégzendő munkát, felismeri földi rendeltetését. Tudjátok, testvéreim, hogy semmi sincs cél nélkül. Isten minden szellemet olyan helyzetbe és állapotba küld, mely az ő feladatának elvégzésére a legjobban megfelel. És mi lenne más feladata a léleknek, mint hogy fejlődjék és tisztuljon. **De hogy az ember a feladatának élhessen, elsősorban önmagával kell tisztában lennie. Önmagát pedig csupán az Igazság tükrében pillanthatja meg és akkor őszintén felkiált: „Uram, milyen bűnös vagyok én” .** *S amidőn beismeri hibás, tévedező voltát, megszűnik gögöcsnek lenni. Belátja, hogy minden akaratával, minden igyekezetével, nagy és szent törekvéseivel is csak bukdácsoló, szegény lélek. Alázatosná lesz, meghajtja fejét, s beismeri, hogy önmagától semmire sem képes. Nem képes még egy fűszálat sem terem-*

teni, vagy egy porszem színét megváltoztatni. Az ilyen lélek helyesen éli végig az életét, mert meghajol Isten előtt. Az ilyen lélek hagyja maga után a legszebb emléket, mert égi színekkel festette végig az utat, amelyen haladt, mert cselekedeteivel Isten akaratát érvényesítette.

Nektek sincs másra szükségetek: csupán Isten akaratát kell teljesítenetek. Éljtek békességben és szeretetben, és juttassátok a jót és igazat érvényre a ti életetekben. Körülöttetek dübörög a harc: a gondolatok és eszmék harca. **Ti azonban ne féljétek, mert ti már tudjátok, kihez kell ragaszkodnotok. És ha továbbra is kitartotok meggyőződésetek mellett, és igaz életet éltek, történhetik körülöttetek bármi, az a lelketeket fel nem izgathatja, mert tudjátok, hogy az Úr veletek van, őriz és megvéd benneteket.** Mindent elveszthettek, amivel birtok, családotokat, anyagi javaitokat, egészségeteket: Isten azonban akkor adhat vissza mindent, amikor nem is reméletek. Csak cselekedjétek jót és igazat, és akkor ezeknek hatásai várnak reátok a szellemházában.

6. A FÖLDI ÉLET JELENTŐSÉGE. (**)

Beláthatatlan nagy tömeg hömpölyög az élet országútján, és halad egy bizonytalan cél felé. Ez a tömeg minden alkalommal mintegy a mélységbe zuhanni látszik, amikor a halál pillanatában el kell válnia a földön valamiképpen kialakított és elrendezett életétől. A földi élet küzdelme tulajdonképpen abban áll az ember számára, hogy mindig a vágy sarkalja őt, hogy az életben úgy helyezkedjék el, s a maga részére olyan pozíciót teremtsen meg, amelyből mint egy kiapadhatatlan bányából mindig kiválaszthassa azokat a kellékeket, amelyekről azt hiszi, hogy megszerezheti velük az élet boldogságát. Dehát miben áll az életnek ez a boldogsága? Ameddig a lélek a nemesebb után nem vágyódik, addig a test táplálása a testi énnel minél inkább való kitüntetés, és az élet javaival való elhalmozása a cél.

Ha láttok embereket, akik minden úton-módon hatalom, gazdagság vagy dicsőség után törekszenek, egészen tisztában lehetnek afelől, hogy ezek még nem ismerik az élet magasabb rendeltetését, azaz még nem ismerik, és nem keresik az élet rejtélyének megoldását. Csak a test kívánalmainak megszerzése lebeg cél gyanánt előttük. És mivel csak ezt szolgálják, az ő elhelyezkedésük az életben csak a felszínen mozog. Ezek arra törekszenek, hogy mindent önmaguknak szerezzenek meg; minden után kinyújtják a kezüket, amivel úgy gondolják - persze tévesen - hogy a boldogságukat elérhetik. Az emberek túlnyomó része ilyen szellemekből áll. Érthető tehát a földön az a nagy tülekedés és zürzavar, mert minden egyes születéssel új-rakezdődnek a tülekedések, újra kezdődik a kapkodás: mindenem keresztül megszerezhetni az élet javait. És nemcsak a maguk részére teszik nehezzé ezzel az életet ezek a felületes lelkű emberek, hanem azok részére is nagyon megnehezítik az életkörülményeket, akik már más célból, magasabb rendeltetés betöltése végett jönnek a földre testet ölteni. Továbbá azok részére is, akik még talán nem is ismerik a testnek ezeket a kifejlődött igényeit, akik még nem annyira járatosak a földi életnek ezekben a megszerezhető előnyeiben, akiknek a lelke az erőkben még mintegy meg van kötve, s még majd csak ezentúl fog felébredni bennük a jó és rossz közötti különbség megismerése. **Tehát az emberiségnek ez a zöme veszélyes mind a két részre: az élet fejlettebb szellemeire is, meg azokra is, akik már fejlettebbek, akiket már magasabb rendű igazságok, magasabb rendű célok vonzanak,** és ezeket szeretnék az életükben megrögzíteni; akik szeretnék az életet tökéletesebbé, jobbá, igazabbá tenni, és pedig nemcsak a maguk részére, hanem mindazok részére, akik velük együtt élnek, és akik utánuk következnek.

Az önző szellemek nagy kapkodása és nagy kapzsisága okozza, hogy elvesztik a világosságot; önmaguk oltják ki a lámpájukat, és teszik lehetetlenné önmaguk részére is a kibontako-

zást, a boldogulást, a vigasztalódást. Hiszen minden ilyen törvénytelen igyekezet, minden ilyen homályosság, minden ilyen túlkapás a maga következményeivel együtt itt marad a földön. Sőt sokszor nyomban érezteti a hatását, mert minden igazságtalanságra fájdalom, csalódás, szenvedés és sok igyekezetnek romba dőlése következik. **Sokszor látnia kell az ilyen szellemnek, vagy embernek, hogy miként veszi ki a kezéből a végzet azokat az eszközöket, amelyekkel ki akarta erőszakolni a sorstól, hogy az ő akarata és vágya menjen teljesebbé.** Mert az ilyen szellem nem kérdezi a múltat, nem keresi a jövőt. És ha a jövőt keresi is, nem azt nézi, hogy tulajdonképpen hogyan, és mint cselekedjék úgy, hogy rendezett igazságot hagyjon maga után. Hogy megelégedéssel, becsülettel végezze el az életét, hanem felületesen gondolkozó énjében mindig arra számít: hogyan és miféle események, miféle nagy, eddig nem ismert szerencsék és váratlan fordulatok következhetnek be, amiket ő a maga igyekezetével, esetleg sokszor hamiskodással akar kicsikarni a sorstól. **Sokszor csak a halál téríti ezeket észre, amikor vagy őket magukat szólítja el a végzet, vagy azokat, akiknek kedvéért talán így cselekedtek.** Közülük sokat éppen a gyermekeik érdekében való vagyonszerzéstől szólít el a végzet, és igen sokszor befejezetlen munkájuktól ragadja el a halál azokat, akik valami nagyot, valami dicsőségeset akartak cselekedni, aminek napfényre jövetelével majd szárnyára vette volna a nevüket a hír, és dicsőség özönlött volna feléjük a mulandó világból. Az ilyenek csak dolgoznak, munkálkodnak, és nem érik meg álmaik beteljesülését.

Hosszú, hosszú ideig ott marad a szellemvilágban vigasztalanul, vágyaktól gyötörtetve az ilyen szellem, mert a valóság világában, ahol minden pontot becsületesen be kell tölteni, mindent el kell végezni, ami igaz, ami jó, ők idegenek. Egy lépést sem tudnak tenni előre; még a fejüket sem tudják hátra fordítani, hogy visszanézzenek, mert ezekben a vágyakba, gondolatokba bele vannak merevedve. És amíg Isten, az ő Atyjuk, őket

más világosságra nem vezeti, ameddig meg nem gyújtja előttük a szövétneket, amelynek fényénél a következő lépést megtehetik, addig abban az egy állapotban élnek. Hiszen ezek nem is tudják, hogy meghaltak, ennél fogva nem is tudhatnak arról, hogyan segíthetnének magukon. Egyáltalában nincs tudomásuk az ő létállapotukról. **Azoknak az embereknek a lelkei, akiknek a gazdagság, a testnek kedvező jólét volt a vágyaik és életük egyedüli célja, ettől a kínzó vágytól gyötörtetve szenvednek, és nyomorultaknak érzik magukat a szellemvilágban. Szenvadásüket még fokozza az, hogy sokszor látniuk kell a fényt és pompát azoknál, akiket talán lenéztek, akiket emberi életükben együgyűeknek, tökéletleneknek tartottak.** Kell-e ennél az életnek keményebb iskolája, kell-e az igazságnak ridegbb formája és kell-e ennél nyomorúságosabb lelkiállapot? Ilyen azoknak az állapota, akik lelki fejlettségüket arra használták fel, hogy más emberek tudatlanságát vagy jóhiszeműségét kizsákmányolva, azt a maguk életének a feljavítására fordították, és abból maguknak anyagi, vagy akár lelki előnyöket is szereztek.

Ezen az úton szerzi meg magának az ember azt a nyomorúságot, amit el kell szenvednie, amit meg kell ismernie, hogy kigyógyuljon azokból a tévedésekből, amelyekbe őt mohó vágya és szellemi tudatlansága vitte bele. Mert szükséges, hogy az ember először meggyógyuljon a helytelenből, az igaztalanból, hogy az igazságról, a helyesről valamiféle homályos fogalma lehessen, és igyekezzék azt az ő életével valamiképpen megrögzíteni, azaz a maga lelkébe elültetni. Szükséges, hogy az ember lelke megüsse magát a vaskorlátokban, a természet vaskorlátjaiban, amelyekben az Isten az igazságot bezárva tartja. Szükséges az ilyen rakoncátlan szellemeknek, hogy mindaddig fájdalmat érezzenek, ameddig önmaguktól fel nem ismerik azt az igazságot, azt a törvényt, amelyet be kell tölteniük. **A fontos az, hogy az ember megismerje Isten országát és annak igazságát, mert csupán ez az egyetlen ismeret, ez az egyetlen út mutatja**

meg az ember előtt a helyes célt, amelyet követnie és elérnie kell. Ez az egyetlen út, amelyen az ember lelke kiművelődhet, s minden tudományt szentnek tarthat, anélkül, hogy szellemi elbizakodottságba esnék. Ez az életben a szükséges dolog. E mellett a fájdalmak, a csalódások, a változások eltörpülnek, egészen kicsiny porszemekké válnak, amint a lélek felismeri Isten igazságát, és abban a világosságot megtalálja, amit a lelke építésére használ fel, és körülnézve az életben, mindenre megtalálhatja a feleletet. Nem lesz igazságtalanság többé, nem lesz előtte nyomorúság, amelynek okát fel ne ismerné, és meg ne találná úgy az emberek természetében, mint önmagában. Nem lesz vigasztalan az állapota, mert látni fogja, hogy minden nyomorúságnak, minden zűrzavarnak, lelki és testi harmóniátlanságnak egyetlen okozója a tévelygés, a bűn, az élet céljának helytelen felfogása. És akkor az lesz fontos rá nézve, hogy a maga életét helyesen rendezze be, és Isten kegyelmi ajándékát úgy használja fel, mint ahogyan a takarékos ember beosztja a fillérjeit, hogy jusson is, maradjon is.

Értetek engem, hogyan mondom? Az élet eseményeit, annak örömeit, szenvedéseit, világosságát, egy szóval mindent úgy rendez el, úgy oszt be, hogy a kétségbeesés és bizonytalanság határán nagy ütközések ne érhessék. És nem is érik, mert hiszen akármerre fordítsa őt a sors, mindenkor hittel, bizalommal és reménységgel kipárnázott ajtókra talál, mert mindenütt látja Isten kegyelmét, Isten végtelen bölcs gondviselését és célravezető útmutatásait, amelyekkel őt a bajok, szenvedések, csalódások és örömek között végig vezeti. Ha az ilyen hívó és bízó léleknek jut is a földön szenvedés, az azért van, és különösen azoknak van, akik a hitben már erősek, mert szükséges is, hogy az ilyenek a tövises oldalt válasszák. Hiszen hogyha azok jutnának erre az útra, akik még csak a töviseket elszórni tudják, akik még csak zűrzavart csinálnak, elgondolható, mennyivel alacsonyabban állana az élet, sőt még az is, hogy mennyivel több betegség volna a földön! Azonban akik már türelmesek, akik már

megtanultak belenyugodni Isten akaratába, akik már hagyják magukat vezetni a láthatatlan és ismeretlen Hatalomtól, akik már tudnak hinni és bízni, azok el tudják viselni a szenvedéseket, amelyekkel ez a tövises út bővelkedik. Azok tudnak örülni az út szélén nyíló kicsiny virágnak is, azok előtt értékesek azok a kicsiny örömök is, amelyek itt a tövises úton is százával teremnek. Mert azoknak a szelleme már nyitva van, azok már felismerik ezeket az örömeket, és a lelkük táplálkozik azokból, és élvezi őket. De akik még mohó vággyal vetik bele magukat az élet örvényébe, akik még felületesen élnek, akiknek még nagy, vaskos események kellene, hogy a lelkük felébredjen, akik még maguk is süketek és vakok, mert még nem látják azokat a tiszta és boldogító örömeket, amelyeket csak a felébredt szellemek élvezhetnek, azoknak a sorsa a legnagyobb jólét közepette is üres. És az életük sivár, úgy, hogy nem egyszer öngyilkosságba kergeti őket a saját egyéni lelkük szegénysége és nyomorúsága.

Azért azt mondom nektek: örüljétek, hogyha az életnek ezeket a kicsiny virágait, ezeket az apró örömeit fel tudjátok ismerni, mert a lelketek akkor már gazdag, és felkészült arra, hogy a nagyobb örömeket és nagyobb boldogságot is megláthassátok, és el tudjátok majd viselni. Hiszen mindennek meg kell az ember lelkében érnie, és mindennek ki kell fejlődnie benne, hogy minden kicsinységet észre tudjatok venni, ami körülöttetek van, és a ti fejlettebb érzésvilágotokkal örülni tudjatok az élet finomabb színárnyalatainak; örülni tudjatok a magasabb rendű titkoknak és örömöknek, egyszersmind az élet olyan kicsi értékeinek is, amelyeket mások eltaposnak és élvezni képtelenek. Nagy dolog ez, és nagy ajándéka Istennek, amit meg kell becsülni! Az élet telve van ilyen apró örömökkel; lelki örömökkel, amelyeket hogyha észrevesztek, nem sivár többé az életetek, hanem még a legelhagyatottabb, legsivárabb élet is úgyszólván kellemes emlékekkel gazdagítja a lelketeket; olyan kellemes és boldogító emlékekkel, amelyekre még akkor is visszagondoltok, amikor

majd elkövetkezik az az idő, amikor a nagyobb örömök következnek, amelyeket Isten a ti részetekre, hitetek és bizalmatok viszonozásául félretett. Amikor ismét találkoztok egymással Krisztusban, ezekre a kicsiny, alig észrevehető árnyalatokra, amiket a ti életetekben szokássá tettetek, boldogan emlékeztek majd vissza, mert a lelketek akkorra már még érzékenyebbé lesz, és még jobban fel tudja ismerni Isten gondosságát és szeretetét.

Akkor már minden lépésekben, életetek minden eseményében - hogyha az még oly fájdalmas, még oly nyomorúságos volt is - ott látjátok mint fénylő holdat Istennek gondoskodó szeretetét, amellyel titeket vezet a sötétben, hogy valamiképpen olyan bajotok ne essék, amely a lelketekre végzetessé válhatnék. Azért minden nap elmúltával adjatok hálát lélekben Istennek, amiért titeket vezet, és megmutatja az élet eseményeiben az ő gondviselését. És minden reggel, amikor a világosságot megpillantjátok, adjatok hálát, hogy a sötétség elmúltával új életre ébresztett benneteket. Mert hiszen a sötétség telve van rejtélyekkel, nem tudott dolgokkal, a halálnak bizonyos formájával, amelybe minden pillanattal visszasüllyedhettek, ha Isten kegyelme leve-szi rólatok az ő gondoskodását; visszasüllyedhettek a tudatlanságba, az ismeretlenségbe, a tájékozatlanságba, a bizonytalanságba és visszasüllyedhettek a kétségbeesésbe. Ahogyan nem tudja az alvó ember, mi történik az ő testével az alvás idején, és azt sem tudja, hogy mi történik az ő lelkével, úgy nem tudhatjátok, mi történik veletek a jövőben, talán a következő pillanatban. **Azért kérjétek Istent, hogy mindenkor tartsa felettetek vezérlő kezét és az ő gondoskodását le ne vegye a ti lelketekről, hanem vezéreljen benneteket lépésről-lépésre, pillanatról-pillanatra azon az úton, amely közelebb és közelebb juttat őhozzá.** Hogy életetekben minden esetben megismertesse lelketekkel az igazságot, hogy megismertesse az élet lényegét, az élet célját, hogy minél messzebbmenő tájékozódást szerezhessetek magatoknak, az életnek ebben a körülzárt időszakában a földön, amely a ti életeteket magában hordja.

Hiszen a ti testi életek nem lehet örökkévaló, hanem elkövetkezik egy éjszaka, amelyben el kell válnotok ettől a formától, ettől az állapottól. Ez az állapot, amelyben most vagytok, ideiglenes. És elkövetkezik az idő, amikor a ti életek ott áll majd mulandó testetek mellett, amelyre az enyészet már rátette a kezét. **És akkor ismeretetek világossága mellett sajnálkozva tekintetek vissza, miért is nem használtátok ki jobban azokat az alkalmakat, amelyeket ebben a testben, ebben az életben kihasználhattatok volna?** Mert hogy mikor kerültök ismét azokba az alkalmakba, azokba a helyzetekbe, azokba az állapotokba: az ismét csak az Isten kegyelmétől függ. Ő látja az időt, amikor titeket ilyen, vagy hasonló testöltési alkalomra küldhet, hogy majd akkor szerezhessétek meg azt, amit most elmulasztottatok, és hogy akkor jobban elvégezhesétek azt a feladatot, amit végzetetek rátok ró. **Értsétek meg, hogy nem az Istennek van szüksége arra, hogy betöltsétek a törvényt, és jól végezzétek el a földi életet, hanem a saját lelketeknek.** Mindig olyan dolog előtt álltok, amiben még gyengék vagytok, amiben még előttetek áll a bukás lehetősége, amiben még nem vagytok készek, ahonnan még nem léphettek tovább. Ez a föld, ha nem jól végzitek el a munkát, visszavonz; mert csak természetes, hogy nem léphettek a tökéletesedés útján a következő fokra, hogyha még a mostani fokon sem álltok biztosan, és nem tudtok a helyzet uraivá lenni.

Bizony, testvéreim, az életnek minden órája ajándék, és az adott állapotok, az igazság problémái, amelyek előtt álltok, megoldásra, megvilágításra várnak, és azokat a magatok lelkéből, a magatok szellemének világosságával kell megoldanotok. Jól oldottátok meg? Szabadok vagytok! Rosszul oldottátok meg? Nincs szabadságotok, mert a megoldatlan probléma ismét rátok vár. Tehát, hogy megoldhassátok ezeket a problémákat, elvégezhesétek a rátok rótt feladatot, Isten kegyelmét kérjétek, és becsüljétek meg minden alkalmat, amelybe életek folyamán

belekerültök. Mert Isten kegyelmével, a ti magatok világosságával és Istenbe vetett bizalmatokkal a legjobbat és leghelyesebbet cselekedhettek úgy, hogy gazdagok és irigyeltek lesztek, amikor a földtől el kell búcsúznotok, hogy a szférákon lévő életben folytassátok tovább megkezdett haladásotokat. Legjobban így oldhatjátok meg az életet. És hogy ezt az utat megismerhettétek, az nem a ti különös érdemeitek, hanem Isten kegyelme, aki hívott és keresett, szólított titeket, mert Ő szeretett benneteket, mielőtt ismertétek volna Őt. **Egyetlen érdemeitek, hogy meghallottátok ezt a hívást, hogy a szívetek megérezte, hogy Ő akar titeket vezetni, és hogy megálltatok a lejtőn, a szakadék szélén, amely már ott állt, hogy elnyeljen titeket is a sötétség és bizonytalanság hullámaiban.** Megálltatok egy pillanatra, magatokba szálltatok és gondolkozni kezdtetek. Ez a ti egyetlen érdemeitek és ezért Ő, a kegyelemnek Atyja, az örök szeretet forrása minden áldásával elhalmoz titeket és fiaivá fogad, csak azért, mert szót fogadtatok Neki. Adja az Úr, hogy az ő szava minden pillanatban visszhangot keltsen a szívetekben életeteknek minden percében!

7. FÉRFI ÉS NŐ. (**)

Az erény tulajdonképpen nem más, mint a bűnnel szemben való küzdelemnek egy felismerhető kis eredménye, így miután az erény csak a bűn közelében látszik meg, azt lehetne mondani, hogy kell bűnnek lennie, hogy erény lehessen. Én azonban azt mondom, ne legyen bűn, hogy az erény fogalmának se kelljen lennie. Isten nem teremtett erényes embert! Isten egyszerű, őszinte és tiszta lelket teremtett, akit az ő érzésével és szeretetének világosságával átsugárzott. **Ameddig a lélek egyszerű és engedelmes volt, ameddig nem okoskodott, ameddig nem volt hamis, nem volt önző, addig ez az isteni sugár megóvta minden olyan tévedéstől, és mentesítette minden olyan cselekedettől, mely az ember lelkében homályt okozhatott volna.** De az emberi lélek önmagában bizakodva önzővé lett, és messze

eltért a világosságtól. Így éreznie kellett a lelkében azokat a hiányokat, amely hiányok felléptek az Istentől való elszakadás folytán. Hiszen az emberi lélek nem lehet boldog Isten nélkül, mert Istenben, mint valóságos lényekben a saját lényege él, benne találja fel létfeltételét. Isten nélkül az ember lényege az ő vágyaival, törekvéseivel és életigényeivel szükségképpen folyton összébb zsugorodik, s mind nagyobb és nagyobb mértékben kénytelen lemondani olyan dolgokról, melyek az ő természetében mint vágyak, mint szükségletek tűnnek fel, és kifejezésre jutásukat munkálják. *Tehát, ha nem Istenben él a lélek, eltéveszti a forrást, ahonnan az ő haladásához való lehetőségeket meríthetné.*

Az ember azonban nem nyugszik, mert az élet természete folytán folyvást hatni és hatásokat felvenni kényszerül, mivel arra van teremtve; tehát más úton próbálkozik. S ha Istenben nem, akkor Istenen kívül óhajtja megszerezni a lehetőségeket, és belenyúl a lehetetlenbe, bár nagyon jól tudja a szellem, hogy nem mindent valósíthat meg, mert hiszen Istenen kívül nincs semmi. És mégis megpróbálkozik, és hozzányúl a sötétséghez, a nem létezőhöz, csak hogy az ő vágyainak kielégülést szerezhesen, **azaz magáévá tegye a „Nincsen”-t.** S a fantáziáját szabadon engedve, megépíti az ő vágyvilágát, az ő képzeletvilágát és ebben élve megszűnik a valóságban működni. **A hazugságnak ezek az első materializációi. Mert tudjátok-e, mi a hazugság? Az, hogy a „Van” a szellem nem létező dolgoknak ad életet a valóság világában, és úgy állítja be, mintha azok valóságok volnának. És mit gondoltok, miből építi föl a hazugság szelleme magának a várát? Abból, ami van: az igazságból.** Hogyha a hazugság pusztán a hazugság világra volna utalva, vajon tudna-e magának hitelt szerezni? Ha nem volnának jóhiszemű, hívő lelkű emberek, ha nem volnának jót akarók, tudna-e a hazugság egyáltalában valamit építeni? Nem, a hazugság a saját világában nem élhet meg. Ha minden emberi lélek csak

képzelnék, és senki sem dolgoznék, vajon képes lenne-e a hazugság érvényesülni? Ha nem volna igazság, vajon a hazugság szelleme tudna-e valamibe felöltözködni, hogy az emberek előtt megjelenhessen? Nem; a hazugság csak az igazságot akarja utánozni, a nem létezőt akarja létezőként beállítani, hogy akinek van valamije, azt a valamit a maga részére kihasználja, és belőle a maga világát megépíthesse. **Tehát mi volna más a hazugság, mint lopás? Ellopása más ember bizalmának, jóhiszeműségének, az igazságban való hitének, hogy végeredményben lehetetlenné tegye az igazságnak a földön, az anyagi formában való megjelenését.**

A hazugság mindig az önzést szolgálja, az embernek az önmagában kialakított vágyait akarja materializálni, csillogóbbá tenni. Ez a hazugság lelke, melyet a szellemember maga körül anyagiasít. Egy formát hoz létre, amely formának ő, a szellem a középpontja; ez a forma (fantom) addig él, ameddig a hazugság lelke elég igazságot fel tud magában oldani, hogy abba a fantomba az igazság erejét beleépítse. Rögtön megszűnik azonban, és romba dől, mint a kártyavár, mihelyt a magasabb igazság rávilágít, amely átlát a hazugság szövevényein. És akkor a hitnek és igazságnak törmelékei ott fekszenek a romok között, amelyek már mit sem érnek, mert a forma megszűnt. Tönkrement annak a gondolatnak az éterikus teste, aminek a szellem az ő tévedésével életet adott. **Tehát visszatért a semmiségbe, mert nem is volt más, mint „*semmi*”.** Ez a világ önzésből, gögből és hazugságból épült fel, mert az emberszellem tévelygései következtében nem tudott magának igazat építeni. Bárhova került, mindeütt csak törmelékei voltak ott az igazságnak és a hitnek, melyet az emberszellem nem tudott úgy összerakni, mint ahogy azt Isten tervezte, hogy milyen alakulat, milyen forma szolgálja leginkább az emberi lélek fejlődését. Mivel azonban az ember eltávolodott Istentől, tehát ezeket a formákat nélkülözni kénytelen. Így sem az egyes ember, sem a csoport nem tudja úgy felépíteni az igazságnak és a hitnek épületét, hogy abban az ő boldogulását

megtalálhatná. Hiszen az ember egész építkezése, szorgalma oda irányul, hogy úgy rendezze be az ő földi életét, hogy az neki boldogságot nyújtson.

Azonban, amikor ez a földi élet összes jó vagy rossz eshetőségeivel a halál egyetlen fuvallatára szétesik, ott áll az ember lelke minden törekvése, minden munkája dacára meztelenül, gyengén, a jónak minden formájától messze esve, mert nem az igazságot szolgálta, nem az igazságot cselekedte, hanem a mulandóságnak, a hazugságnak kedvezett. Miután abban a kegyelmi állapotban, amelybe az isteni gondviselés beleszólította, nem dolgozott semmit, tehát nem is tud felmutatni semmit. **Ezért szenved, gyötrődik hosszú évezredek keresztül a lélek, mert bármihez fog, minden semmivé válik csak azért, mert ő maga is a mulandót, a semmit szolgálta.** Ebben a kölcsönkapott kegyelmi állapotban, t. i. a földön, amely nagyon sok lélekre nézve nem reális valóság, mert hiszen az a jó és igaz, melyet a földön talál, nem az ő lelkének a megszerzett és itt hagyott járuléka, hanem másoké. Az elődeié, akik öelötte dolgoztak, fáradtak a jónak és igaznak az anyagi világba való átültetéséért. A léleknek, aki itt a jónak és kedvezőnek tetsző felhalmozódásban úgyszólván felébred, a legelső gondolata az, hogyan tudná ezeket a jókat a maga részére minél jobban kihasználni, hogyan juttathatna földi testének minél nagyobb kényelmet és gyönyörűséget? Maga köré gyűjti tehát a jónak és igaznak apró törmelékeit, és felövezi belőle magát hatalommal. Az emberek hitét megveszi a hazugság gondolatával, és szerez általa magának sok fájdalmat és sok nyomorúságot. Mert hiszen mindentől megfosztja a halál, és következik a vezeklés. Sőt, sokszor nem is vár a megtorlás a halálig, hanem még életében megfosztja őt egy másik alakulat, egy másik életnek erőszakosan feltörekvő hulláma, és ő ott marad az életben mindenéből kifosztva, szenvedéseivel és fájdalmával együtt, csak azért, hogy feleszméljen, hogy gondolkozzék a lét céljain, hogy valami maradandót alkosson az örökkévalóság, az igazság számára.

És az ember az ő rövidre szabott gondolkozásával és tévelygésekre beállított eszével tagadja Istent, tagadja az igazságot, tagadja az életet és minden létezőt, mert szerinte csak a mulandó, a hazugság, a rossz létezik. És így nagy szellemi szegénységben, nagy lelki nyomorúságban fejezi be az életét. Az ilyen lélek hajlandó inkább a megsemmisülést elfogadni, semhogy egy percig is megalázza magát, és higgyen az igazság, az Isten létezésében. Hiszen ha az élet csakugyan megszűnnék, ha az emberi élet csak annyi volna, mint a bűnnek virágzása, és tovább nincs semmi: akkor boldognak lehetne mondani azt, akit az anyja nem engedett megszületni. Mert hiszen ha nincs igazság, ha nincs az életnek célja, jobb meg sem születni, mint a hazugságot és a szenvedést megismerni. E szerint mindennél jobb a halál. De mivel az életnek célja van, és a halál nem ellensége az embernek, hanem csak segítő kéz, mely az életnek más formájába segíti át a lelket, így az élet tovább is van, tovább forog, kér, követelődik az emberi lélektől. És egészen addig sűrölja és szenvedteti, és egészen addig forgatja az emberi lelket, ameddig az ki nem izzadja, ki nem váltja magából az igazságnak azt a lényegét, melyre őt Isten a teremtés pillanatában előhívta. Ameddig ezt el nem ismeri az ember, tévelyeg. A tévelygések következményei a szenvedések pedig nem kisebbednek, nem fogynak azzal, ha az emberek egymást okolják szenvedéseikért. Hiába okolja a férfi a nőt, vagy a nő a férfit szerencsétlenségéért, balsorsáért, mert ők ketten képeznek egyet. Ameddig a férfi a női lélekben nem ismeri fel az ő hasonmását, az ő lényének a kiegyenlítődését, addig boldog sem lehet, s mindaddig hányjavevi őket a sors az életek folyamán, ameddig szorosan hozzá nem tapadnak lélekben egymáshoz.

Én nem mondom nektek, hogy mi az egyiknek és mi a másiknak a kötelessége, mert a kötelesség olyasvalami, ami az igazság értelmében mindig kellemetlenül hangzik a fülnek. Megmondja azt az embernek a saját természete, amely felébred, és értésére adja, hogy mi is az a kötelesség, mely úgy az egyikre,

mint a másakra hárul? Megfelelni mindazoknak a kívánalmaknak, amelyeket az ember saját lelke ír elő önmagának. Az ember lelkének mindig kell tudnia, hogy ezt vagy amazt kell-e cselekednie. De a hazugság szelleme, az a kígyó, amelyről az ősbukás allegóriája beszél, ott követi nyomon a férfit és nőt, és addig sutog, amíg egymás ellen fordítja az együvé tartozókat. Akkor aztán mindegyik másképp akarja a maga boldogságát megmunkálni, megszervezni, mint ahogyan azt Isten az ő lényükbe mint kötelességet elültette. A hazugság szelleme, a kígyó, mely nemcsak Évának, hanem Ádámnak a természete is, folyton beszél, amíg csak mind a ketten a hazugság tőrébe esve nem önmagukban, hanem egymásban keresik azokat a hiányokat és fogyatkozásokat, amelyek tulajdonképpen mindegyikükben megvannak. Mert a nő bűne a férfi bűne is, és a férfi bűne egyszersmind a nő bűne is. **A férfi nem vétkezhet a nő ellen anélkül, hogy azt a természet meg ne bosszulná a saját lelkében. Csalódottságukban hiába vonulnak zárdába, kolostorokba: egyik sem tud elmenekülni a saját természete elől. Azért hiába keresi a férfi a nőben a hibát, nem tudja megtalálni anélkül, hogy önmagában is fel ne fedezze azt.** Miután így mindegyik fél a másikban keresi a hibát, tehát igazán boldog egyik sem lehet. Mert a boldogság utáni vágy is csak akkor valósulhat meg, ha igazán egymásra találhatnak. Azonban a hazugság szelleme megtéveszti őket, és így mindegyik fél külön-külön akar boldog lenni. A szellem tervez, és mindenképp úgy akarja felépíteni az ő boldogságának és megelégedésének épületét, hogy abból valamiképpen ki akarja hagyni az Istentől való függést. Már pedig, aki Isten nélkül akar építkezni, úgy jár, mint az építő, aki téglát téglára rak és elfelejtkezik, arról, hogy a levegő és a napsugár beáramlásának helyet adjon. Így az is, aki az ő boldogságának hajlékát akarja felépíteni, mikor befejezettnek tekinti az ő hibás építkezését, és azt hiszi, hogy már elérte a célját, akkor zárta ki onnan a boldogságot.

A földön minden az ember tévedésének nyomait, megfertőzött formáit mutatja. És a tévelygő emberek mégsem ébrednek annak tudatára, hogy eltértek az Istentől, hanem kölcsönösen egymásban keresik a hibát, s ezzel ahelyett, hogy az életüket kellemessé tennék, gyötrelemmé változtatják egymás és önmaguk részére, holott, minden a kiegyenlítődést óhajtja, sőt követeli. Ezt a kiegyenlítődési vágyat Isten adta az ember lelkébe, hogy férfi és nő együtt, egymás közelében élve ismerje meg a saját hibáit és mulasztásait, és igyekezzék azokból meggyógyulni. Igyekezzék a saját lelkét megtisztítani, hogy aztán együtt, egymás lelkén munkálkodva egy tökéletesebb harmadikat hozhassanak létre. Mert mindazok a jó és tiszta törekvések, amelyekben a szeretet által munkálkodtak úgy a szférákon, mint a földi test anyagaiban, egy következő nemzedék haladását könnyítik meg. Hiszen ez a célja a kétféle embernek. **Tulajdonképpen nincs nő és nincs férfi, mert a kettő; együtt ember. Hiszen az emberek széttört szellemek, akik a bűn következtében váltak ketté. Ennek a kétféle embernek együtt kell keresnie az Isten országát és annak igazságát, hogy az életnek nagy hiányát együtt dolgozhassák ki a maguk részére abban az egymáshoz való nagy vonzódásban, és a természeti erőknek abban a nagy hatalmas munkájában, amit szeretetnek neveztek. Sőt nevezhetitek azt szerelemnek is. Ebben a nagy lelki indíttatásban adta Isten azt a hatalmas összetartó erőt, amely megóvta a végelpusztulástól a tévelygő szellemeket. Ez az az erő, mely új létállapotokat készít azoknak a szellemeknek, akiknek itt ezen a földön meg kell jelenniük. Új világot épít új érzésekkel, új alapfogalmakkal és kiképzett idegélettel azoknak, akik ma még csak vágyódnak és gondolkoznak azon, hogy emberekké lehessenek, de a megvalósítástól még messze vannak.**

Tehát az *ember* kezébe van letéve az utána jövők sorsa. **Az ember kezében vannak azok a lehetőségek, hogy úgy önmagának, mint az utána következő megszületendő szellemeknek olyan helyet vágjon ki a tévelygések rengetegében,**

mely legközelebb esik vágyaik megvalósításaihoz: az Istenhez való közeledéshez. Ezek a szellemek, akik meg fognak születni, a jövő várományosai. De akik itt vannak, a jelenben, ezek az élet urai. Igen, az élet urai a kegyelem által, amely kegyelem a testöltésben, mint egy fényzáró reájuk zuhogott. Reájuk zuhogott az étellel, mely őket munkába szólította; reájuk zuhogott azzal a nagy lelki megvilágosodással, amellyel tudomást vehetnek önmagukról és az életről, amelybe helyeztek, valamint arról a feladatról, mélyet el kell végezniük. **Így tehát se a férfi ne vonja ki magát az összesség munkájából, se a nő ne vonja ki magát a női kötelességből. Mert aki kivonja magát, ezzel csak messzebb esik a boldogságtól, a kiegyenlítődéstől. Ez a vonzalom, ez a vágy a kiegyenlítődés után Istentől adott érzés, és ugyancsak Isten által szentesített természettörvény. Ez ellen a természettörvény ellen véteni annyi, mint hazuggá tenni Isten igazságát, és valósággá tenni a sátán mesterkedéseit.** Valósággá tenni azt a boldogtalanságot, mely ennek nyomában szükségképpen bekövetkezik. Ezeket az érzéseket megtagadni, ezekkel az érzésekkel visszaélni, csalódást, fájdalmat okozni a másik félnek, annyi, mint romba dönteni Isten templomát, megszentésteleníteni Isten igazságát, és megcsúfolni vele Isten akaratát a földön. Így tehát *az az érzés, melyet akár férfi, akár nő megcsúfol, Isten és a természettörvény ellen elkövetett bűn. A férfi a pozitív lényeg, a nő a negatív. A nő az elfogadó, a férfi az adó. A női lelken, mint elfogadón megy keresztül úgy a jó, mint a rossz. A nő mindig hajlékonyabb, mint a férfi. Finomabb megérzésű, gyorsabb mozgású, és könnyebben átalakuló lényeg. A férfi, mint pozitívabb, rögzíti magában úgy a jót, mint a rosszat; nehezebben fogadja el, de nehezebben is ereszti ki a kezei közül. A férfi mindig annak a világnak a formája, fokozata, amelyben él. Rajta keresztül törnek ki a zivatarok; ő a fergeteg, a jégeső; a nő a napsütés, a könnyű eső, amely elveszi a fergeteg porát. Azért a férfi, mint pozitív, a könnynek, a vérnek, a szenvedésnek, a bűnnek mintegy megpecsételőjeként él a világban. A*

férfi egész észjárása, gondolkozásmódja és érzéshullámozása mutatja a föld elért fokozatát. A nő az alkalmazkodásával, gyorsabb mozgásával, elfogadó képességével hol erre, hol arra ingadozik.

A férfi az ő természetes megjelenésével, természetes megsejtésével tudja, érzi, hogy ő keretet képez a nő körül, azért a természetében benne van, hogy a nőt védenie kell, és így a női lelket mindentől, ami veszéllyel jár, visszatartani igyekszik. Tudja, érzi, hogy az elkövetkezendő nemzedék a nő erőin keresztül tud csak a földön testesülni, tehát ha a női erők meg vannak fertőzve, az elkövetkezendők már azt hozzák magukkal, és így a férfi lelki fejlődésének is gátként szolgálnak. **Azért az a férfi, aki felfelé törekszik, megbecsüli a nőt; nem tekinti sem alacsonyabb rendű lénynek, sem tisztátalanabbnak, mert hiszen a nő tisztátalansága a férfi bűne, a nő tisztasága viszont a férfilélek előbbre jutását mozdítja elő. Ezért is kötelessége a férfiléleknek a nő lelkét a tisztátalanságtól, az élet durvaságától, az élet nyomorúságaitól - amik a bűn következményei - megóvni és megvédeni.** Azért a férfinak nem szabad kétféle nőt ismernie; nem szabad az érzésvilágában kétféle nőtípusnak helyet adnia, mert a kétféle nő fogalma a férfiak veszedelme. Az egyik típus: a lefelé húzó, az érzékiségre, a testiségre, a hazugságra csábító nő az alsó világnak, a sátánnak a közvetítője. A másik típus: a tisztaság, a jóság, a szeretet felé vonzó női lélek pedig az Istennel való kapcsolat kifejezője. **A férfi e kétféle női típus között él. A felfelé emelő erőkhöz az átlagférfi nem vonzódik, csak a lefelé húzó erőkhöz, mert az ő testiségének ezek kedveznek;** elszennyesedett érzéki fluidjainak ezek mintegy levezető csatornául szolgálnak. És bár sokszor kárhoztatja magát ezért a gyengeségéért, mert magasabb énje tiltakozik ellene, mégsem bírja kivonni magát a vonzás alól, és így mint szükséges rosszat, megtűri maga mellett az életében. *Ameddig a férfi ennek a kétféle női típusnak a létjogát elismeri, nem juthat előbbre; megakad a föld légkörében. Ellenben ha a tisztábbat követi, akkor a saját lelkének a fejlődését is biztosítja vele, s egyszersmind*

segítő társában megbecsüli gyermekeinek anyját, s benne azt a szeretetet, mely az ő lelkében is elhintetett. Mert *az anyák hintik el azt a szeretetet, mely a jövő nemzedék lelkében megfogamzik, és a jövő nemzedék ezen a réven tanul meg hinni, remélni és szeretni. Ezt a női típust kell a férfinak kitermelnie a maga érzésvilágával és magatartásával a földi világban. Ezt a női típust kell a férfinak óvnia és szolgálnia az ő nyers erővel és az életben elért vívmányaival.*

Ne úgy értsétek, hogy a férfi szolgája legyen a nőnek, hanem *legyen szolgája a tisztaságnak, a jónak, a menyeeinek: a szeretetnek. Mert amikor ezt a szeretetet, ezt a tisztaságot, ezeket a felfelé törekvő elfogadó erőket a férfi a sárba tapos-sa, vétkezik a jobb, a tisztább ellen, vétkezik a lehetőség ellen, mely őt magát is feljebb vihetne.* Amikor a férfi az alacsonyabb rendű, tisztátlan női típusnak mintegy jogot biztosít a tisztább, a jobb, a törekvő, a becsületes nők között, ezzel a gonoszt szolgálta és segítette előbbre. Ez azonban nem azt jelenti, hogy ha valaki képes arra, hogy az ő saját jó törekvésével, megszerzett hitével a rossz, elfajult nőnek megtisztulási lehetőséget nyújthat, azt meg ne cselekedje! Ellenkezőleg: **adjon módot és alkalmat az elesett női léleknek a megtisztulásra, a tiszta és igaz út követésére; ne zárja el előle a lehetőséget azzal, hogy megveti, vagy lenézi, hanem egyengesse az útját a megtisztulás felé.** A férfiléleknek minden erejével azon kell munkálkodnia, hogy ne legyen kétféle nő, hanem csak felfelé törekvő. *Ha már majd a férfi felfogja a kötelességét a nővel szemben, és nem használja ki az ő előnyösebbnek látszó helyzetét és a természet adta lehetőségeket a nő elbuktatására, s egyszermind a maga bukására, a maga tisztátalanságának elősegítésére, akkor megszűnik a női lelkek csalódottsága. Megszűnik a sok szenvedés és könny, eltűnnek a magukba zárkózott női lelkek, megszűnnek a más irányú törekvések, elmúlik a férfitől való függetlenség vágya és eltűnik a férfi típusú nő.*

Mert a nő szintén téved, amikor az ő törekvéseiben és vágyaiban a férfi helyét, a férfi feladatát akarja betölteni, amikor éppúgy ki akarja venni a részét a nem neki való munkából, mint a férfi. A nő éppen úgy hűtlen lesz ezáltal tulajdonképpeni hivatásához, mint ahogy a férfi téved és hűtlen lesz ahhoz a természethez, melyet Isten az ő lelkében a teremtés pillanatában elrejtett. **A nőnek nemcsak anyának, nemcsak feleségnek kell lennie, hanem szellemi világosságot és lelki melegséget sugárzó telepnek is, amely a megnyugvást, a boldogítást munkálja.** A gyermek is az anyjától tanulja a szeretet első betűit, akitől az életet nyerte. A női lelken keresztül ismeri fel a férfi az ő apai és férji kötelességeit. A nővel szemben megváltozik a férfi érzése. A nővel szemben sohasem úgy érez, mint egy másik férfivel szemben. A természetesen fejlődő férfilélek mindig gyöngéd, mindig nagyobb türelmet tanúsít, és a nehezebb, durvább ösztönöket távol tartja a nőtől. Azonban a férfilélek sokszor elhagyja a törvényes fejlődés útját, amikor az összesség gondját nem akarja felvenni, és emberi kötelességét nem akarja betölteni. Pedig nemcsak kötelessége az embernek a családfenntartás, az anyaság és az életnek kellemesebbé, jobbá tévése, hanem egyéni érdeke is.

Olykor a férfi önző és gögös természete irtózik a kötelességek teljesítésétől, és ez minduntalan lelépni készíti őt az Istentől kiszabott pályáról. Az életet nem akarja gazdagítani lelkének jó eredményeivel, hanem annál inkább ki akarja élvezni az élet nyújtotta előnyöket, s az élet örömeit mint egy habzó serleget akarja kiüríteni. Pedig a férfinak is meg kell hajtania a fejét az isteni ítélet előtt, amely ezt mondja: „Fáradtságos munkával, verejtékezve keresd a te kenyeredet”. Verejtékezve kell megdolgoznia minden kis örömért, minden kis boldogságért, vívmányért, amit a földön élvezhet. **Tehát úgy a nő, mint a vele járó örömök Isten ajándékai a férfi részére, de fáradtságos munkával kell érte adóznia. Fáradnia kell azonban a nőnek is,**

mert a közös cél elérése, a gyermek és a vele járó öröm, szintén munkát és fájdalmat ró az asszonyra is. Ez is a bűnnek a következménye, a tévelygésnek az eredménye. És a nő éppúgy szenvedni fog érte, ha kivonja, magát ez alól a kötelesség alól, mint a férfi, ha a kötelességét nem teljesíti. Mert a kettő együtt képezi az embert. Azért minél inkább ki akarja vonni magát e kettő az életnek egy nyomorúságot jelentő együtteséből, minél inkább egymás nélkül akarják; végigélni az életet, annál mélyebben vésődnek bele a lelkeikbe azok a fájdalmak, amelyek ebből a kitérni akarásból származnak a földi életben.

Nem szabad sem az egyiknek, sem a másiknak felülke-rekednie. A férfi nem ura, nem parancsolója az asszonynak, de az asszony sem lehet első személy; a nő sem lehet magasabb, magát értékesebbnek tartó, ha még olyan szellemi kincsek felett rendelkezik is, ha még oly naggyá és színessé fejlesztette is ki a lelkét, ha még olyan géniuszává válik is a férfinak az ő munkájával, az ő szellemi előmenetelével, mert **mindegyik csak kötelességét teljesíti.** *Mind a kettőnek meg kell hajtania a fejét a nagy, isteni akarat előtt, hogy a szívükben, az érzéseikben isteni megelégedést érezzenek,* és Isten biztató mosolyát lássák abban az örömben, abban a boldogságban, abban a nagy, felemelő érzésben, amely abból ered, ha két ember lélekben megérti egymást. Mert amikor megértették egymást, amikor a szemük tekintete összevillan, s *lelkük összeolvad a nagy és szent szeretetben,* - akkor értették meg egyszersmind Isten akaratát is, melynek ha híven engedelmeskednek, életútjuk derűs, mosollyal és világossággal teljes lesz.

Akkor töltik be hivatásukat, ha ketten egymást megértve teszik járhatóvá a földi élet útjait amaz elkövetkezendő nemzedék számára, amely nemzedék az ő lelkük szeretetének fluidjaiba lesz burkolva, s amely nemzedék az ő szeretetük által egy fokkal talán világosabb értelmű, egy fokkal talán melegebb érzésű lesz, s egy fokkal talán magasabb rendű életet fog élni ezen

a földön. Ha így élnek, akkor lelkükben ott él az a boldogító tudat is, hogy *megértették Isten akaratát*, mert hozzájárultak az ő lelki érzéseikkel ahhoz az isteni akarathoz, hogy az ő szívüknek tisztább és melegebb érzéseivel megtisztítsák a világot, s annak atomjait a tévelygésektől, melyeket ők a földi életben tisztábbá, világosabbá tettek az Istenhez való közeledésükkel. Testvéreim! Ha talákoztatok az életben olyanokkal, akik csalódtak, akiknek a lelke telve van panasszal ez ellen az érzés ellen, igyekezzetek őket felvilágosítani, igyekezzetek velük megszerettetni kötelességüket. Mert higgyétek el, lélekben nem annyira rosszak az emberek, hogy a jóval meg ne lehetne őket közelíteni, mert hiszen minden lélek vágyódik a kiegyenlítődés után. S ha majd megéri, mik az ő kötelességei, hajlandó is lesz felvenni a munkát egy majdan eljövendő derűsebb állapotért; hajlandó lesz túrni és szenvedni, ha megéri, hogy az ő részére is félre van téve egy jobb jövő, egy boldogabb korszak, melyről sohasem lehet tudni, nem holnap lép-e már bele az ismeretlen és megtagadott jövőbe. Magyarazzátok meg neki, hogy az embernek harcolnia kell a bűn és tévelygés ellen, harcolnia kell a meglévő rossz ellen. S ha így cselekszik, megtette azt, amit tőle az élet az ő itteni megjelenése által kíván; megtette azt, amit Isten mint célt eléje szabott, hogy megközelítse azt, és elvégezze a munkát, melyet ráért a földi életben. És amikor elvégezte ezt a munkát, elérkezik ahhoz a boldogsághoz, melyet hiába keresett a tévelygés útján, mert az a boldogság mindig elmenekül a fájdalmak elől. Belépve a megtisztulás csarnokába, mindig többet megismer abból a szent titokból, melynek neve: *Isten törvénye!*

8. A HIÚSÁGRÓL. (**)

Most felbontom előttetek az emberi léleknek azokat az apró, rejtett hibáit, amelyekből a lelki szörnyetegek származnak mint el-tévelyedések, mint eredmények. Egyik ilyen kicsinynek látszó lelki hajlandóság, lelki tulajdonság a hiúság. Amikor azt mondjátok gőg, ez alatt a lélek érzéseinek azt a durva formáját értitek,

amely az egyén körül mindent eltipor, mindent megsemmisít, hogy ő maga kiemelkedhessek az átlagból, az általánosból. A gőg magában hordozza a büszkeséget, a fennhéjázást, önteltséget, makacsságot, engedetlenséget, befolyásolhatatlanságot, hajlíthatatlanságot, hiúságot, dacot, dicsvágyat, becsvágyat, önértékelést és mindazt, amiben - a lélek felfuvalkodásában önmagára nem ismerve - mindent csak maga alatt kíván szemlélni. Felette, vagy rajta kívül eső dolgokat nem akar ismerni, mert mindennek, ami felette álló, sőt rajta kívül eső, már a létezését is bántónak és sértőnek találja. Elbizakodottságában a lélek úgy gondolkozik, hogy nem létezhetik olyan rejtett jó, olyan képesség, amivel ő nem rendelkezne. Ez az érzés egy bizonyos ideig a lélek fejlődési lehetőségeit hordozza magában, mert az embert ez az érzés - amikor feleszmél az ő kilétére, a világban való helyfoglalására - arra sarkalja, hogy minél többet tanuljon, és a maga részére mint értéket elraktározzon. Azért ez az egészen alacsonyrendű léleknél még nem bűn, mivel nem is ismerheti fel ennek bűn voltát, mert ez az érzés az ő fejlődésének vezetőfonala. Ameddig a lélek még ezt a szálát nem ismeri, egykedvűségben és az életnek alig-alig való tudomásulvételében él, ami nem előnyös a fejlődésére nézve. Azért van, hogy a természettörvény a lélekben lévő ilyenféle latens, pihenő csírákat nemcsak kifejldni engedi, hanem olyan érintéseket, olyan kényszereket enged meg ezeknek a csíráknak a felébresztésére, amelyek szükségképpen nagy elevenséget, nagy tevékenységet ébresztenek az egész lélekben.

Hiszen az a fő, hogy az emberi lélek megismerje az életet, minél inkább elhelyezkedjék abban, s amikor elhelyezkedett és feltalálta magát a világban, önmagából olyan tulajdonságokat hozzon felszínre, olyan munkákkal, olyan értékekkel gazdagítsa az életet, a földet, amely értékek nemcsak az ő, hanem az utána következő szellemcsoportok előhaladását is hathatósan munkálják. Azért szükséges tehát, hogy a lélekben a saját gondolkozása szerint való érzések kidomborodhassanak, hogy amikor azok

felszínre kerültek, az ébredező szellem maga ismerje fel a jót jónak, és megragadja azt minden gondolatával és érzésével, a rosszat pedig felismerje rossznak, és küzdjön ellene minden erejével. Tehát itt a földön az emberi testben a fejlődés számára óriási lehetőségek nyílnak meg, amely lehetőségek a szellemi életben nem találhatók fel, mert abban csak egyoldalú fejlődés van, és egyoldalú fejlődés lehetséges. Itt, ezen a földön azonban az emberi lélekben kifejlődhet minden, ami benne van; felszínre hozhat jót és rosszat, szépet és csúnyát, boldogítót és nyomorúságot okozót.

Ne lepődjeteek hát meg, embertestvéreim, amikor azt a kijelentést teszem, hogy mindennek megvan az érési ideje a földön. A javulást kereső emberi lélek azután a maga érzéseiből, a maga következtetéseiből tanulja meg, hogy mit tartson meg és fejlesszen tovább, vagy mit hagyjon el; az a lélek t. i., aki ébredező értelmével már meg tudja ragadni a maga részére a jót azok nélkül a hátrányos érzések nélkül, amelyek az ismeretlenségben - azaz mielőtt még azok a felszínre kerültek volna - együtt voltak a lélekben. Mert egyidejűleg jut felszínre a kívánatos a nem kívánatossal, s ameddig a lélek még nem tud megkülönböztetni, addig ezeknek a hatásait csak - hogy úgy mondjam - ízlelgeti. Ebben az ízlelgetésben sok idő eltelik, ameddig a lélek eljut odáig, hogy teljes és igaz fogalmat tud magának kialakítani azokról a kívánatos és nem kívánatos dolgokról, amelyek belőle magából, az emberi lélek természetéből, mint eredmények a földi világba kikívánkoznak, hogy itt, mint egy kiöntött edény tartalma, minősítsenek és feldolgoztassanak az életben.

Azt hiszem, tapasztaltatók valamennyien az életben, hogy minden ember az ő lelkének a természetéből hoz elő jót, vagy rosszat. Senki jobbat nem cselekedhetik, senki mást nem hozhat elő a lelkéből, mint csak amivel rendelkezik. Az ember beszédei, eljárásai, cselekedetei, mind az ő lelkének kivetítései. Ezek a kivetítések mindenesetre mindig abból a célból történnek, hogy az illető egyén a maga részére bizonyos boldogságot,

örömet, előnyt szerezzen. Ezért az egyik ember az életben a tudományt műveli, a másik ember a szorgalmával akar előrehaladni; az egyik a tudásával, a másik erőszakosságával akar túlszárnyalni mást; a harmadik pedig, hogyha nincsenek kimagasló tulajdonságai, erényei, vagy eredményei, igyekszik azokat magában kifejleszteni, hogy azok segítségével majd ő is elérje a léleknek legközelebbi állomását, amely már az ő vágyvilágában - ha csak körvonalakban is - megjelent. Ez a körvonalakban megjelent állomás komoly, számottevő valami a lélek életében. Hiszen tudjátok, hogy vannak, akik bizonyos eszményekért, bizonyos gondolatoknak a megvalósításáért életüket áldoznak fel, mert ők azt jónak, igaznak hiszik abban az időben. Amikor azonban elérték azt az állomást, amit vágyvilágukban kialakítottak, és onnan széttekintve egy tapasztalattal gazdagabban mérlegelik az előttük elterülő vidéket és a hátrahagyott utat, akkor az ő vágyaikkal óvatosabbakká lesznek, mert belátják, hogy ahhoz, amit ők kívánatosnak tartottak, nagyon sok hamis csillogás, nagyon sok hamis érzés, nagyon sok nemkívánatos eredmény volt hozzácsatolva. Mindennek, ami a földön kívánatosnak látszik az emberek előtt, megvan az árnyoldala. És minél helytelenebbül választotta meg a lélek azokat a célokat a maga vágyvilágában, amelyeket elérni óhajtott, minél inkább a mulandóhoz ragaszkodott, annál nagyobb árnyék marad, amikor elérte a célt, és abból az árnyékból talán csak egy igen kicsiny részecske marad meg a számára, amit jónak és helyesnek talál.

Azért öreg emberektől nagyon sokszor hallotok ilyen kijelentést: Ha az életet újra kezdeném, de másképpen élném le! Mert az illető már közeledik, vagy már éppen be is érkezett a végállomáshoz. És minél közelebről szemléli az ember a célt, annál kevésbé látja azt kívánatosnak, mert akkorra már az árnyak is feltűnnek, és ezek sokszor annyira elfedik az előbb kívánt eredményt, hogy amikor a lélek azt elérte, már nem találja kívánatosnak. De ezek az állomások nem is azért adatnak bele az emberi életbe, hogy ezek örök értékekül tűnjenek fel. Csak

tapasztalatgyűjtés céljából; azért, hogy a lélek kibontakozhassék, és a benne lévő jó és rossz kifejlődhessék. Azaz felszínre kerüljön minden, amit a lélek tartalmaz, és amikor minden a felszínre került, amikor a lélek kiszélesedett és tökéletesen kibontakozott, akkor a felébredt szellem áttekinthesse azt a lelki világot, amelyet ő fejlesztett ki, és abból a jót, az értékeset, az örökévalót a maga részére félretegye, a nemkívánatosat, a hiába valót pedig eldobja magától. Ha ezek az értéktelen hiábavalóságok a lélek természetébe nagyon belegyökereztek, akkor minden erejével azon kell lennie, hogy ezeket a gyökereket életképtelenné tegye, mert ameddig ezek a gyökerek élnek, még mindig kísértést jelent a lélek részére az az állapot, amelyet elhagyni kíván.

A hiúsággal is így vagyunk. Ameddig a lélek teljesen meg nem tisztul, ameddig a szellem a maga világosságával át nem tudja hatni, át nem tudja világítani a lélek legelrejtettebb kicsiny redőit is, ameddig a jó és igaz annyira át nem tudja hatni az egyéni lélek természetét, hogy abban minden legkisebb árnyék is a felszínre kerüljön: addig a rossznak hajtásai ott lappanganak, ott bujkálnak minden szép, jó és igaz érzés és cselekedet mögött. Ezt az ember nem tudja, mert nem szeret önmagába nézni, és vizsgálat tárgyává tenni, hogy vajon a legjobb és legigazabb cselekedete is - amit t. i. ő annak tart - nem a hiúságból ered-e, nem annak a kiéléséért dolgozik, fárad, törekszik, munkálkodik-e? Hogyha valamennyi ember lelkét ezzel a reflektorral átvilágítanák, bizony mindegyiknek a lelkében megtalálnák a rugókat, amelyeket a hiúság mozgat. Ameddig az ember a földön él, nem lehet mentes ettől az érzéstől, mert olyan ez, mint a ragályos betegség. Benne van a levegőben, a föld atmoszférájában, a föld berendezésében; és mindaddig benne is lesz, ameddig csak át nem alakul, meg nem tisztul, és az egész emberi társadalom az Isten képére és hasonlatosságára át nem formálódik.

Vannak egyes emberek, akik minden vágyukkal, minden igaz és nemes érzésükkel szeretnének megtisztulni, szeretnének

abba az eszményi magasságba emelkedni, amelyet a szellemükkel megismertek és az értelmükkel helyesen felfogtak. Bizony, úgy is kellene az embereknek élniük, hogy az a boldogság, ami az egyes ember előtt olyan kívánatos, mindenki részére hozzáférhető legyen, s úgy szétáradjon a földön, mint a napnak a fénye, hogy besugározhassa minden teremtett lény életét a földön. De mit látunk az önzés és gőg e világában? Egyik ember elvesz a másiktól mindent, ami elvehető. És amit el nem vehet - amit az a másik lélek a maga tapasztalatai és fáradozásai révén mint eredményeket megszerzett, s amelyekkel felkészülten foglal helyet az életben (ezek az úgynevezett velük született képességek) - az irigységet kelt benne, és a benne élő tehetetlen hiúság gyűlöletté válik a lelkében annyira, hogy képes a másiknak még az életét is kioltani, hogy azokat az irigyelt képességeket megfoszssa a ténykedés lehetőségétől. Íme a gőg, az uralomvágy milyen szembetűnően nyer kifejezést az emberi lélekben! Mindenki uralkodni szeretne, azonban az uralkodási lehetőségek nem minden lélek részére hozzáférhetők a földön. De akiknek hozzáférhető, azok, hacsak Isten Lelkétől át nincsenek hatva, minden szabadságukkal, sőt még a szabadságukon felül is teremtenek maguknak új lehetőségeket. S olyan törvényeket és olyan elrendezéseket hoznak létre, amelyekben ez az érzés még szélesebb teret nyer, hogy ebben az érzésben az egyén kitombolhassa azokat a rejtett vágyakat, amelyek talán évszázadok, talán évezredek óta ott lappanganak a lélek hátterében elnyomatva, mert a lehetőségek eddig nem kedveztek nekik. **Némely lélekben a zsarnoki hajlam, az uralkodási vágy egészen a kegyetlenségig fokozódik, valóságos betegségig. Úgy, hogy ha nem parancsolhat másnak, ha nem rendelkezhetik más felett azon az úton, amelyen ő szeretné, akkor szerencsétlennek érzi magát, és folyton keres, kutat olyan lehetőségek után, amelyekben ez a hajlam, hogyha nem is a rendes úton, legalább valami rejtett úton kiélhesse magát.** Az emberszólás is egyike az

ilyen rejtett utaknak, amelyen ez az érzés keresi a kiélés lehetőségét. Van, aki a vetélkedésben keresi a kiélés lehetőségét, hogy valamiképpen a másik ember fölé emelkedhesek, hogy magát többre tarthassa, mint felebarátját. **Azért az érzésért, hogy az ember magát különbnek tarthassa, értékesebbnek láthassa másnál, rengeteg fáradságot, szenvedéseket, sőt életeket áldoznak fel az emberek.**

Pedig a léleknek meg kell tanulnia, hogy mindez hiába-
valóság, hogy mindez eloszlik, felszívódik a valóság egyetlen sugarának a hatására. Amikor az Igazság rávilágít ezekre a lelki gyarlóságokra, ezekre a hátrányos érzésekre, akkor a lélek megszegyenül, mert aki ilyesmiért dolgozott, aki ilyenért törtetett, mikor az Igazság bevilágít a lelkébe, látja, hogy eredményképpen mi marad a kezében: por és hamu, az enyészet törvényének ez a bizonyítéka, így a lélek üresen marad, és elveszti még azt is, amit ilyen nagykeservesen megszerzett magának. **A hiúság mindig a lélek bűne. Ezt nem lehet a test bűnei közé sorolni, ezt nem lehet az ösztöni élet túltengésének tulajdonítani, itt nem lehet a természetre apellálni. Itt mindig a lélek a hibás.** És mivelhogy a lélek a hibás, ez csak magasabb létformában, egy magasabb fejlettségi fokon válik tudatossá. A tudatossá válásban pedig ott vár a szenvedés, a csalódás, a megpróbáltatás, amit az asztrálvilágban kell megharcolnia a léleknek, hogy ettől a zsarnoktól, ettől az elhibázott természetétől megszabadulhasson. Ti az hiszitek, hogy az emberi hiúság abban nyilvánul meg, hogy az ember az ő külső formájára különösképpen sokat ad, hogy az emberi hiúság azzal kezdődik, hogy az egyén sokat ad az arcnak a kendőzésére, a külső megjelenésnek a gondos feldíszítésére. Mindesetre ez is egyik formája a hiúságnak; ez a külső hiúság, amely a test hiányainak pótlásában, a cicomázásban nyilatkozik meg. Az ilyenek tartalmatlan és üres lelkeknek minősítetnek, mert a külsejükkel akarnak hatni olyan célból, hogy az ő legközelebbi, e mulandóság világára szóló vágyaikat elérhessék. **De ennél súlyosabb a lélek hiúsága, amikor az ember több-**

nek akar látszani, és nagyobbat akar mutatni, mint amit el tudott érni földi életében az ő tudományával, vagy veleszületett adottságaival, és ezért igyekszik az ő külsejében, az ő megjelenésével a bensőjét meghaladó látszatot kelteni, egyszerűen többnek akar látszani, mint amennyi.

Van, aki már hanyatló korban nem akar megnyugodni a természet rendjében, fiatalabbnak és szebbnek kíván látszani, és az erre irányuló törekvése minden cselekedetében, minden igyekezetében meglátszik, amikor arra törekszik, hogy azt, ahogyan van elpalástolja, és ahogyan nincsen, azt varázsolja a külsőjére; tehát hazuggá teszi az ő külsőjét az ő énjével. Ez a hiúságnak egyik kirívó formája. Azonban mivel ez itt, ebben a mulandó világban nagyon is ingadozó talajra épített cselekedet, hamar meglátszik, hamar lekopik a kendőzés, és az emberek hamar átlátnak egymásnak minden ilyenféle törekvésén, és megmosolyogják egymást, a másikinál észrevévén a hibát, maguknál ellenben nem. Nagyobb baj ennél az, mint fentebb mondtam, amikor a lélek az ő énjében kezd hiú lenni, az ő énjét akarja többnek, igazabbnak, tökéletesebbnak feltüntetni, mint amilyen; az ő kicsiny eredményeit többre értékeli, mint amilyenek azok a valóságban. Mikor az ember az ő lelkében önmagát különbnek tartja, mint a másik embertársát, ez önteltség, és ez már olyan hatású, mint a maró méreg az emberi életben, amerre terjeszkedik, amerre a hatásait érezteti, mindenfelé halál és gonoszság a következménye. Az emberek hiúságból mindenre képesek. Így súlyos bűn az, hogyha valaki hiúságból az igazságot hamisságra változtatja. Mert ha valaki az igazságra fátyolt borít, akkor az igazság már nem sugározhatja azt a világosságot úgy az emberek közé, és annak sugara nem hathat olyan messzire, mint hogyha nem volna rajta takaró. Sőt azt is megteszik az emberek, hogy az igazságot hazugsággá változtatják, vagy az igazságnak éppen csak a külső formáját hagyják meg, hogy emellett bátran cselekedhessenek hazug és gonosz cselekedeteiket.

Ez a tettetett igazság, tettetett jóság külső máz, a lélek kendőzése, amellyel az emberek színeskednek, szépet és jót mondanak egymásnak, de belülről gonoszt gondolnak egymásról, és gonoszul éreznek egymás iránt. Ilyenkor is megvan az igazságról a helyes véleményük, mégis hogy az ő énjük világának a kívánságát kielégíthessék, képesek jót mutatni és belülről a jó alatt gonoszt cselekedni. **Ez a hiúság, amiben az emberek egymás előtt megjelennek, sokkal nagyobb károkat tesz, mint az a hiúság, amellyel valaki az ő külsejét kendőzi, szebbnek, imponálóbbnak akar látszani, mint amilyen.** Az igazságnak hamissággá való változtatása óriási következményeket von maga után. Ilyenek azok a nehéz és terhes életek, amelyekből az emberi lélek sokszor minden erőfeszítés árán is alig tud kiemelkedni. Ez az, amire a Megváltó utal, amikor a szívteleneket és farizeusokat a föld legsúlyosabb és legnehezebb következményeire teszi figyelmessé, amikor azt mondja nekik: Jaj nektek, kik ezt és ezt cselekszitek külsőleg, hogy láttassatok az emberektől, belül pedig rakva vagytok gonoszszággal!

Akik kívülről jót mutatnak, szépen beszélnek, megadják a külső formáját a jónak, belül azonban az ő lelkük ferde nézeteit, helytelen igazságait érvényesítik, nagyon is tisztában vannak azzal, hogy ha az ő lelküket az emberek előtt a maga valójában mutatnák, nem járna nekik sem elismerés, sem magasztaltatás és megkülönböztetés, mert ha az emberek látnák az ő lelkük hiányosságait, megvetnék őket. Ezért takaróznak be gondosan az igazság köpenyébe, és vezetik félre az embereket. Ezek megmásítják a törvény betűit, hogy az ő igazságuk, az ő önzésük érvényesülhessen: meghagyják az embereknek a gonosz követésére való hajlandóságát, sőt hozzájárulnak ahhoz, csak azért, hogy az ő lelkiismeretük elaludhassék, és megmásítják a törvényt, hogy ez biztosítsa továbbra is az ő fennmaradásukat. **Ezek tehát a törvényt nem arravalónak tartják, hogy ők azt szolgálják, érvényesítsék, és maguk felett hatalomnak ismerjék el, hanem a törvény nekik takaróul szolgál, hogy általa**

másokra igát vessenek, önmagukat pedig a jogok alól felmenthessék. Ez a kétszínű élet utálatos és megvetett az igazság világában. Azért könnyebb dolguk van azoknak, akik bűnös voltukat beismerve, abból megtérni óhajtanak, és azért az igazságnak a legkisebb pontjához is ragaszkodnak, és igyekeznek megvalósítani annak legkisebb betűjét is, amihez csak hozzáférhetnek, amit csak meg tudnak érteni. Sőt képesek gyakran vállalni még a megvetést is a mulandó világban, csak hogy bizonyosságát adják annak, hogy az igazságot önmaguknál feljebbvalónak becsülik, hogy az igazság őket felemelje és megtisztítsa. Mondom, ezeknek jóval könnyebb a dolguk, mint akik mindig biztonságban érezték magukat, s akik mindig az igazság betűjét forgatták a szájukban, de ők nem cselekedték lélekben azt, amit ez az igazság előírt. A lelki, a szellemi hiúság az a nehéz, elviselhetetlen, rideg és kielégíthetetlen következményekkel járó lelki bűn, amittől az emberi lélek olyan nehezen tud megszabadulni.

Óva intem mindazokat, akik valamennyire is megismerték az igazságot, akik valamennyire is bele tudtak tekinteni abba a világba, ahol ez az igazság trónol és törvényt tart fenn, hogy ne kendőzzék a lelküket, ne tartogassanak ilyen hiúságot a szívükben, a lelkükben, mert az ismeret kötelez, és aki megismerte az igazságot és kívánja az igazság eredményeit a maga részére, az tartsa is magát az igazsághoz. Miután pedig mindig nem képes magát az igazsághoz tartani, mert az ő életviszonyai és megpróbáltatásai nagyobbak, semhogy azokkal a maga erejével megküzdeni képes lenne, ismerje be sokszorosán gyengeségét, gyarlóságát, tehetetlenségét az igazsággal szemben, és tűrje és viselje el a feddést, hogyha az élet úgy hozza magával, de az igazsággal ne álljon szembe, és azt hazugsággá ne változtassa!

Különben is mindenki, aki az életben megismerte a jót jónak, és nem képes azt követni, legyen szerény és aláztos, mert a szerénység a hiúságnak az ellentéte. Legyen kicsiny és igénytelen a kívánságaiban, és ne legyen túlemelkedő, hanem tanulja meg beérni a kevéssel is, amit az élet nyújt neki, mindenkor

meggondolván, hogy kegyelem minden, ami a földi világban az emberrel közöltetik; tanuljon megalázkodni az élet különböző körülményei közt, amelyeket neki az élet nyújt, azaz a sors ki-
 utal. **A szerénység az emberi lélek egyik legnagyobb erénye. Ugyan nagyon sokszor a túl szerénység sem egyéb, mint ki-
 rafinált hiúság, azért vigyáznia kell az embernek, és nagyon
 gondosan vizsgálnia önmagát, hogy az ő túlzott szerénysége
 mögött nem a hiúságnak egy árnyalata lappang-e?** Vannak emberi lelkek, akik csak azért nem követnek el valamely bűnt, mert a hiúságuk tiltja, mert nem tudnák elviselni nemcsak a meg-
 hurcoltatást, hanem még az ezzel járó beismerési kényszer szűk-
 ségét sem. Az ilyen ember önmaga előtt sem akarja beismerni, hogy bizonyos rossz, bizonyos gonoszságra való hajlam, bizonyos tévelygésekre való ösztönzés él a lelkében. És hogy ez a felszínre ne kerüljön, hogy ebben színt ne kelljen az életben val-
 lania, inkább visszahúzódik, magába zárkózik, és lappangva ke-
 resi az az érzés a rejtett kicsiny indulatokat a lelkében, hogy azok
 által hogyan és miképpen tudná magát kiélni olyan burkok alatt,
 amely burkok fel sem tűnnek még a saját vizsgálódó szeme előtt
 sem.

Ezeket nem azért mondom, testvéreim, hogy most már egymásban vizsgálgassátok a burkok alatt rejtőző, feltételezett hibákat és gyarlóságokat, hanem azért, hogy mindegyik lélek nagy szorgalommal, önmagába tekintve keresse meg ezeket a burkok alatt rejtőző érzéseket és minden cselekedetét. Minden még nemesnek látszó indíttatását is vizsgálja meg önmagában, vajon honnan ered az, és mi váltja ki benne azt az indíttatást; hogy végeredményben mi örülne benne, hogyha ezt avagy amazt a dolgot elvégzi, honnan táplálkozik az a vágy, amely bizonyos célok elérésére ösztönzi? Ha ilyen vizsgálódó szemmel figyelitek önmagatokat, rögtön rá fogtok találni önmagatokban olyan hibás érzésekre, amelyek ellen eddig nem küzdöttetek, mert nem tudtatok róluk, mert nem is kerestétek azokat magatokban. Sok-

szor az embernek a kárörvendése burkolódik az igazság köntösébe, amikor a másik emberre rásütheti a bűn és a tévelygés bélyegét. Vajon az igazság szeretete érvényesül-e az emberben, amikor nyíltan beszél olyan dolgokról a másik ember természetével kapcsolatban, amik őt magát fájdalommal töltenek el, ha őróla volna szó. Ha pirulnia kellene, hogyha ő állana ott azon a megvilágított ponton, amelyet ő olyan nagy előszeretettel világít meg élesen, mert azon a ponton olyan hibák és gyarlóságok vannak, amelyekben szerinte a másik testvére, az ő felebarátja leledzik?! Nem az önmagát túlértékelő, önmagát túl magasra helyező emberi hiúság ösztönzi-e az embert, amikor az igazság köntösébe öltözködik, hogy minden gyanút visszapattantson önmagáról, hogy a felebarátja annál sötétebb színben tűnjék fel? Ez bizony nem egyenlő és nem igazságos harc, mert az egyik ember, akire rá lehet bizonyítani, hogy tényleg hibázott és tévedett, meztelenül áll az igazságnak rálövöldözött nyilai előtt, míg a másik páncélba öltözötten zúdíttja rá a vádak és gyanúsítások özönét.

A léleknek ez a hibája az igazság formájába öltözködik, azonban hiányzik belőle a szeretet, hiányzik a részvét, hiányzik az előlegezett megbocsátás az ő hibázó és tévelygő embertársával szemben, hiányzik a felemelő, vigasztaló, meggyógyítani akaró szeretet. Amikor valaki az igazság fegyverét akarja használni, tekintsen előbb egy pillanatra magába, hogy vajon van-e elég az ő lelkében abból a bizonyos mennyei balzsamból, amelyet ha a megsebzett helyre odakötöz, meggyógyulhat tőle az a másik lélek, akit ő az „igazsággal” megsebesített? Vajon képes-e meggyógyítani azt a lelket, aki bűnének, tévelygésének tudátára ébredve kétségbeesik, és a szégyentől, mint maró méregtől leöntve ott áll minden takarójától megfosztottan, hogy vezekeljen; **vajon helyre tudja-e állítani annak a lelki békéjét, fel tudja-e emelni arra az emberi méltóságra, ahonnan őt az „igazság” durva ökölcsapásával letaszította?!**

Embertestvéreim, hogyha magatokba tekintetek, látni fogjátok, hogy minden egyes cselekedetetekben akár tudatosan, akár tudattalanul, ott van a hiúság, az önértékelés és az uralkodni vágyás, mint indító és ösztönző erő. És ez nem mindig durva, vastag göngyölésben jelentkezik a lélekben, hanem sokszor egészen finom selyem lepelbe burkolózik be, és megtéveszt titeket azzal, hogy azt mondja bennetek: igen, ez a helyes, ez az igazság és ez ellen nem lehet apellálni.

Az embernek, mielőtt valamihez hozzáfog, mindig önmagával kell számot vetnie. Kérdezzétek meg magatoktól, hogy vajon, ha én volnék azon a túlsó oldalon, ez nekem hogyan esnék? Vajon, ha én volnék az a tévedező és az igazság élesen világító lámpájával rám világítanának, vajon hogy érezném magamat? Vajon nem fájna-e az nekem, nem más bánásmódot igényelne-e az én lelkem, nem azt kívánnám-e én is, hogy valaki fogja meg a kezemet, és senki se vessen meg az én tévelygésem, az én megrögzött rossz szokásom miatt? Nem esnék-e jól nekem is, hogyha elnézéssel találkoznom? Nem azzal az elnézéssel, ami jóváhagyja a tévelygést és meghagyja benne a tévelygőt, hanem azzal az elnézéssel, amely tudatában van annak, hogy vétkezem, és mégsem szűnik meg igyekezni, hogy engem az én rossz szokásomból, az én hibás nézeteimből meggyógyítson. Még pedig úgy, hogy ez a gyógyítás ne fájjon túlságosan, mert a fájdalmat nem volnék képes elviselni, és inkább elmenekülnék a gyógyítás és a gyógyulás elől, mint hogy végigszenvedjem azt a folyamatot. Testvéreim, amikor a testetek megsebesül, vagy valamiféle baj történik veletek és szenvedtek a fájdalmak alatt, magatok is féltek a sebhez, vagy a fájó részhez való hozzá nyúlástól. Mennyivel érzékenyebb a lélek! Mennyivel nehezebben tudja az elviselni azokat a fájdalmakat, amelyek őt az élet útján érik! Azok az emberi lelkek, akik már megküzdöttek az árnyakkal, amelyek a tévedező ember előtt lépten-nyomon ott állnak a testiségben a testiség bűneivel együtt, akik már meggyógyultak, azok tudják, milyen keserű az orvosság, amit a sors és az élet bead a gyó-

gyulni akaró lelkeknek. Ezek maguk is szenvedve fognak a gyógyításhoz, mert ezek együtt szenvednek azokkal, akik még csak most mennek keresztül a gyógyulás folyamatán. **Aki valakit gyógyítani akar, annak vele kell szenvedni tudni a gyógyulóval, és céltudatosan kell tudnia gyógyítani, minden érintésének céltudatosnak kell lennie, azaz kötelessége ügyelni, hogy minél kisebb fájdalommal minél nagyobb eredményt érhesen el.** Mert aki az emberi lélekhez avatatlan kézzel nyúl hozzá és az igazság kétélű kardjával nyakra-főre üt-vág maga körül, abban a tudatban, hogy az igazság érdekében cselekszik, az akaratlanul is több sebet ejt, mint amennyit begyógyítani képes. **Rendszerint a hiúság indítja erre az embert, nem pedig a szeretet.** Mert az alig feleszmélt, az alig gyógyult lélek - aki tulajdonképpen még maga is gyógyulóban van, csak éppen hogy egy kicsit már lehullott szeméről a hályog, és így már valamivel jobban tud körültekinteni az életben, a földi világban és jobban meglátja az igazságot. Mivel az igazság büntető hatásait még nem régen tapasztalta önmagán, azért szívesen alkalmazná ezeket a hatásokat azokkal szemben, akik még vakok, akik még nem tudják, hogy mit cselekszenek. Csakhogy ezek, éppen mert nem tudják, hogy mit cselekszenek, mert még vakok, megrettennek az igazság ütötte sebettől, és nem igazságosan, hanem a maguk természete szerint élesen visszavágnak. Ez a visszavágás pedig amazoknak mindig jobban fáj, mint amennyi fájdalmat ők okoztak a tudatlanabbaknak. Ez természetes, mert az a lélek, aki már az igazságnak valamelyes formáját magáévá tette, ezzel egyidejűleg bizonyos érzékenységet is nyer, és ennek a fokozottabb érzékenységnek ugyanakkora vágás sokkal jobban fáj, mint ameddig még érzéketlen volt.

Igyekeztek ezektől a visszavágásoktól magatokat megkímélni. **Ezt pedig úgy érhetitek el, ha eszetekben tartjátok, hogy a ti dolgotok nem az, hogy kifelé hassatok, hanem mindig csak befelé, önmagatokba. Ez a ti igazi munkátok. Ha pedig**

úgy gondoljátok, hogy valakivel szemben szükséges eljárnotok, vigyázzatok, hogy az, amit tesztek, amennyire csak lehetséges, hiúságmentes legyen!

Ebből láthatjátok, milyen kezdetleges a földi embernek a hite, milyen kezdetleges az ítélete, milyen kezdetleges a munkája. Mert alighogy az ismeretnek első lépcsőfokára feljutott - talán az első pillanatban a szent lelkesedéstől indítatva - máris szeretné másnak is továbbadni az ő ismeretét abból a célból, hogy az a másik is örömet érezzen, és keresse azt az utat, amelyet ő mutat meg neki. Amikor azonban már az ismeretnek a második lépcsőjére lépett és találkozik ugyanazokkal az érzésekkel, amelyekkel ő maga is hatni akart a másik embertársának a lelkére, akkor annak a tévelygését már alig képes elviselni, alig képes az első lépcsőfokon állónak kisebb ismeretét elszenvedni, alig képes elnézni annak azokat a tévelygéseit, amely tévelygésekben még nem sokkal azelőtt ő maga is benne volt. Amikor pedig az ismeretnek még magasabb fokára jutott és a jótól is indítatva igyekszik embertársaiért valamit cselekedni, **akkor már az „emberi természet” ott áll készenlétben, felfegyverkezve a hiúsággal, és akkor már a kevesebbet tudóktól a maga részére megkülönböztetést, kiváltságot, tiszteletet vár;** megkívánja az elismerést, a dicsőséget, a magasztalást, egyszóval a benne lévő hiúság táplálékait.

Higgyétek el, testvéreim, hogyha a hiúság és dicsvágy elfogja a lelket, ha még jó és igazat adott is az embereknek, az a jó és igaz kikelhet, jó és igaz eredményeket teremhet ugyan, de mindez annak a részére, aki azt dicsőségvágyból cselekedte, porrá és hamuvá válik. Mert nem önzetlenül, nem önmagáról megfélelkezve cselekedett, hanem már abban a pillanatban azt kívánta, hogy azok szolgáljanak neki, akikkel ő az igazságot közölte. Talán mondanom sem kell, hogy ebben benne vagytok ti is, és benne vannak a többi emberek, főképp a *hiú spiritisták, és legfőképp a hiú médiumok, akik mindenáron „működni akarnak”, anélkül, hogy a Szentlélek szólította volna őket, és anélkül,*

*hogy ők kérték volna a Szentlelket, hogy szentelje meg és szólítsa őket munkába. Ezek nem az Isten dicsőségére, hanem a maguk dicsőségére akarnak működni. Itt is az az eset, hogy a hiúság, a szerepelni vágyás, a kiemelkedni akarás talált egy utat a lélekben, egy lehetőséget, hogy kiélhesse magát. Itt a munkálkodás, az ismeretterjesztés, a világosság széthintése az a szellemi burrok, amely alatt az emberi hiúság meghúzódik. **Kaparjátok csak meg kissé a burkot, és alatta megtaláljátok a hiúságot. Az ilyen burkokat bizony az élet sokszor megkaparja, az ilyen leplet sokszor megtépázza az a vihar, amelynek a neve: megpróbáltatás.***

A hiúság működik akkor is, amikor az egyik ember nem képes a másiknak a természetét elviselni, nem képes az ellentmondást elszenvedni, nem képes a másik ember igazságát meghallgatni, sőt talán egy sokkal kisebb értékű igazságnak sokkal alacsonyabb lépcsőfokáról fennen és türelmetlenül leinti a másikat. Ez okozza sokszor köztetek is a meg nem értést. A hiúság szüli azt is, hogy az egyik ember műveltebbnek, többnek, tudósabbnak, magasabb rendűnek tartja magát a másiknál; csak félvállról gondolkozik és beszél a másokról, így szólván magában: minek beszéljek neki olyan dolgokról, amiket úgy sem ért meg! Pedig talán ha behelyezkednék annak a gondolatvilágába, és igyekeznék annak az értelméhez lehajolni, akkor közelebb vihetne hozzá azt az igazságot, amire annak a másiknak szüksége van. Mert **sohase igyekezzetek a ti igazságotokat olyan lélekbe beültetni, akinek arra szüksége nincsen, hanem csak ott hirdessétek azt, ahol megmunkált talaj van, ahol kívánják azt az igazságot, amivel ti rendelkeztek. Ehelyett éljétek olyan életet és szeressétek egymást úgy, hogy azok a lelkek, akik titeket szemlélnek, megkívánják a ti életeteket, a ti barátságotokat, a ti szereteteket, hogy ne hiúságból, hanem igaz érzésből közeledjenek és kívánjanak hozzátok tartozni, mert a ti közelségetek az ő lelkükre nézve boldogító örömet és békét jelent.** Mert hiába

vagytok a legfénylőbb igazság birtokában is, hogyha az életetekben nem tudjátok azt megvalósítani, és nem tudjátok az életeteket széppé, ragyogóvá, boldoggá tenni, és az atmoszférátokat nem tudjátok vonzóvá tenni, hogy más lelkek üdülés céljából keressék fel a ti társaságotokat! Hiába rendelkeztek a legnagyobb értékű igazsággal is, ha nem tudtok lelkeket megnyerni, ha nem tudtok a magatok részére meghódítani valamit abból a vad területekből, amelyet még át kell dolgozni, mielőtt a vég bekövetkeznék!

*Ti ne igyekezzetek a meghódított területen dolgozni, ne igyekezzetek a ti igazságotokat megmunkált lelkekkel elhíttetni, hanem keressétek a még megmunkálatlan területeket² azaz cselekedjétek jót, legyetek szeretetteljesek, és ne akarjátok erőszakkal szerezni híveket az igazságnak, mert a mennyek országába nem lehet erőszakkal behajtani az emberi lelkeket. A mennyek országát keresnie kell az emberi léleknek; munkálkodnia, fáradnia kell érte, hogy oda az utat és a módot megtalálja. Aki pedig keres, az talál, mert az Úr Lelke figyelemmel kíséri, és elvezeti láthatatlanul oda, ahol megtalálja az ő lelkének a szükségeseit. Sohase engedjétek tehát teret a hiúságnak, mert aki igazán akar tanítani, csak szolgálva taníthat. Aki még mással szolgáltatja magát, azt a hiúság vezérli, és azért cselekszik. **Isten országának nincs arra szüksége, hogy tűzzel-vassal terjesszétek azt; Isten országa elrejtve marad azok előtt, akik azt a maguk dicsőségére minden áron meg akarják honosítani az emberek között. Erre nincs szükség. Hanem arra igenis szükség van, hogy a magatok lelkében építsétek ki azokat az erényeket, amelyek Isten előtt kedvesek. Ez erények közt pedig a legelső az engedelmség, mely nem állhat meg makacsul az ő eddig megismert igazságánál, hanem megbecsül mindent, és ami a legjobb, azt tartja meg magának.***

---

² * Azaz ne az egyházakban békében élő hívőket győzzétek meg, hanem a hitetleneket igyekezzetek hívökké tenni a spiritizmus igazságai által!

Mert hiába tart ki makacsul a lélek valamely rögeszméje mellett; hogyha az, amit ő igazságnak hitt elmerül, és semmivé válik, akkor ő ott áll minden támasz nélkül az örökkévalóság harcában, amikor a halál elragadja őt. És akkor minél makacsabb volt a lélek, és minél merevebben tartott ki az állításai mellett, annál készületlenebbül kapkod a süllyedés pillanatában olyan igazságok után, amelyekről nem győződött meg, amelyeket nem ismert meg földi életében, és így igen könnyen tévelygésekbe kerül, mert akkor mindent elhisz, ami csak a füléhez jut. Szám-talan példa van arra, hogy amikor az ember az utolsó percekben süllyedni érzi maga alatt a talajt, fűhöz-fához kapkod, mert már nincs ideje tanulmányozni azt az igazságot, amelyhez lélekben támaszkodhatnék. Azért adatott a földi élet az emberi léleknek, hogy itt a földön, ahol a jobbhoz és igazabbhoz kapcsolatot nyerhet, ahol tapasztalatot szerezhet a jóról, az igazról, a helyesről, itt keresse meg a lelkének azt az igazságot, azt az eszményt, amelyet a maga részére jónak és helyesnek talál. A szellemvilágban ez lehetetlenné válik a lélek számára, mert ott a hasonlók vonzásának törvényénél fogva a magáénál jobbat nem találhat. Ezért kell igyekeznie az embernek az igazságról itt meggyőződni, arról az igazságról, amely nem érdemül, hanem Isten ingyen kegyelméből adatik, hogy valakik hisznek, megtartassanak az örök életre.

Ez a hit pedig abban áll, hogy higgyen az Istenben, keresse, kutassa az ő törvényét és azokat a szálakat, amelyeken keresztül közelebb juthat az emberi lélek Őhozzá. Mert ha a szellemvilágban valaki ismeri is a törvényt és az igazságot, kezében van ugyan a szál, de nem indulhat rajta el, és pontról-pontra nem győződhet meg azokról az akadályokról, amelyekkel meg kell küzdenie, hogy előbbre jusson. A földi életnek éppen az az előnye, hogy itt megküzdhet azokkal az akadályokkal, mert segítséget kap; mert ha hisz Isten kegyelmében, az segíti, bátorítja, erősíti őt, és nem téved el úgy, mintha a maga igazságán indul útnak az üdvösségének, boldogságának megszerzésére. Tehát

hinni kell Istenben és engedelmeskedni neki; keresni, kutatni az igazságot, és amit megismert a lélek, azt magáévá tenni, hogy egy lépéssel ismét közelebb juthasson egy másik igazsághoz. Hiszen egyszerre, egy emberi élet alatt képtelen az igazságnak azt a tömegét felfogni, ami benne, körülötte, felette és alatta törvényt tart fenn, mert az ő lelkének még fejlődnie kell, hogy elfogadja, és azokba beleélje magát. Senki sem szegezheti le azt, hogy ez az igazság és nincs tovább! Mert az ő tudtán kívül az igazságnak még egész tömege van, amit még megérteni sem képes. *Azért legyen az ember szerény, és érje be mindig annyival, amennyit neki a Gondviselés nyújt.* **Kérje hittel és adatik neki; mert minden jó felülről adatik, hogyha hittel kéri az. Az egyszerűség, a szerénység a léleknek hatalmas segítőtje, mert a szerénység birtokában a lélek nem ütközik olyan dolgokba, amelyeket sem értelemmel, sem érzelemmel fel nem érhet, hanem megvárja, ameddig Isten jónak látja azt vele közölni. Nem követelődzik, nem erőszakoskodik, hanem türelemmel vár. A szerény ember kevéssel beéri, és mindenért hálás, amit kap, mert tudja, hogy mindezekre érdemetlen; ennek a megismerése óriásilag megnövekedik a szerénység erényének gyakorlásával. Ezen az úton meggyőződik a lélek arról, hogy *amikor a befogadóképessége nagyobbodik, Isten minden részben többet fog neki adni abból, amire szüksége van, mint hogyha erőszakoskodik, és olyan képességekért, olyan alkalmakért zörget, amelyeknek még nincs itt az ideje, mert nem is tudna megfelelni azoknak, mert a képességei még hiányoznak azokhoz.***

Nem is hiszitek, hogy a szerénységgel mennyi békesség, mennyi megnyugvás ömlik végig az emberi lelkén, és mennyi apró boldogság, mennyi apró öröm ragyogja be az emberi életet! Mert aki tudja, hogy életének minden napja, minden kedvező és örömteljes eseménye csak Istentől kapott ajándék, amire semmi érdeme sincsen, az a legkisebbnek is örülni tud; és mivel szerény, minden óriási ajándéknak tűnik fel előtte. Aki így él és gyakorolja magát a szerénységben, az észre sem veszi, hogy

lelki ereje mennyire megnövekedik, képességei mennyire megduzzadnak! Így észrevétlenül közeledik ahhoz a célhoz, melyet ha lélekben óhajtott és vágyott is, de nem erőszakolta azt ki a maga akaratával és az események hajszolásával. És mikor látja közeledni a vágyott célt, akkor úgy érzi, hogy tulajdonképpen az Isten Lelke erősítette és ruházta őt fel azokkal a képességekkel, amelyek szükségesek voltak, hogy azt a feladatot elvégezhesse, és azt a célt megközelíthesse. Lassan, észrevétlenül így munkálkodik a Szentlélek ereje az egyes embereken. De ehhez az kell, hogy hiúságtól mentesen keresse az ember mindazokat a lehetőségeket, amelyekkel előre tud haladni. **Aki így él, az látni fogja, hogy körülötte mennyi apró megfigyelni-, tanulni-, elvégzendő munka van! És mindezekre van ideje, mert a lélek nincs felizgatva, nincs állandó és emésztő feszültségben, hogy azt a távoli célt, amit mástól megirigyelt, minél gyorsabban elérhesse.** Lassanként az elvégzendő munkákat híven és pontosan elvégzi, megtanulja a megtanulni valókat, az élet apró örömeit kihasználja. És amikor ott áll, hogy az Úr munkába szólítsa őt, bár a lélek a hiúságtól mentesen sokszor habozik, és egy bizonytalan érzéstől mintegy megrázkódik egy pillanatra - de a bizalom, mely az ő hitéből a lassú fejlődés folyamán mintegy szétárad a lelkében, újra meg újra Isten felé viszi őt. És úgy gondolja magában, hogy aki idáig megsegítette, aki idáig gondját viselte, aki a sorsát idáig a kezébe tartotta, az ezentúl sem fogja elhagyni; és ha nem is tudja tökéletesen betölteni azt, amire őt az Úr előhívta, vele marad az életén keresztül. **Ez az engedelmes-ség kedves az Isten előtt; ezen az engedelmisségen keresztül óriásit végez az Úr Lelke az emberi lelkeken, mert az erőtlenségnek a tudata, az igénytelenségnek érzete az emberi én nagyot akarását, és a hiúságtól izgatott vágyakozását háttérbe szorítja.** És mivel nem ő akar, ennél fogva engedi akarni az Isten Lelkét. Amikor az embernek már nem a saját céljai vannak a szeme előtt, amikor csak azon van, hogy a másik ember-társának jót tegyen, és az eredményből az emberi én nem köt le

a maga részére semmit - mert érzi, és nem felejtí el egy pillanatra sem az ő kicsinységét és gyámoltalanságát - akkor ezen a kicsinységen és gyámoltalanságon keresztül végzi el az Úr az ő nagy munkáját. Mert akkor már nem áll az ő terveinek útjában az emberi én a maga nagyot akarásával és hiúságával.

Ez az igazi nagy tett, amelyet a „maguknak bölcsek” meg nem értenek. Mert ameddig az emberben nem képes visszavonulni az emberi én, ameddig nem tud kicsiny lenni, ameddig nem tud hinni és bízni, addig folyton az emberi hiúság sarkalja, és megnyugvást nem engedve hajtja folyton előre szeges ostorával a nagyot akarás útján. A nagyot akarásban sok erő pazarlódik el, és a lelket ebben az erőpazarlásban sok csalódás éri. Az ilyen csalódások eredményezik aztán, hogy az ilyen nagyot akaró lelkek összeesnek, s reménytelenül, sírva, szenvedve róják végig a szellemi élet útjait. ***Egészen addig megy ez így, ameddig az ember nem tanul meg kicsinynek lenni. Ez az a titok, ami a „nagyok” előtt el van rejtve; ez az, amire azt mondja az Úr: „Köszönöm Neked Atyám, hogy mindezeket elrejtetted a bölcsek és tudósok elől és megjelentetted a kicsinyeknek”.*** *Azok a kicsinyek értik meg a mennyek országának titkait, akik a maguk erejéről lemondottak, hogy rajtuk keresztül működhesék az Isten ereje; ezek azok, akik által a mennyek időről-időre friss, tiszta levegőt bocsátanak a föld atmoszférájába; ezek azok, akiken keresztül az Isten igazságának világossága lehathat a földre.* Egyetlen ember sem képes az ő lelkének nagyot akarásával a mennyei magasságokat elérni, mert az Úr a kicsinyeknek jelenti ki Magát. Isten lehajol hozzájuk, és elfogadja azokat, akik készek arra, hogy az önmaguk erejéről lemondva átengedjék magukat a Szentléleknek, hogy így szolgáljanak a világnak, és az ő szolgálatukon keresztül dicsőséget szerezzenek Istennek. Ebben az ő nagy dicsőségadásukban aztán megtalálják a maguk dicsőségét is, amelyet Isten ad nekik az üdvösség által.

A hiúság diktálta emberi dicsőség olyan, hogy akit fel-emel, azt le is taszítja; de akit Isten emel fel, az többé nem látja

a föld gonoszságát. A földi ember dicsősége elvész a halállal és elfelejti a későbbi kor, bármilyen nagyot művelt is valaki. Nyilvánvaló tehát, hogy nem érdemes egy életet azzal eltölteni, hogy az ember a mulandó lét számára valami nagyot cselekedjék, hogy valami dicsőséget szerezzen. **Nem érdemes még csak a földi igazságért sem működni, mert hiszen az ember az igazságot fel nem foghatja, magáévá nem teheti, mert az igazság változó és minden léleknek másképp mutatja magát. Csak egy igazság van: az Isten igazsága, amely változást nem szenved.** És mivel az emberi lélek Istentől teremtett, minden emberi léleknek egyszer Isten képére és hasonlatosságára kell átformálódnia; ez pedig csak az Isten igazsága által következhetik be. Mindaddig, ameddig így át nem formálódott, a sors kereke felemeli és letaszítja; mindennel felruházza, hogy ismét mindent elvegyen tőle, ami mulandó. Azonban amit az Isten ad az emberi lélek felemelésére, megjobbítására, megtisztítására, azt el nem veszi tőle senki. Amit a lélek ezzel szerez, az mindörökké él. Isten pedig az emberi lelkeket át akarja formálni, újjá akarja teremteni az Ige által, amelyet Krisztus által adott. Ez az Ige nyúl bele az ember újjáteremtésébe azokkal az apró, kicsiny, megvilágított igazságokkal, amelyekkel az emberszellem belenézhet a saját lelkének rejtett világába, hogy ott meglássa és felismerje azokat az érzéseket, amelyek őt visszatartják az igazság országától, attól a boldogságtól, amelyre vágyik. Már pedig az ember bűnös, és ameddig a lelkének indító rugója bűn, addig távol áll minden boldogságtól, minden békétől és megnyugvástól.

Tehát nem az a fontos, hogy átformáljam a világot, hanem hogy átformáljam önmagam az Isten Igéje szerint. Hogyha magamat átformáltam, Istennek majd lesz rá gondja, hogy engem munkába szólítson, és olyan munkát bízjon reám, amelynek meg tudok felelni, amelyet meg tudok érteni, amire képes vagyok. Hogyha az emberek így munkálkodnak, és igyekeznek a lelküket megszabadítani a hibáktól,

amelyeket megismertek, azokat az erényeket pedig, amelyek Isten előtt kedvesek, benne kialakítani, akkor hamarosan észreveszik, hogy ugyanezek az erények az emberek előtt is kedvesek. Ezekkel az erényekkel vonzóvá teszik az életet, s lassanként látni kezdik, hogy a mennyek országa velük van azoknak az igazságoknak a révén, amelyeket az Úr adott nekik. Nem holt betűk ezek az igazságok, mert ameddig csak a holt betűk formájában élnek, addig nem biztosítják senkinek a boldogságát, az üdvösségét; hanem amikor élőkké válnak, amikor az ember-lelkek ezeknek élnek, ez igazságok élő, eleven formáját mutatják, akkor leszállott a menny a földre. Ameddig az ember nem érzi magában, hogy ő a másik ember boldogságának, a másik ember újjáépítésének munkájában szolgálni tud, addig még messze van tőle a mennyek országa, hiába ismer, hiába tud talán legtöbbet az igazságból. *Egyszerűség, szerénység, kicsinység az a keskeny út, amelyen haladva az ember elérheti a legnagyobbat.* A hiúság a legkésőbbben kopik le az emberről, mert ez az az indító rugó, ami őt a fejlődés forgatagába belekergette. Amikor ettől megszabadult, maga mögött hagyja a földet minden szenvedésével, minden kínjával együtt.

Azt mondhatnátok, embertestvéreim, hogy ha az embernek még ilyenféle kicsiny öröme sem lehet, hogy a maga akaratát cselekedhesse, hanem mindenre várni kénytelen, akkor az élet stagnálást jelent. Nem, ez a stagnálás nem létezik, mert az életnek annyi oldala van, amelyet még az emberek nem ismernek, még nem kutattak fel, annyi ezer meg ezer tennivaló, ezer meg ezer megismerni való, hogy amíg ezeket keresitek, kutatjátok, addig bőséges alkalmatok van gyakorolni magatokat az egyszerűségben és a szeretetben.

Csak a ti emberi különálló gondolkozástokból kell gyógygulnotok, amellyel elszakítjátok magatokat a másik embertársatoktól, amellyel nem érzitek magatokat egynek a másikkal. Ahelyett éljétek bele magatokat abba, hogy ti mindnyájan egyek vagytok, mindnyájan egy cél felé siettek. Az erősebb vallja meg

a maga tévelygéseit, a gyengébb találja meg az erősebben az ő támaszát, és akkor mindnyájan megtaláljátok az örömtöket abban, hogy az Isten nem hagy el titeket, hanem időről-időre jelét adja annak, hogy Ő tud rólatok, szeret titeket, vezet benneteket azon az úton, mely őhozzá mind közelebb és közelebb visz benneteket.

9. TULAJDONJOG ÉS SZERENCSE. (**)

Egy igen egyszerű, mindamelllett súlyos igazságot akarok előtettek szemléltető módon ismertetni. Ez az igazság a maga egyszerűségében az első pillanatban talán úgy tűnik fel ellőttetek, mintha már jól ismernétek, mintha ebben nagyon is otthon volnátok; és mégsem így áll a dolog. **A tulajdonjog egyszerű és kicsinynek látszó igazságát, akarom veletek megismertetni: az enyém, tied, övé igazságát.** Mi az enyém, mi a tied és mi az övé: ez mindig foglalkoztatta az emberek elméjét. És voltak, akiknek lelkében úgy a múltban, mint a jelenben olyan gondolatok születtek, mintha az, amivel az ember bír, nem lenne jogosan az övé, hanem minden a közvé, vagyis mindenkié, amihez mindenkinek joga van, amiből mindenki meríthet. Ez az egyik szélsőséges felfogás. A másik pedig az a kapzsiság, amellyel az ember mindent önmagának akar összeharácsolni. Nagy megpróbáltatás ez az igazság az emberi lélek részére, ameddig ki nem alakul benne a helyes felfogás a tekintetben, hogy mi az övé, mi felett rendelkezik igazság szerint, mihez van joga, mit nevezhet sajátjának úgy a maga lelkiismerete, mint az Isten előtt. Az emberek kezdettől fogva ragaszkodtak a vagyonhoz, mert a vágyonnal kiváltságos életlehetőségek nyílnak meg az ember számára úgy ott, ahol kulturált élet van, mint ott, ahol még nincs.

A tulajdonjog fogalma, az a vágy, hogy az ember rendelkezhesse valami felett, benne van a lélek legelrejtettebb mélyében, benne van azokban a törekvésekben, amelyekkel minden lehetővé véghezvisz, hogy csak magának mondhas-

son valamit, mert érzi, hogy ha semmije sincs, akkor valami-képp olyan - hogy a ti nyelveteken szóljak - mint a szárnyaszegett madár; úgy érzi, hogy a világban semmi jelentőséggel nem bíró életet él. Ha azonban nagyon sok felett rendelkezik, akkor rabjává válik a javaknak, és megfélemedezik arról, hogy mással is kellene törődnie, nemcsak azokkal a javakkal, amelyekkel az ő folyton megújuló vágyait kielégítheti. Az ember lelkében ezek a vágyak egészen a telhetetlenségig fokozódhatnak, úgyannyira, hogy a más embertársa életét is elviselhetetlenné teszi, hogy ezt a vágyát kielégíthesse. Tulajdonképpen a telhetetlenség, az irigység, a fősvénység, a bírvágy nem az *emberben*, hanem a *lélek* legrejtettebb természetében van benne. Azért a múlt némely bölcselkedői azt hirdették, hogy a legjobb, ha az embert semmi sem érdekli, semmi sem vonzza. Ha nem köti le az ember gondolatait és vágyait semmi, s nem érez késztetést, hogy ezeket a vágyakat a lélek kielégíthesse, mert ezek nélkül a vágyak nélkül szabadabban él a földön. Úgy okoskodtak, hogy ilyenformán Isten előtt sem terheli meg magát az ember felelősséggel. A hét fő bűn között az önzés mint alapvető hiba szerepel, amely az ember lelkét a kárhozatba süllyeszti alá. Ismerjétek meg tehát, hogy honnan ered, miből táplálkozik, és hol van ennek a hibának a tulajdonképpeni forrása. A hét fő bűn, és így azt önzés is, a bukás eredménye. **Az önzést csak olyan alantas világokon lakó szellemek ismerik, mint amilyen a föld, ahol az élet terheitől való szabadulás vágya kelti azt életre. Az önzés a lélek természetében van. Tehát nemcsak az elfajult lélek természetében, hanem kisebb nagyobb mértékben mindenkiben megvan ez az önszeretet törvényes formájában.** Törvényesnek mondom ezt a formát, mert az önszeretetnek, az önfenntartás ösztönének, az ember saját megjelenési formája értékelésének, mindenkiben meg kell lennie, mert tulajdonképpen ez mint rugó adja az egyénnek egyik pillanatról a másikra azokat az apró, kicsiny lökéseket, amelyek úgy az embert, mint a szellemet az ő létének megkönnyítésére, kiterjesztésére és minél ragyogóbbá tevésére

ösztönzik. Az önszeretet a lélekben annak a nagy megismerésnek a megnyilvánulása, megvilágosodása, amellyel a lélek annak tudatára eszmél, hogy él. **Amikor megismeri az életnek nagy ajándékait, és azok felhasználásába való belemerülés végtelen nagy örömmel tölti el a lelkét.**

Ez nem törvénytelen, nem hibás érzés, hanem Isten akarata szerint való akarása a léleknek. Mert hiszen az életnek tulajdonképpen az a célja, hogy az ember megismerje önmagát, mint teremtett életet; felismerje önmagában azt az értéket, mellyel Isten őt elárasztotta a teremtés pillanatában, melyet magáénak vallhat. És amellyel az életet - mely Isten arculatát, Isten akaratát és gondolatát tükrözi vissza a teremtett mindenségben - fokról-fokra megértheti. S amikor megértette, ezzel a saját tudását gyarapíthatja, hogy ezáltal megismerve létének célját, folyton magasabb fokozatra emelkedhessék. **Ez az érzés az ember lelkében, bár erősen lefokozódva, végigkíséri őt életeken át - a legsóbb fokozattól kezdve fel a legmagasabbig - a boldogság után való vágyaiban. Már pedig a boldogság után való vágy Istentől eredő természetes ösztön.** Minél magasabb fokozaton van egy szellem vagy ember, annál tisztábban nyilvánul meg benne ez a vágy. A boldogság után való vágy az, amely az ember lelkét az életek különböző fordulataiba beleviszi, az életben tevékenykedni, és az életet minél nagyobb mértékben megismerni és magáévá tenni sarkalja. **Ámde éppen, mert az élet Isten akaratát tükrözi vissza, ennél fogva Istent megismerni, Isten akaratát az ember lelkében magáévá tenni: a fejlődés óriási célja és rendeltetése.**

Minden egyes ismerettel a fejlődésnek magasabb fokára kell emelkedni. Mert minél nagyobb, minél többet tud befogadni az egyén azokból a titokzatos vágyakból, annál jobban megtelik és megnagyobbodik a lelke; minél több lelki kincssel bír, annál inkább hasonlít az ő Teremtőjéhez, Istenhez. Ámde ez a megismerése és a világosságba való ez a belemerülése **nagy kísértést jelent, mert a szellemi lényeknek tudatossá váló az**

a másik része, amely a sötétségből, a „Nincsen”-ből merít, s amelynek maga a szellemi ember ad életet, türelmetlenül ösztönzi, hogy ennek az életnek, amit megismert, minél hamarabb urává váljék, *azaz istenévé fejlődjék*. Ez a tudat elkápráztatja, és kísértésbe viszi az ő szabad akaratánál fogva, mert az életet minél hamarabb megismerni, az élet javait magáévé tenni, folyton újabb lehetőségeket teremteni, hogy azok felett rendelkezessék: kísértést jelent. Mert az a kérdés, milyen célból akar az élet javai felett úrrá lenni? Abból a célból-e, hogy ezzel az isteni akaratnak szolgáljon, vagy abból a célból, hogy az isteni magasságot megközelítve magát egyenrangúvá akarja tenni Istennel? Megalázza-e, alárendeli-e magát Isten akaratának, vagy pedig az ő különálló, megfertőzött gondolataival és az általa teremtetett lehetetlenségek által elszakítja magát Istentől? **Itt siklik el a szellemi tudat jobbra, vagy balra.** Itt bukik el a legtöbb szellem, és irányt változtatva nem a fény felé, hanem a homályosság felé fordul, mihelyt nem azt az igazságot tartja szem előtt, amely Istentől, a mindenség Teremtőjétől sugárzik alá, hanem az önmaga által megalkotott igazságot, amibe már homály, vagyis, tévedés keveredett bele. Amibe a „Semmiből”, a „Lehetetlen”-ből tévedt bele egy árnyalat, mert túl gyorsan, és a saját erejére támaszkodva akarta a saját felelősségét és az önmaga által kialakított boldogságot megvalósítani.

Figyeljete jól erre a kicsiny pontra, mert azt a kezdetben kicsiny homályt, mint sűrű sötétséget találhatjátok meg a magatok életében is, amely sötétség, mint nehéz árnyék áll az emberi lélek előtt, hogy a boldogság útját elállja. Már pedig, amíg a szellem a tévedésnek ezt a sűrű ködét el nem oszlatja, még ha van is világossága, tudása, akkor sem vesz az igazi világosságból anyagot vagy tudást az ő fejlődéséhez, hanem az általa létrehozott valótlanságot veszi igénybe, hogy a boldogságát hamarabb elérhesse, és az igazság megkerülésével önmagát kielégíthesse. Mindenütt, az egész életben látni fogjátok, hogy ez az a súlyos és nehéz probléma, ami széttagozza az ember lelkét,

és az egységet részletekre bontja, az igazságot megkeveri hazugsággal, a világosságot sötétséggel, és még a legvilágosabb állapotba is belekeveri a homályosságot. A homályosságnál is vannak még sűrűbb homályok és sötétségek, ahonnan teljesen száműzve van a világosság. S amikor teljesen száműzve van az igazság, akkor csak a hazugság marad meg. Azonban a hazugságnak nincsen sem helye, sem ideje, csak állapota, amely állapotot az ember lelke maga teremt azzal, hogy a hazugságot valósággá tenni akarja. Ennek tehát nincs létjoga; és mivelhogy létjoga nincsen, bármennyig helyezkedik is szembe a szellem az Isten igazságával, mint két hatalom nem állhatnak meg egymással szemben. És bármint erőlködik is a megtévedt szellem a hazugságon épült boldogság fenntartása érdekében, bármint örül is neki, ha látszólag elnyerte azt, az nem állandó; összeomlik az, mint a kártyavár. **Ha valakik ezen az úton keresik lelkük vágyainak kielégülését, és azt hiszik, hogy már megközelítették, s úgy érzik, hogy még csak egy kissé kell megkapaszkodniuk azokban az erősségekben, amiket ők a földön, mint igazságokat megépítettek: bármilyen magasra építettek is azokat, nem tudják vágyaikat elérni. Vagy ha úgy érzik is, hogy már-már elérték, egyszerre csak összeomlik az igazsághalmaz,** amelyet a nagy igazság töredékeiből építettek, és ott, annál a nagy igazságnál fogva, amelynek egy kis csücskét megragadták, függnek ég és föld között. Mivel tehát ez a léleknek nem igazi állapota, nem valóságos érzése, újra meg újra le kell szállnia az alacsony világokba, hogy ott egyszerűséggel, alázatossággal és lemondással keresse össze azokat a törmelékeket, amelyek a nagy igazságból elhullottak, de amelyeket előbbi földi életében semmibe sem vett, és csak úgy felületesen félredobált az útjából, mert ezek szerinte úgysem sokat érnek. Vissza kell térnie az egyszerű igazsághoz, a nagy igazságból származó törmelékekhez, hogy azokat együvé hordva, megépíthesse azokat a természetes igazságokat, amelyek az ő lelkének biztos, erős támpontul szolgálja-

nak, amelyről a magasabb igazságot elérhesse, és arra rákapaszkodva, hiténél fogva elhagyhatja az alacsonyabb rendű igazságokat. Mert akkor már az ő lelkiereje olyan pozitív lesz, hogy a magasabb igazságok számára biztos talajt nyújt az életben.

Tudhat ugyan az ember a magasabb igazságokról, és *elméletben fel is emelkedhet* a neki kívánatos magasabb igazságok világába, de ha *az ő életében azokat meg nem valósítja, nem realizálja*, csak le kell ismét szállnia, és a legegyszerűbb állapotban kell testet öltenie mindaddig, amíg az élet különböző fordulóinál figyelembe nem veszi azokat a látszólag kicsiny pontokat, amelyeknél elhibázta az életet, és amelyekből utóbb nagy tévedések alakultak ki. Így van ez az anyagi javak kérdésében is. **Az emberek megalkották a tulajdonjogot. Ez olyan igazság, amelyen nem lehet változtatni, ezt még a magasabb világokon is igazságnak ismerik el. Igazság az, hogy amiért valaki dolgozik, amibe lelki vagy testi erőit beleadja, annak lelkiileg vagy testileg hasznát is lássa és élvezze azt.** Az neki táplálékul szolgál, az ő erőivé, világosságává válik további emelkedése útjain, s ellátja őt fokozatosan magasabb rendű táplálékkal, és magasabb rendű állapotokba segíti.

Hogy az embernek ne legyen semmije, hanem mintegy üresen éljen a világban, hibás felfogás, és tulajdonképpen a rest lélek állapota. Aki nem szerzett semmit, aki nem dolgozott és nem is akar, nem is kíván dolgozni, mert így nincs kötelessége, amely őt izgassa, amely reá munkát róna, - igaz, hogy ez könnyebb állapot - de annak meg kell elégednie azzal is, hogy semmiféle jogai sem lehetnek. **Az emberi lélekbe bele van az az érzés ültetve, hogy dolgozzék, fáradjon, és a fáradtság meghozza neki azt az eredményt, amely bizonyos alapot képez az ő további emelkedéséhez.** Valójában a lélek állapota ez, ami itt a földi testben, a külsőben, a gazdagságban, az anyagban, földi munka eredményeiben mutatkozik. *Munkálkodni kell!* Tehát mindazoknak, akiknek az isteni kegyelem egészséget adott, dol-

gozniuk kell, hogy legyen valamijük. Azok a szellemek és emberek, akik a törvényben semmiféle munkát nem vállalnak, s úgyszólván üresen, tétlenül ödöngenek az élet vándorútján: rest lelkek, akik felett elhalad a fejlődés. Hogy ez mit jelent, el lehet gondolni. A törvényes fejlődés kereke halad, és viszi magával azokat, akik a törvényben munkálkodni akarnak, hogy magát az életet, amelyet homállyal, félreértésekkel és hazugsággal megkevert igazsággal töltöttek meg, megtisztítsák attól a salaktól, amelyet ők hoztak létre. Mert mindezt ők hozták létre, amikor elferdült irányt választottak maguknak, és ezzel a hazugsággal az Isten igazságát, a természet igazságát nem engedték a maga valóságában kialakulni a jóban, ami az emberek lelkének a felemelkedését, előrehaladását teremtette volna meg, és mulandó földi örömet is nyújthatott volna, meg őket Istennel is mindjobban összekötötte volna.

Azonban mit láttok a mulandó életben? Telve van szomorúsággal, jajveszékeléssel, fájdalommal, betegséggel, ütközésekkel, újra meg újra felbukkanó kísértésekkel. Mert a tévelygés szelleme, a sötétség fejedelme, az ember nagyot akarása a semmit akarja „van”-nal megtölteni, és uralkodó tényezővé válva, az emberi lelkekre terjeszkedve az emberek tudatát homállyal borítja be, hogy az emberi lélek, amely már a tévelygés országútján jár, vissza ne találhasson a helyes útra, azaz az igazságot fel ne ismerhesse. Ez a tévelygés szelleme itt él köztetek abban a homályban, abban az anyagban, amelyhez az ember olyan nagy reményeket fűz, és amelyhez olyan sietve menekül, ha az élet terhén könnyíteni akar; amelyben az ember ösztönösen el akarja végezni a munkáját, hogy a végzett munka árán kivehesse a maga részét abból az eredményből, amelyről azt hiszi, hogy az igazság szerint neki jár. **De épp itt a bökkenő! Hol az igazság? Kinek van joga az igazsághoz? Ki támaszkodhat az igazságra, amikor ő maga is telve van hazugsággal! Ki nem cselekedett még hazugságot, hogy jogosan követelhesse a maga részére az igazságot? Vajon ki nem fertőzte még meg az Isten**

által adott lehetőséget gonosszal; ki nem vétkezett még azok ellen az örömek ellen, azok ellen a tiszta érzések ellen, amelyeket Isten az ő gyermekei részére boldogsággal adott? Ki az, aki még nem került szembe az igazsággal, hogy azt a hazugsággal legyőzze?

Az emberi lélek igen követelődző az étellel szemben, mert elfeledkezik arról, hogy bűnben lévén, neki nagyon is egyszerűnek, alázatosnak, nagyon is béketűrőnek és mindennel megelégedőnek kell lennie, hogy szemébe ne dobálja neki a törvény azokat a hazugságokat és azoknak eredményeit, melyekkel ő a világot megfertőzte. **Minden olyan lélek, aki folyton csak a maga jogait, érdekeit hajszolja, aki a legkisebb igazságtalanság ellen, ami vele történik, fel van háborodva, aki zúgólódik és követelődzik, aki azt hiszi, hogy neki jogai vannak az étellel szemben: az az ilyen magatartással szembehelyezkedik Istennel, sőt azokat is Isten ellen fordítja, akik felett valami rendelkezése van.** Az ilyennek szomorú kilátásai vannak úgy a szellemvilágban, mint a következő testöltésben. Ahol minden a maga valóságában jelentkezik, ott a hazugság építkezése csak mint üres forma van meg, amelyben a szellem sem örömet, sem boldogságot, sem megnyugvást, vagy kielégülést nem nyer. Mert olyan az, mint mikor a festett gyümölcsöket szemléltetik a képen, amelyek kívánatosak; és kívánjátok is, de meg nem ehetitek, mert az csak a szemnek, a képzeletnek szól, de nincs realitása. Ilyen a különbség a hazugságnak bármilyen csillogó színeivel *megfestett boldogság, és a valóban megdolgozott eredmény* között is, mint amilyen a festett gyümölcs és a valóságos gyümölcs között. Így van az, hogy olyan életek után, amely életek itt ezen a földön másokban sokszor irigységet és megbotránkozást keltenek, a szellemben olthatatlan elégedetlenségek keletkeznek, mert a megszokott, de többé el nem érhető vágyak után való törekvés, és e törekvés kielégíthetlensége óriási szenvedéseket okoz neki.

Ne igyekezzék tehát a földi ember, aki az igazságot megismerte, azok után az irigyelt földi formák után, hogy azokat elnyerhesse, akár hatalom, akár dicsőség, akár gazdagság, vagy fény, ragyogás, csillogás, fényűző pompa legyen is az. Hanem igyekezzék mindenekelőtt megtanulni, megismerni az igazságot, az egyszerűséget, az őszinteséget, hogy megismerje a munkát, hogy azt a feladatot, amit az Úr itt ebben a földi életben, ebben a mulandóban, ebben a változóban rábízott, tőle telhetőleg *a legjobban, a legigazabban, a leghűségesebben végezze el.* Amit azután ezért kap, amit az élet ezért ad neki, azt becsülje meg, és tekintse azt - bármily sovány legyen is az - Isten végtelen kegyelmi ajándékának. Mert mikor az embernek megvan a mindennapi kenyere, az idő viszontagságai ellen a ruházata, megvan a hajléka, ahol meghúzódhat, akkor boldog megelégedéssel adhat hálát az irgalom Istenének, aki őt nem hagyta el, hanem elárasztotta kegyelmével. **És ha az ember el is veszít olyan dolgokat, amelyeket igazság szerint a magáénak hisz és magáénak vall, mert megdolgozott értük, és arra számított, hogy majd azok az ő életének késő napjaiban a gondtól való mentességet nyújthatják neki, ne sajnálja azokat se felettébb.** Mert nem tudhatja az ember, hogy azok a kedvező eshetőségek, amelyeket általában szerencsének neveztek, nem megpróbáltatásul adattak-e neki, hogy azoknak a hatása alatt a lelkéből előcsillogjon úgy a hamis, mint az igaz érzés, hogy a lélek megmutathassa, hogy tulajdonképpen ki ő, milyen érték van benne, hogyan tud megnyugodni azokban a változásokban, amelyeket ő Isten kezébe helyezett az által a hit által, amelyet magáénak vall. **Isten a valóban megtért emberek földi életének alakulását a kezében tartja. És ha már a földi életben való sorsot kezében tartja, annál inkább kezében tartja az elkövetkezőben, a valóságos életben való sorsot, amelyben a lélek a maga igazi értékével tűnik elő.** És sohasem tudhatja az ember, hogy az Isten bölcsessége és kegyelme nem azért veszi-e el az egyiket, a ki-

sebb értékűt, hogy helyébe a nagyobb értékűt adja? Azért az ember, amikor őt Isten így próbára teszi, ne zúgolódjék, ne búsuljon, ne ragaszkodjék semmihez, ami mulandó. Hiszen a mulandó világon semmi sem maradandó, legyen az bár a legnagyobb érték, legyen az ember véres verejtékével megszerzett és a földi test előtt nagyra értékelt dolog; mindez csak a földi élet ajándéka, a földi élet hullámozásának a játéka; az egyik hullám hozzáhajtotta azt az értéket, egy másik hullám pedig elmossa és tovább viszi. Ne nézzetek hát szomorú szívvvel és könnyező szemekkel az ilyen elsodort értékek után, mert a ti sorsotokat az isteni kegyelem vezeti, és a következő hullámozásnál szebbet, értékesebbet, nagyobbat adhat nektek. **Csak azok előtt az emberek előtt nagy dolog még a földi mulandó érték, akiknek nincs hitük. Ezek részére van a szerencse, ezek találnak ott, ahol mások elvesztenek. Ezek még magukhoz vonzzák igazságtalanság által, a kedvező hullámozások kiismerésével és kihasználásával az u. n. szerencsét.**

Mert mi volna más *a szerencse, mint a meg nem dolgozott, a meg nem szenvedett, és így meg nem érdemelt érték, amely felett hirtelen, minden átmenet nélkül rendelkezik az ember? Ez a szerencse.* Ámde én azt mondom nektek, hogy amint a torlódó hullám az ilyen lélek felé hajtja azokat az értékeket, amelyekért meg nem dolgozik: azok éppen olyan kevésbé az övéi, mint ahogyan nem tudja az ember a lélegzetét magának megtartani, és éppen úgy ki kell a „szerencsét” eresztenie a kézéből, mint ahogyan az embernek ki kell lehelnie a belélegzés után. *Azért azoknak az emberi lelkeknek, akik hisznek, nincsen szerencséjük, mert az Isten megóvja őket attól, hogy „szerencséjük” legyen. Megóvja őket a szerencséjével járó nagy kísértéstől és annak elvesztése fölötti nagy fájdalomtól, mert elveszíteni nagyobb fájdalom, mint amekkora öröm a hirtelen jött bírással jár.* Találni valamit nagyobb öröm, de elveszíteni nagyobb bánat. Így, amikor az ember valamit elveszít, csak fájdalom lesz az osztályrésze. Mert el kell veszítenie a földi életben

is azt, ami igazságtalanul lett az övé, de még többet veszít a valóságos életben. Mert jaj annak a léleknek, aki ezt az ú. n. szerencsét a maga részére használja ki! A nagy hullámvész felemeli, de ugyanannyit alá kell merülnie a mélybe. Nagy uralkodás, nagy gazdagság a valóságos értékek semmibevevésével jár, aminek nagy nyomorúság lesz az ára e földi élet után! Aki tehát ismeri ezeket a dolgokat, és megismeri az igazi fényt, az nem vágyik a homály: a földi jólét után.

A szerencse hajhászása csak a hitetlenek természetében van. A „szerencse” a legtöbbször szerencsétlenséget jelent, mert a hullámvész az egyiktől elveszi az értéket, hogy a másikhoz oda sodorja és arra rátapassza. És amikor rátapasztotta, sokszor az illető azt nehéz nyűgnek érzi, mert *habár a szerencse a testének kedvez, de a lelkét megtépázza, és nyomorba dönti.* Azért a szerencsének hajhászását és az utána való vágyakozást vessétek el magatoktól. **A legnagyobb szerencse, amit a földi ember remélhet az, hogy az Isten kegyelme folytán az élet értékét megismerje, a maga részére megtalálhassa a munkát, s azokat a lehetőségeket, amelyekben ő az ő földre kapott ismeretét, tudását, erejét alkalmazhatja és felhasználhatja.** Rest ember nem dolgozik, nem is akar dolgozni, csak magának akar élni és csak a maga örömeit, a maga kívánságait teljesedésbe vinni. Vajon miye van az ilyennek? Semmiye. A restség nem hoz semmiféle örömet, mert az ilyen az élettől megcsömörlik, a lélek örömei pedig el vannak zárva. **A lélek örömei nem a külső világban, nem az eshetőségekben, a testiségben, a magasságban van, ahova az ár felveti az emberi lelket, hogy ismét le sújtsa, hanem a lélek mélyén elrejtett apró, törvényes vágyakban, melyeket Isten megvalósít, amelyek az isteni Lélek irgalmassága által materializálódnak, és mind a léleknek, mind a testnek megadják a meglepődést, a vágyak kielégülését.** Ilyenkor a lélek végtelenül boldog, és igaz hálát tud adni Teremtőjének.

IV. RÉSZ: AFORIZMÁK. (**)

Krisztus keresztjének felső része a három főerényt szimbolizálja: az ég felé emelkedő középső rész a hit, a két oldalág a remény és a szeretet. A leghosszabb része pedig, amely a földből emelkedik ki, s amelyre amazok támaszkodnak: az alázatosság.

Az a legőszintébb imádkozó, ki sorsában megnyugszik.

Nem szabad feltűnni az emberek között, mert aki feltűnik, arra a gonosz jobban tud célozni és hamarabb eltalálja.

Ne kérkedjél se hiteddel, se tudásoddal, se Istennek irántad való különös kegyelmével, mert ezt a gonosz hallja, és ellened vív.

Nem baj, ha kissé túrnöd kell is a földön, csak tetőled ne kelljen senkinek túrnie, mert ez már baj.

Aki elsőséget akar, az legyen az utolsó, mert aki nem úgy tesz, anélkül is utolsóvá válik, hogy első lett volna.

Az egyszerű lélek nem kíván semmi természetfeletti dolgot, vár, míg eljön az ő ideje.

Minden ember, aki a próbáján elbukik, másban találja meg a hibát.

Minden kételkedés gyümölcse egy-egy tapasztalás.

Nem kerül ki a földből az arany sem tisztán, ki kell azt olvasztani.

Így az ember hitének is ki kell fornia bizonyossággá.

Légy vidám! Istent nem befeketített orcával kell tisztelni!

Az utadon álló tövisekre nem kell szándékosan rátaposnod; de ha mégis megesik, hogy tüske megy a lábadba, ne jajdulj fel, ne-hogy a többit is figyelmeztess az út kíméletlenségére. Ha így jársz el, lesznek útítársaid.

Aki makacskodik a jóval szemben, az az ördög kábítószerét szolgálja.

Csak egy jó van: az Isten, és csak akkor leszünk teljesen boldogok, ha a jóban annyira haladtunk, hogy Őt mint világosságot, és eredményt megértjük önmagunkban. Ez teszi a lelket nyugodttá és boldoggá.

A szép lélek ruhája: az ő tiszta érzései; ereje: az igazság, amelyben él; boldogsága: a szeretet, amiben munkálkodik.

Akik saját kárukon tanulnak, csak akkor okosodnak meg, ha már le vannak ütve, és el vannak könyvelve a gonosz nyereségajstromában.

Az Úr gyermekeit a szenvedés és a próba megrázza ugyan, de le nem veri.

Ha mindent tudsz is, akkor is még a tudásnak csak igen alacsony fokán állasz. A szeretet a fő dolog: ha szeretsz, akkor mindent értesz, amit tudnod kell.

Vannak rávarrt hitek és vannak belülről kinőtt kitek; belsőt ki-tépni sem lehet, míg a külsőt az idők viharai lemossák, lekoptatják.

Ha az emberekben hitet akarunk ébreszteni a földön, először szeretetet kell nekik adnunk, és ez a szeretet néha csak anyagi formában tud létezéséről tanúskodni. Azért ad Isten sokszor igen szegény lelkeknek nagy földi gazdagságot.

Amit tudsz, érvényesítsd; de ne úgy, ahogyan te tudod, hanem ahogyan az emberek megemészthetik.

Ne beszélj szellemekről a hitetlen világnak, mert akik a te fluidodhoz nem simulnak, ellened dolgoznak. A szellemfluid akaratlanul is ellened, vagy melletted befolyásolja az embereket. Ehhez nem kell egyéni akarat.

Senki sem adhat többet, mint amennyije van. Akinek csak egy méternyi szeretete van, ne vagdalja szét apró darabokra, mert úgy nem segít senkin.

Isten senkinek sem ad sem több, sem, kevesebb lelki értéket, mind amennyi az ő haladásához szükséges.

Hatalmas nagy Istenség! Csodálatosak a te dolgaid! Belevész, elkápráztat tőle a szem; megsemmisül a lélek annak elgondolásában, ami van, ami már csak folyománya annak, ami volt és magja, előfeltétele annak, ami lesz.